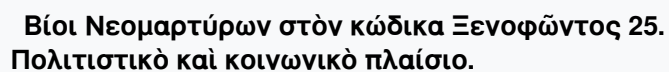

Vol 31 (2021)

BYZANTINA SYMMEIKTA 31

ΜΥΡΣΙΝΗ Σ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

doi: [10.12681/byzsym.25440](https://doi.org/10.12681/byzsym.25440)

Copyright © 2021, ΜΥΡΣΙΝΗ ΣΤΑΥΡΟΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](#).

To cite this article:

ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ Μ. Σ. (2021). Βίοι Νεομαρτύρων στον κώδικα Ξενοφώντος 25. Πολιτιστικό και κοινωνικό πλαίσιο. *Byzantina Symmeikta*, 31, 307–352. <https://doi.org/10.12681/byzsym.25440>

INSTITUTE OF HISTORICAL RESEARCH
SECTION OF BYZANTINE RESEARCH
NATIONAL HELLENIC RESEARCH FOUNDATION

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ
ΤΟΜΕΑΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ
ΕΘΝΙΚΟ ΙΔΡΥΜΑ ΕΡΕΥΝΩΝ

ΒΥΖΑΝΤΙΝΑ ΣΥΜΜΕΙΚΤΑ

BYZANTINA SYMMEIKTA

ΤΟΜΟΣ 31 VOLUME

ΜΥΡΣΙΝΗ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

ΒΙΟΙ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΩΝ ΣΤΟΝ ΚΩΔΙΚΑ *ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ* 25.
ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

ΑΘΗΝΑ • 2021 • ATHENS

ΜΥΡΣΙΝΗ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

ΒΙΟΙ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΩΝ ΣΤΟΝ ΚΩΔΙΚΑ ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ 25.
ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ

Ίδιαίτερα σημαντική είναι η παρουσία των νεομαρτύρων κατά τους χρόνους της Τουρκοκρατίας, από τους τελευταίους βυζαντινούς αιώνες έως τον 19ο αϊ.. Η εuryτάτη κατανομή τους σχεδόν σε όλα τα μέρη, τα όποια είχαν κατακτηθεί από τους Τούρκους, συνιστά ένα ιδιάζον χαρακτηριστικό για τη μελέτη τοῦ βίου τους¹.

Πλήθος πηγών ποῦ ἀναφέρονται στὸν βίο τῶν νεομαρτύρων καὶ ποῦ ἔχουν δεῖ ἕως σήμερα τὸ φῶς τῆς δημοσιότητας, ἀποκαλύπτουν σημαντικὸ ἀριθμὸ στοιχείων σχετικῶν μὲ τὴν πολιτιστικὴ καὶ κοινωνικὴ ζωὴ τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ Τουρκοκρατίας. Παράλληλα, ὑπάρχουν καὶ σημαντικὲς ἀνέκδοτες πηγές, ἡ παρουσίαση καὶ ἡ ἔκδοση τῶν ὁποίων παρέχουν τὴ δυνατότητα γιὰ ἐνδελεχέστερη μελέτη τῶν κοινωνικοπολιτικῶν φαινομένων τῆς περιόδου αὐτῆς, ἐξηγοῦν συμπεριφορὲς καὶ ἀποφάσεις

---

1. Ἡ παρούσα μελέτη πραγματοποιήθηκε στὸ πλαίσιο μεταδιδακτορικῆς ἔρευνας, ὑπὸ τὴν ἐποπτεία τοῦ καθηγητῆ Ἀντωνίου Παναγιώτου (Ἐθνικὸ καὶ Καποδιστριακὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν). Ἡ παρούσα ἔρευνα συγχρηματοδοτεῖται ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωση (Εὐρωπαϊκὸ Κοινωνικὸ Ταμεῖο) μέσω τοῦ Ἐπιχειρησιακοῦ Προγράμματος «Ἀνάπτυξη Ἀνθρώπινου Δυναμικοῦ, Ἐκπαίδευση καὶ Διὰ Βίου Μάθηση», στὸ πλαίσιο τῆς Πράξης «Ἐνίσχυση Μεταδιδακτόρων ἐρευνητῶν/ἐρευνητριῶν – Β' Κύκλος» (MIS-5033021), ποῦ ὑλοποιεῖ τὸ Ἰδρυμα Κρατικῶν Ὑποτροφιῶν (ΙΚΥ). Πολλὲς εὐχαριστίες ὀφείλονται καὶ στοὺς ἀνώνυμους κριτὲς τοῦ περιοδικοῦ γιὰ τὶς χρησιμότητες ὑποδείξεις τους.

Επιχειρησιακό Πρόγραμμα
Ἀνάπτυξη Ἀνθρώπινου Δυναμικοῦ,
Εκπαίδευση καὶ Διὰ Βίου Μάθηση
Με τὴ συγχρηματοδότηση τῆς Ἑλλάδας καὶ τῆς Ευρωπαϊκῆς Ένωσης

τῆς ἐξουσίας καὶ βεβαίως συντελοῦν στὴν κατανόηση τοῦ ἱστορικοῦ πλαισίου ποὺ καθορίζει τὴ δράση τῆς συγκεκριμένης κατηγορίας. Τὸ θέμα ἔχει ἀποτελέσει ἀντικείμενο πολλῶν καὶ σημαντικῶν προσεγγίσεων ποὺ θὰ παρουσιαστοῦν καὶ στὴ μελέτη μας, καὶ ἔχει προκαλέσει τὸ ἐνδιαφέρον καὶ πολλῶν Εὐρωπαίων μελετητῶν².

Οἱ νεομάρτυρες ἀποτελοῦν σημαντικό κεφάλαιο τῆς ἱστορίας τοῦ νεωτέρου ἐκκλησιαστικοῦ μας –καὶ ὄχι μόνο– βίου, καθὼς ἡ λειτουργικὴ μας παράδοση ἐμπλουτίστηκε μὲ νέους ἁγίους καὶ μὲ πολυάριθμα νέα ὑμναγιολογικὰ κείμενα³. Ἀλλὰ καὶ γιὰ τοὺς ἱστορικοὺς καὶ τοὺς μελετητὲς τῆς κοινωνικῆς ἱστορίας καὶ ἀνθρωπολογίας τῆς Τουρκοκρατίας τὸ θέμα συγκροτεῖ ἓνα πολὺ σημαντικό πεδίο ἔρευνας⁴, ἐνῶ δὲν εἶναι ἀδιάφορο

2. Βλ. ἐνδεικτικῶς H. DELEHAYE, *Greek Neomartyrs, The Constructive Quarterly* 9, New York 1921, 701-712 [=O ΙΔΙΟΣ, *Melanges d'Hagiographie grecque et latine* [SubsHag 43], Bruxelles 1966, 246-255]. L. PETIT, *Bibliographie des acolouthies grecques* [SubsHag 16], Bruxelles 1926. F. HALKIN, *BHG*. S. SALAVILLE, *Pour un repertoire des Néo-saints de l'Église Orientale, Byz.* 20 (1950), 223-237. F. HALKIN, *Études byzantines et hagiographie, AnBoll* 70 (1952), 344-366. O ΙΔΙΟΣ, *BHG Auct.* O. MEINARDUS, *The Saints of Greece*, Athens 1970. F. HALKIN, *L'hagiographie byzantine au service de l'histoire*, στό: *Recherches et documents d'hagiographie byzantine*, Bruxelles 1971, 261-264. O ΙΔΙΟΣ, *BHG Nov. Auct.*

3. Βλ. συνολικὰ τὶς παρατηρήσεις τοῦ Σ. ΠΑΣΧΑΛΙΔΗ στὴν εἰσαγωγή τοῦ τόμου *Ἡ αὐτόγραφη Νεομαρτυρολογικὴ συλλογὴ τοῦ μοναχοῦ Καισαρίου Δαπόντε (1713-1784)*, Θεσσαλονίκη 2012 [στό ἐξῆς: *Συλλογὴ Καισαρίου Δαπόντε*], 7-8. Εἰδικότερα γιὰ τὰ ὑμναγιολογικὰ κείμενα βλ. Δ. ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ, *Ὑμνογραφικὰ νεομαρτύρων καὶ ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου τοῦ Ὑδραίου*, στό: *Πρακτικὰ Διορθοδόξου Ἐπιστημονικοῦ Συνεδρίου «Κωνσταντῖνος ὁ Ὑδραῖος – Νεομάρτυρες προάγγελοι τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Γένους»* (Ὑδρα 10-14 Νοεμβρίου 2000), Ὑδρα 2007, 175-202 [στό ἐξῆς: ΠΣ «Κωνσταντῖνος ὁ Ὑδραῖος»]. O ΙΔΙΟΣ, *Οἱ Νεομάρτυρες στὴν Ὁρθόδοξη Μεταβυζαντινὴ Ὑμνογραφία*, στό: *Εὐκαρπία Ἀντίδοσις. Τιμητικὸ ἀφιέρωμα στὴν εἰκοσαετία (1995-2015) θεοφιλοῦς ἀρχιερατείας τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σάμου, Ἰκαρίας καὶ Κορσεῶν κ.κ. Εὐσεβίου*, ἐπιμ. Μ. Γ. ΒΑΡΒΟΥΝΗΣ, Ἀθήνα 2015, 837-853.

4. Βλ. χαρακτηριστικὰ ΑΠ. ΒΑΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ, *Ἱστορία τοῦ Νέου Ἑλληνισμοῦ*, τ. Α'. *Ἀρχὲς καὶ διαμόρφωσή του*, Θεσσαλονίκη 1961. O ΙΔΙΟΣ, *Πηγὲς τῆς Ἱστορίας τοῦ Νέου Ἑλληνισμοῦ*, τ. Α', Θεσσαλονίκη 1965. Ι. ΘΕΟΧΑΡΙΔΗΣ – Δ. ΛΟΥΛΕΣ, *Οἱ Νεομάρτυρες στὴν ἑλληνικὴ ἱστορία (1453-1821)*, *Δωδώνη* 17/1 (1988), 135-150. Ε. Α. ΖΑΧΑΡΙΑΔΟΥ, *The Neomartyr's Message, ΔΚΜΣ* 8 (1990-1991), 51-63. Ι. ΘΕΟΧΑΡΙΔΗΣ, *Οἱ Νεομάρτυρες στὴν ἑλληνικὴ ἱστορία (Συμπλήρωμα)*, *Δωδώνη* 20,1 (1991), 57-67. Ν. Γ. ΣΒΟΡΩΝΟΣ, *Ἀνάλεκτα νεοελληνικῆς ἱστορίας καὶ ἱστοριογραφίας*, Ἀθήνα 1999. O ΙΔΙΟΣ, *Ἐπισκόπηση τῆς νεοελληνικῆς ἱστορίας*, Ἀθήνα 1999.

καὶ γιὰ τοὺς ἱστορικοὺς τῆς τέχνης: οἱ ἀπεικονίσεις τῶν νεομαρτύρων σὲ τοιχογραφίες μονῶν⁵ καὶ ἐκκλησιῶν ἢ σὲ φορητὲς εἰκόνες, ἀποτυπώνουν μὲ ἀμεσότητα ὅχι μόνον τὰ προσωπογραφικὰ χαρακτηριστικά τους, ἀλλὰ παρέχουν καὶ πολύτιμα στοιχεῖα γιὰ τὴν κοινωνικὴ δομὴ, καθὼς καὶ γιὰ τὰ ἐνδυματολογικὰ στοιχεῖα τῆς ἐποχῆς τους. Οἱ βίοι τῶν νεομαρτύρων⁶, τέλος, ἐπανεκδίδονται συνεχῶς σὲ ἀλλεπάλληλες βελτιωμένες καὶ συμπληρωμένες ἀνατυπώσεις, καὶ ἀναπαράγονται πλέον καὶ σὲ ἱστοσελίδες καὶ ἱστολόγια θεολογικοῦ περιεχομένου, συνεχίζοντας νὰ διαδίδονται μέσω τοῦ διαδικτύου. Ἐπίσης νέες ἐκδόσεις ἀνεκδότων μαρτυρολογίων, ὅπως οἱ συλλογὲς τοῦ Kaisarion Δαπόντε καὶ τοῦ παπα-Ἰωνᾶ Καυσοκαλυβίτη, προστέθηκαν προσφάτως στὸ διαθέσιμο ὕλικό.

Γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴ δράση τῶν νεομαρτύρων ὑπάρχει ἄφθονη βιβλιογραφία, παλαιότερη καὶ νεώτερη⁷: οἱ σχετικοὶ τίτλοι ἐμπλουτίστηκαν

5. Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα ἀποτελεῖ ἡ περιγραφὴ τῶν τοιχογραφιῶν τῆς μονῆς Ξηροποτάμου μὲ ἀπεικονίσεις νεομαρτύρων. Βλ. Γ. ΤΣΙΓΑΡΑΣ, *Ἡ νεομαρτυρολογικὴ συλλογὴ τοῦ Kaisarion Δαπόντε καὶ ἡ ἀπεικόνισις τῶν Νεομαρτύρων στὸ Καθολικὸ τῆς μονῆς Ξηροποτάμου, στον τόμο: Συλλογὴ Kaisarion Δαπόντε*, 127-166.

6. Οἱ βασικὲς συλλογὲς εἶναι: Κ. Χ. ΔΟΥΚΑΚΗΣ, *Μέγας Συναξαριστής*, τ. 12, Ἀθήναι 1891-1896. Ι. Μ. ΠΕΡΑΝΤΩΝΗΣ, *Λεξικὸν τῶν Νεομαρτύρων: Οἱ Νεομάρτυρες ἀπὸ τῆς Ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως μέχρι τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ δούλου Ἑθνους*, τ. Α'-Γ', Ἀθήνα 1972-1994. Σ. ΚΕΜΕΝΤΖΕΤΖΙΔΗΣ (ἐπιμ.), *Συναξαριστὴς Νεομαρτύρων, 1400-1900*, Θεσσαλονίκη 1984. ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΪΤΗΣ, *Νέον Μαρτυρολόγιον*, Ἀθήναι 2009.

7. Βλ. ἐνδεικτικῶς ΧΡΥΣ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, *Οἱ Νεομάρτυρες*, Ἀθήναι 1922 (1970³). Κ. Ι. ΑΜΑΝΤΟΣ, *Νεομάρτυρες*, *ΕΕΦΣΠΑ* 4(1953-54), 161-167. Δ. Β. ΔΙΩΜΟΠΟΥΛΟΣ, *Οἱ Νεομάρτυρες καὶ ἡ ἐθνικὴ ἀναγέννησις*, χ.τ. 1971. Ι. Μ. ΠΕΡΑΝΤΩΝΗΣ, *Τὰ αἶτια καὶ ἀφορμαὶ τοῦ μαρτυρίου τῶν Νεομαρτύρων*, *Θεολογία* 42 (1971), 129-138. Ι. Ε. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ, *Σχεδιάγραμμα περὶ τῶν Νεομαρτύρων*, καὶ Χρ. ΚΡΙΚΩΝΗΣ, *Ἡ συμβολὴ τοῦ κλήρου τῆς Ἐκκλησίας εἰς τοὺς ἀπελευθερωτικοὺς ἀγῶνες τοῦ ἐλληνικοῦ Ἑθνους*, *Μνήμη 1821*. Ἀφιέρωμα εἰς τὴν ἐθνικὴν παλιγγενεσίαν ἐπὶ τῇ 150ῇ ἐπετείῳ. [*ΕΕΘΣΠΘ*, Παράρτημα 9], Θεσσαλονίκη 1971, 7-62 καὶ 143-170 ἀντιστοιχῶς. Σπ. ΜΠΙΛΛΗΣ, *Οἱ μάρτυρες τῆς Ὁρθοδοξίας*, τ. Α': *Ἡ θεολογία τοῦ μαρτυρίου*, Ἀθήναι 1973. Στ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, *Οἱ Νεομάρτυρες καὶ τὸ δοῦλον γένος*, Ἀθήνα 1974 (1991²). Ἀρχιμ. Χρυστ. ΜΟΥΣΤΑΚΑΣ, *Τιμὴ καὶ Μνήμη Νεομαρτύρων*, Τρίκαλα 1988, 13-17. Χ. Θ. ΚΡΙΚΩΝΗΣ, *Κληρικοὶ Νεομάρτυρες - Ἐθνομάρτυρες*, Θεσσαλονίκη 1988. Π. ΧΡΥΣΟΦΑΚΗΣ, *Ἀγιολογικὰ καὶ πατερικά*, Θεσσαλονίκη 1990. Μ. ΤΡΙΤΟΣ, *Γενικὰ περὶ νεομαρτύρων*, στό: *Ἀναδρομὴ: Τιμητικὸν ἀφιέρωμα εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἰάκωβον Βαβανάτσον*, Μέγαρο 1991, 415-430. ΠΕΡΑΝΤΩΝΗΣ, *Λεξικὸν Νεομαρτύρων*. Χ. Θ. ΚΡΙΚΩΝΗΣ, *Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία πρωταγωνιστὴς τῆς ἐθνεγερσίας τοῦ 1821: κληρικοὶ Νεομάρτυρες*

σημαντικά κατά τις τελευταίες δεκαετίες με παρουσιάσεις σε ειδικά συνέδρια στην Ελλάδα⁸. Άφθονο υλικό (ύμναγιολογικά κείμενα άγνωστα πολλές φορές, Μαρτύρια και Άκολουθίες), βρίσκεται σε χειρόγραφα της βυζαντινής και μεταβυζαντινής περιόδου που είτε δεν έχουν μελετηθεί επαρκώς έως σήμερα είτε δεν έχουν μελετηθεί καθόλου, και τα όποια παρουσιάζουν τόν βίο και την πολιτεία άγνωστων πολλές φορές προ-

-Έθνομάρτυρες, Θεσσαλονίκη 1995. Π. Β. ΠΑΣΧΟΣ, Άγιοι οί φίλοι του Θεού. Είσαγωγή στην Άγιολογία της Όρθοδόξου Έκκλησίας [Ύμναγιολογικά Κείμενα και Μελέτες 2], Άθήνα 1995, 109-119. ΑΠ. ΓΛΑΒΙΝΑΣ, Οί Νεομάρτυρες της Τουρκοκρατίας, Κατερίνη 1997. Μ. Γ. ΒΑΡΒΟΥΝΗΣ, Λαογραφικά των Νεομαρτύρων, Κομοτηνή 1998. Δ. Γ. ΤΣΑΜΗΣ, Άγιολογία της Όρθοδόξης Έκκλησίας, Θεσσαλονίκη 1999. Β. ΜΑΤΘΑΙΟΥ, Μέγας Συναξαριστής της Όρθοδόξου Έκκλησίας, χ.τ. 2000. Μ. ΜΑΝΤΟΥΒΑΛΟΥ, Έρμηνευτικές προσεγγίσεις του φαινομένου των Νεομαρτύρων, Άθήνα 2004. Σ. ΠΑΣΧΑΛΙΔΗΣ, Τό Ύμναγιολογικό έργο των Κολλυβάδων. Συμβολή στη μελέτη της άγιολογικής γραμματείας κατά την περίοδο της Τουρκοκρατίας, Θεσσαλονίκη 2007 [στό έξής: ΠΑΣΧΑΛΙΔΗΣ, Ύμναγιολογικό έργο]. Β. Σ. ΨΕΥΤΟΓΚΑΣ, Νεομαρτυρολογικά μελετήματα, Θεσσαλονίκη 2008. Π. ΑΡ. ΥΦΑΝΤΗΣ, Τό κύμα των εξισλαμισμών και οί έκδοχες της παθητικής αντίστασης: Νεομάρτυρες και Κρυπτοχριστιανοί, στό: Ιστορία της Όρθοδοξίας, τ. 5: Περίοδος άγώνων και μεγαλείου 15ος-19ος αί., Άθήνα 2008. Γ. ΤΖΕΛΟΠΟΥΛΟΣ, Τό μαρτύριο στα χρόνια της Όθωμανικής κυριαρχίας: ό κύκλος και οί ρωγμές, στό: Μνήμη Πηνελόπης Στάθη: Μελέτες Ιστορίας και Φιλολογίας (έπιμ. Κ. ΛΑΠΠΑΣ - Α. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ - Η. ΚΟΛΟΒΟΣ), Ηράκλειο 2010, 355-369. ΣΤ. ΚΕΜΕΝΤΖΕΤΖΙΔΗΣ, Συναξαριστής Νεομαρτύρων (1401-1900), Θεσσαλονίκη 2011⁴. Σ. ΠΑΣΧΑΛΙΔΗΣ, Τό Οικουμενικό Πατριαρχείο και οί νεομάρτυρες, στό: Είς Μαρτύριον τοίς έθνεσι τόμος χαριστήριος είκοσαετηρικός είς τόν οικουμενικόν πατριάρχην κ.κ. Βαρθολομαίον, Θεσσαλονίκη 2011, 697-722. Γ. ΤΖΕΛΟΠΟΥΛΟΣ, Όρθόδοξοι Νεομάρτυρες στην Όθωμανική Αυτοκρατορία: ή συγκρότηση της πρακτικής και της έρμηνείας του όμολογιακού θανάτου, Άθήνα 2012. Συλλογή Καισαρίου Δαπόντε. Σ. ΠΑΣΧΑΛΙΔΗΣ, Κολλυβάδες και Νεομάρτυρες. Άγιότητα και Θεολογία του μαρτυρίου, Θεσσαλονίκη 2017. Χ. ΣΤΕΡΓΙΟΥΛΗΣ, Νεομάρτυρες από τη Σκλαβιά στον Ουρανό, Άθήνα 2021.

8. Βλ. ένδεικτικώς Πρακτικά Θεολογικού Συνεδρίου είς τιμήν και μνήμην των Νεομαρτύρων (17-19 Νοεμβρίου 1986), Θεσσαλονίκη 1988 [στό έξής: ΠΣ Νεομαρτύρων]. Πρακτικά Έπιστημονικού Συνεδρίου της Ι. Μ. Μυτιλήνης «Ο Νεομάρτυς Θεόδωρος ό Βυζάντιος Πολιούχος Μυτιλήνης» (17-19 Φεβρουαρίου 1998), Μυτιλήνη 2000 [στό έξής: ΠΣ Νεομάρτυς Θεόδωρος]. Πρακτικά Ιστορικού Συμποσίου «Νεομάρτυρες Πελοποννήσου», Άθήνα 2004. ΠΣ «Κωνσταντίνος ό Ύδραϊος». Όρθόδοξη Έκκλησία και Διαφύλαξη της Έθνικής Ταυτότητας. Νεομάρτυρες - Άγιος Κοσμάς ό Αίτωλός - Έπαναστατικά κινήματα (Πρακτικά Γ΄ Συνεδρίου), Άθήνα 2015. Πρακτικά Έπιστημονικής Ημερίδος επί τη συμπληρώσει 200 έτών από του Μαρτυρίου του Αγίου Άγγελή του Άργείου του έν Χίω άθλήσαντος (28 Σεπτεμβρίου 2013), Χίος 2020.

σώπων, ποὺ ὑπὸ ποικίλες συνθήκες καὶ καταστάσεις δὲν ἀρνήθηκαν τὴ χριστιανικὴ τους πίστιν⁹.

Ο ΚΩΔΙΚΑΣ 25 ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

Στὶς ἀνέκδοτες πηγὲς γιὰ τοὺς νεομάρτυρες ἀνήκει καὶ ὁ χειρόγραφος κώδικας 25 τῆς μονῆς Ξενοφώντος, ὁ ὁποῖος θὰ ἀποτελέσει τὴ βάση τῆς παρούσας μελέτης. Ὁ κώδικας αὐτὸς χρονολογεῖται στὴν τελευταία δεκαετία τοῦ 18ου αἰ. καὶ περιλαμβάνει δύο ἀγιολογικὰ κείμενα καὶ μία ἀνώνυμη νεομαρτυρολογικὴ συλλογὴ¹⁰. τὰ δύο ἀγιολογικὰ κείμενα ποὺ ἐμπεριέχονται στὸ χειρόγραφο εἶναι ὁ βίος τοῦ ὁσίου Μαξίμου τοῦ Καυσοκαλύβη καὶ ὁ βίος τοῦ ἁγίου Ἀκακίου. Πρόκειται γιὰ δύο Καυσοκαλυβίτες ἁγίους, ἡ παρουσία τῶν ὁποίων στὸ χειρόγραφο ὁδηγεῖ τοὺς ἐρευνητὲς στὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ γραφέας τοῦ κώδικα προερχόταν ἀπὸ τὰ Καυσοκαλύβια. Τὴν ἄποψη αὐτὴ ἐνισχύει καὶ ἡ ὕπαρξη ἑνὸς σημειώματος ἀγιολογικοῦ περιεχομένου γιὰ τὰ θαύματα τῶν νεοφανῶν μαρτύρων, ὅπου ὁλοκληρώνεται ὡς ἑξῆς: Ἀκάκιος ὁ ἐν τῷ Καυσοκαλυβίῳ, ἐρωτώμενος ἔλεγεν «ἐπειδὴ ἔχουν ἐντὸς ὀλίγου νὰ φανερωθοῦν τὰ τοῦ ἀντιχρίστου θαύματα, τὰ ψευδῆ, διὰ τοῦτο ἔπαυσαν τὰ παρὰ Θεοῦ σημεῖα τώρα, τρόπον τινὰ παραχωροῦντος τοῦ Θεοῦ καὶ παρέχοντος χώραν τῷ ἀποστάτῃ διὰ τὰς κακίας τῶν ἀνθρώπων ἢ κατὰ ἄλλον οἰκονομικὸν τρόπον, διὰ νὰ διαλεχθοῦν καὶ νὰ λαμπρυνθοῦν οἱ δίκαιοι καὶ νὰ φανερωθοῦν οἱ ὑποκριταὶ καὶ ἀνάξιοι. Καὶ ταῦτα μὲν οἱ στοχασμοὶ τῶν ἁγίων· τὸ δὲ καθολικώτερον ὁ Κύριος οἶδε»¹¹. Ὁ συντάκτης καὶ γραφέας τοῦ χειρογράφου εἶναι ὁ Διονύσιος Ξενοφωντίνος, ὁ ὁποῖος

9. Βλ. ἐνδεικτικῶς PETIT, *Bibliographie des acolouthies*. Γ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ, Βιβλιογραφία εἰς ἀκολουθίας νεομαρτύρων, στό: ΠΣ Νεομαρτύρων, 567-588. Δ. ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ, Ἐντυπες Ἀκολουθίες Ἀγίων. Συλλογὴ Ντόρης Παπαστράτου, Ἀθήνα 2007. Ο ΙΔΙΟΣ, Νεομάρτυρες, 837-853.

10. Τὸ χειρόγραφο ἔχει περιγραφεῖ πλημμελῶς ἀπὸ τὸν ΣΠ. ΛΑΜΠΡΟ, *Κατάλογος τῶν ἐν ταῖς Βιβλιοθήκαις τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἑλληνικῶν κωδίκων*, τ. Ι, Cambridge 1895 [ἀνατ. Amsterdam 1966], 63. Αναλυτικὴ καὶ διεξοδικὴ μελέτῃ τοῦ κώδικα βλ. στὸν ΠΑΣΧΑΛΙΔΗΣ, Ὑμναγιολογικὸ ἔργο, 181-185, 191-198. Ο ΙΔΙΟΣ, Οἱ χειρόγραφες νεομαρτυρολογικὲς Συλλογὲς καὶ τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον (πρόδρομὴ ἀνακοίνωση), στό: ΠΣ «Κωνσταντίνος ὁ Ὑδραῖος», 156-159.

11. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σσ. 229-230. Βλ. καὶ ΠΑΣΧΑΛΙΔΗΣ, Οἱ χειρόγραφες νεομαρτυρολογικὲς Συλλογὲς, 157.

άνηκε στη συνοδεία τῶν μοναχῶν τῆς σκήτης τῶν Καυσοκαλυβίων, οἱ ὅποιοι μαζί μὲ τὸν ἡγούμενο Παΐσιο Καυσοκαλυβίτη τὸν Λέσβιο, ἐπάνδρωσαν τὴ μονὴ Ξενοφώντος τὸ ἔτος 1784. Κατὰ τὸν Σ. Πασχαλίδη αὐτὸ τὸ στοιχεῖο μπορεῖ νὰ αἰτιολογεῖ καὶ τὴν ἐν πολλοῖς ἐξάρτηση τῆς νεομαρτυρικῆς συλλογῆς τοῦ χειρογράφου Ξενοφώντος 25 ἀπὸ ἐκείνη τοῦ Καυσοκαλυβίτη παπα-Ἰωνᾶ¹².

Οἱ νεομάρτυρες τοῦ κώδικος 25 τῆς μονῆς Ξενοφώντος ἀποτελοῦν μία κατηγορία ἁγίων ποὺ ἐμφανίζονται ἀπὸ τὸν 16ο μέχρι καὶ τὸν 18ο αἰ. Βασικὸ κοινὸ στοιχεῖο τοὺς ἀποτελεῖ ἡ μαρτυρικὴ θυσία τοὺς γιὰ τὸν Χριστό. Προέρχονταν ἀπὸ ὅλα τὰ κοινωνικὰ στρώματα, ἐνῶ ἡ πλειονότητά τοὺς ἦταν λαϊκοὶ καὶ ἀπλοὶ ἄνθρωποι τοῦ καθημερινοῦ βίου, ὅλοι ἄνδρες, ἐκτὸς ἀπὸ μία γυναῖκα. Οἱ ἄνδρες, ὅπως θὰ ἀναφερθεῖ εἰδικότερα παρακάτω, ἔκαναν διάφορα ἐπαγγέλματα (π.χ. ράπτης, φούρναρης, χρυσοχόος, παντοπώλης, ἔμπορος, καζαντζής, ἁγιογράφος). Οἱ περισσότεροὶ μαρτύρησαν μὲ ἓναν ἰδιαίτερο τρόπο, δηλαδὴ οἱ Τοῦρκοι τοὺς προκαλοῦσαν πολλὰς φορὲς ἔτσι ὥστε τὸ μαρτύριό τοὺς νὰ μὴν φαίνεται ὅτι προήλθε ἀπὸ καταναγκασμό, ἀλλὰ ἀντιθέτως ὅτι τὴν ἀφορμὴ γιὰ ἐξισλαμισμό τὴν ἔδιναν οἱ ἴδιοι. Ἄλλες χαρακτηριστικὲς περιπτώσεις ποὺ δήλωναν σύμφωνα μὲ τοὺς Τοῦρκους τὴν ἐπιθυμίαν ἐνὸς χριστιανοῦ νὰ ἐξισλαμιστεῖ ἦταν ὅταν φοροῦσε ἐνδύματα τουρκικὰ ἢ φακιόλι ἢ ἂν κάποιος κατὰ τύχη ἀπήγγελε τὴν ὁμολογία πίστεως τῶν Μουσουλμάνων. Χαρακτηριστικὴ περίπτωση ἀπὸ τοὺς νεομάρτυρες τοῦ κώδικα 25 εἶναι ὁ ἅγιος Νικόλαος ὁ Νέος (†1672). Ὑπάρχει βέβαια καὶ ἡ περίπτωση τῆς μόνης γυναίκας νεομάρτυρος τοῦ κώδικα 25, τῆς ἁγίας Κυράννας (†1751), τὴν ὁποία ἐρωτεύθηκε ἓνας Τοῦρκος καὶ θέλησε νὰ τὴν νυμφευθεῖ ἀλλὰ ἐκείνη ἀρνήθηκε καὶ ἔτσι ὁδηγήθηκε στὸ μαρτύριο.

Οἱ Τοῦρκοι συχνὰ προσπαθοῦσαν νὰ ἐξισλαμίσουν τοὺς χριστιανούς ἀλλὰ ἐπειδὴ πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἔμεναν σταθεροὶ στὴν πίστιν τοὺς ὁδηγοῦσαν στὸ μαρτύριο. Βέβαια στὴν προσπάθεια νὰ τοὺς προσηλυτίσουν πρῶτα ξεκινοῦσαν μὲ κολακεῖες, ὥραϊα λόγια ἀλλὰ

12. ΠΑΣΧΑΛΙΔΗΣ, Οἱ χειρόγραφες νεομαρτυρολογικὲς Συλλογές, 158-159. Γιὰ τὴ νεομαρτυρολογικὴ συλλογὴ τοῦ παπα-Ἰωνᾶ βλ. Δ. ΓΟΝΗΣ – ΠΑΤΑΠΙΟΣ μοναχὸς Καυσοκαλυβίτης, *Παπα-Ἰωνᾶ Καυσοκαλυβίτου (†1765). Νεομαρτυρολογικὴ Συλλογὴ*, Ἀθήνα 2020 [στὸ ἐξῆς: *Συλλογὴ παπα-Ἰωνᾶ*], 141-146.

καὶ ὑποσχέσεις καὶ ὅταν ἔβλεπαν ὅτι οἱ μάρτυρες δὲν ἔδιναν σημασία σὲ αὐτά, τότε ξεκινοῦσαν τὰ φρικτὰ βασανιστήρια. Στὴν περιγραφὴ τῶν μαρτυρίων παρατηρεῖται ὅτι οἱ Τοῦρκοι χρησιμοποιοῦσαν στὶς ἀνακρίσεις διαφορετικούς ἀξιωματούχους (π.χ. καδὴ, κριτὴ κ.λπ.) μὲ σκοπὸ νὰ ἀποδυναμώσουν τὸν μάρτυρα καὶ νὰ τὸν κάνουν νὰ ἀπαρνηθεῖ τὴν πίστιν του. Οἱ μάρτυρες ὅχι μόνον δὲν ἐξιλαμίζονταν, ἀλλὰ καὶ μέσα ἀπὸ τὰ λεγόμενά τους παρατηρεῖται ὅτι προσπαθοῦσαν νὰ πείσουν τοὺς Τούρκους πὼς ἡ μόνη ἀληθινὴ θρησκεία εἶναι ἡ χριστιανικὴ. Ἡ ὁμολογία πίστεως τῶν μαρτύρων εἶναι ἀπλή, ἐνῶ δείχνουν νὰ μὴν ὑπολογίζουσιν τὰ φρικτὰ βασανιστήρια. Ἀντιθέτως, τὰ θεωροῦσαν ὡς μέσα ποὺ ἐνίσχυαν τὴν πίστιν τους καὶ τοὺς ἔφερναν πιὸ κοντὰ στὸν Κύριό τους Ἰησοῦ Χριστό. Αὐτὸ ποὺ χαρακτηρίζει τοὺς νεομάρτυρες εἶναι ἡ παρρησία, τὸ θάρρος καὶ ἡ ἀντοχὴ ἀπέναντι στὰ βασανιστήρια καὶ τοὺς ἀνακριτές.

Ὡστόσο, ὑπάρχουν καὶ οἱ νεομάρτυρες ποὺ ἔπесαν στὴν παγίδα τῶν Τούρκων, ἀρνήθηκαν τὴν πίστιν τους, ἀλλὰ στὴ συνέχεια μετανόησαν καὶ μαρτύρησαν γιὰ τὸν Χριστό¹³. Τὰ αἷτια τῆς ἐξωμοσίας ποικίλουν π.χ. φόβος γιὰ τὴ ζωὴ τους, ἡ διασάλευση τοῦ λογικοῦ τους κ.λπ. Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα ἀποτελεῖ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ναύκληρος (†1669) ποὺ λέγεται ὅτι οἱ Τοῦρκοι τὸν μάγεψαν καὶ ἔχασε τὸ μυαλό του, καὶ ἔτσι τὸν ἔκαναν Τοῦρκο. Οἱ νεομάρτυρες γενικότερα ἀλλὰ καὶ εἰδικότερα οἱ ἀρνησίσχιστοι ἀποφάσιζαν νὰ μαρτυρήσουν γιὰ τὸν Χριστὸ χωρὶς νὰ ὑπολογίζουσιν τὸν θάνατο. Ὁ τόπος τοῦ μαρτυρίου ἦταν πάντοτε γνωστὸς καὶ δημόσιος, γι' αὐτὸ πῆγαιναν ἐκεῖ πάρα πολλοὶ χριστιανοί, μουσουλμάνοι καὶ ἄλλοι γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὸ μαρτύριο. Μετὰ

13. Γιὰ τὴν κατηγορία τῶν ἀρνησιχρίστων νεομαρτύρων βλ. Ι. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ, Σχεδιάγραμμα περὶ τῶν Νεομαρτύρων, 35-45. Δ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΕΛΟΣ, Οἱ Βίοι τῶν νεομαρτύρων ὡς πηγὴ μεθόδων Ἰσλαμικοῦ προσηλυτισμοῦ καὶ μαρτυρίου κατὰ τὴν Ὀθωμανικὴν περίοδον, καὶ Γ. ΜΑΝΤΖΑΡΙΑΔΗΣ, Κοινωνιολογικὴ προσέγγιση τῆς παρουσίας τῶν Νεομαρτύρων, στό: *ΠΣ Νεομαρτύρων*, 218-219 καὶ 231-233 ἀντιστοίχως. Π. ΠΑΣΧΟΣ, Ὁ Μοναχισμός, οἱ Νεομάρτυρες καὶ ἡ παράδοση, *ΕΕΘΣΠΑ ΚΘ'* (1994) [=Τιμητικὸν ἀφιέρωμα εἰς Σ. Χ. Ἀγουρίδην], 280-281. Α. ΖΟΓΡΑΦΟΣ, Les nouveaux martyrs grecs, 16e-17e siècles: Un tentative de typologie, *Ἐκκλησιαστικὸς Φάρος Ο'* (1996-1998), 201-203. Ε. ΖΑΧΑΡΙΑΔΟΥ, Βίοι νεότερων ἁγίων: ἡ ἐπαγρύπνηση γιὰ τὸ ποίμνιο, στό: *Οἱ ἥρωες τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας. Οἱ νέοι ἅγιοι, 8ος-16ος αἰώνας*, ἐπιμ. Ἐ. ΚΟΥΝΤΟΥΡΑ-ΓΑΛΑΚΗ [ΕΙΕ/ΙΒΕ. Διεθνὴ Σύμπόσια 15], Ἀθήνα 2004, 221-224. ΠΑΣΧΑΛΙΑΔΗΣ, Ὑμναγολογικὸ ἔργο, 115-121.

τὴν ὀλοκλήρωση τοῦ μαρτυρίου οἱ χριστιανοὶ ἐπεδίωκαν νὰ λάβουν τὰ λείψανα τῶν νεομαρτύρων γιὰ νὰ τὰ ἐνταφιάσουν. Ὅμως οἱ Τοῦρκοι εἴτε δὲν τὰ παρέδιδαν καὶ ἐπιχειροῦσαν νὰ τὰ βεβηλώσουν εἴτε ἔπρεπε νὰ χρηματιστοῦν γιὰ νὰ τὰ δώσουν. Παρ' ὅλα αὐτὰ οἱ χριστιανοὶ μόνις τὰ παρελάμβαναν μὲ τιμὲς τὰ ἐνταφίαζαν στὴν ἐκκλησία.

Στοιχεῖα λοιπόν, κοινωνικὰ καὶ πολιτιστικὰ ποὺ προκύπτουν ἀπὸ τὴ μελέτη τῶν βίων τῶν νεομαρτύρων τοῦ κώδικα 25, τὰ ὁποῖα βεβαίως ἐντοπίζονται καὶ στὶς συλλογὲς ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἀντλεῖ πρωτογενὲς ὕλικὸ ὁ συντάκτης τοῦ χειρογράφου τῆς Ξενοφωντινῆς συλλογῆς, ἀναλύονται κατωτέρω. Οἱ βίοι καὶ τὰ μαρτύρια παρουσιάζουν ἐνδιαφέρον καὶ ἀπὸ γλωσσικῆς πλευρᾶς, ὅποτε καθὼς τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν κεμένων τοῦ κώδικα 25 παραμένει μέχρι σήμερα ἀνέκδοτο, παρατίθενται καὶ χαρακτηριστικὰ ἀποσπάσματά τους, συνοδευόμενα καὶ ἀπὸ σύντομα σχόλια πραγματολογικοῦ περιεχομένου.

1. ΤΟΠΟΣ ΚΑΤΑΓΩΓΗΣ – ΤΟΠΟΣ ΜΑΡΤΥΡΙΟΥ

Σχετικῶς μὲ τὸν τόπο καταγωγῆς καὶ τὸν τόπο μαρτυρίου τῶν νεομαρτύρων (πάντα μὲ βάση τὸν κώδικα 25 τῆς μονῆς Ξενοφώντος), σημειώνεται ὅτι οἱ περισσότεροὶ ἀπὸ αὐτοὺς κατάγονταν ἀπὸ ἄλλο τόπο ἀπὸ ἐκεῖνο τοῦ μαρτυρίου τους.

Ὁ ἅγιος Μάρκος ὁ Κρήτης (†1643)¹⁴ γεννήθηκε στὴν Κρήτη καὶ

14. Βλ. ἐνδεικτικῶς *Acta Sanctorum*, Maii V (Paris 1866), 237. SALAVILLE, Répertoire, 224. Θ. ΤΖΕΛΑΚΗΣ, Ὁ Κρήτης Νεομάρτυς Μάρκος, Ἀπόστολος Τίτος Η' (1959), 103-105. Σ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ, Ἀγιολόγιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, Ἀθήναι 1961, 304. Χ. Σ. ΣΟΛΩΜΩΝΙΔΟΥ, Ἡ Ἐκκλησία τῆς Σμύρνης, Ἀθήναι 1960, 28. Μ. ΒΙΤΤΙ, Ὁ Νεομάρτυς Μάρκος Κυριακόπουλος, ποὺ ἀποκεφαλίστηκε στὴ Σμύρνη τὸ 1643 (μία δυτικὴ πηγὴ), *Μικρασιατικὰ Χρονικὰ* 10 (1962), 89-103. MEINARDUS, *Saints*, 132. Χρ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, *Οἱ Νεομάρτυρες*, 60-61. ΠΕΡΑΝΤΩΝΗΣ, *Λεξικὸν Νεομαρτύρων*, τ. Γ', 337-339. Στ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, *Οἱ Νεομάρτυρες*, 59-60. Ν. ΤΩΜΑΔΑΚΗΣ, *Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης ἐπὶ Τουρκοκρατίας (1645-1898)*, τ. Α': *Αἱ πηγαί*, Ἀθήνα 1974, 213-226. Θ. ΔΕΤΟΡΑΚΗΣ, Ὁ Κρητικὸς νεομάρτυς Μάρκος Κυριακόπουλος καὶ ἡ ἀνέκδοτη Ἀκολουθία του, στὰ *Πεπραγμένα Δ' Διεθνoῦς Κρητολογικοῦ Συνεδρίου (29 Αὐγoῦστoυ-3 Σεπτεμβρίου 1976)*, τ. II, Ἀθήνα 1981, 67-87. ΜΑΘΑΙΟΥ, *Μέγας Συναξαριστής*, τ. 5, 357. ZACHARIADOU, *The Neomartyr's message*, 60. ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ ΑΠΟΡΕΙΤΗΣ, *Νέον αρτυρολόγιον*, 70-71. Σ. ΓΡΙΜΑΝΗΣ, Συμβολὴ στὴ Μικρασιατικὴ Ἀγιολογία, *ΔΚΜΣ* 17 (2011), 306-307. ΚΕΜΕΝΤΖΕΤΖΙΔΗΣ, *Συναξαριστής*, 529-531. *Συλλογὴ Kaisarion Dalponte*, 194-196, *Συλλογὴ παπα-Ἰωνᾶ*, 264-265.

μαρτύρησε στην Σμύρνη¹⁵. Ἀπὸ τὴν Σμύρνη εἶχε μεταβεῖ στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου συνάντησε τὸν Μελέτιο Συρίγο¹⁶ καὶ τοῦ ἐξομολογήθηκε τὸν πόθο του νὰ μαρτυρήσῃ. Ἐκεῖνος τὸν συμβούλευσε καὶ τὸν ἐνίσχυσε μὲ τὶς προσευχὲς του καὶ ἔτσι ὁ ἅγιος ἐπέστρεψε στὴν Σμύρνη, ὅπου καὶ μαρτύρησε¹⁷.

Ὁ ἅγιος Κυπριανὸς ὁ Νέος (†1679)¹⁸ γεννήθηκε στὸ χωριὸ Κλητζὸς τῶν Ἀγραφῶν ἀλλὰ μαρτύρησε στὴν Κωνσταντινούπολη, ἀφοῦ τὸν ἀποκεφάλισαν στὸ Φανάρι μπροστὰ στὸ Πατριαρχεῖο¹⁹.

Ὁ ἅγιος Νικόλαος ὁ Νέος (†1672)²⁰ καταγόταν ἀπὸ τὸ Καρπενήσι, ὅμως σὲ ἡλικία 15 χρονῶν ὁ πατέρας του τὸν ἔφερε στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ τὸν ἔβαλε νὰ ἐργαστεῖ στὸ «μπακάλικό» του. Λίγο ἀργότερα ἢ Κωνσταντινούπολη θὰ γίνεῖ ὁ τόπος μαρτυρίου τοῦ ἁγίου²¹.

15. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 174: [...] ἐμαρτύρησεν ὁ Μάρκος εἰς τὴν Σμύρνην, νέον ὄντας παιδίον. Οὗτος ἦτον ἀπὸ τὴν Κρήτην.

16. Τὸν γνωστότατο λόγιο ἱερομόναχο (1585/86-1663/64), μεταξὺ τῶν πολλῶν ἔργων τοῦ ὁποίου συμπεριλαμβάνονται καὶ ὑμναγιολογικὰ κείμενα στὴ μνήμη νεομαρτύρων, βλ. τελευταῖα ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ, *Νεομάρτυρες*, 840.

17. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 174. Βλ. καὶ σημ. 161.

18. Βλ. ἐνδεικτικῶς ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ, *Ἀγιολόγιον*, 261. ΠΕΡΑΝΤΩΝΗΣ, *Λεξικὸν Νεομαρτύρων*, τ. Β', 290-291. ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Νέον Μαρτυρολόγιον*, 102-108. ΚΕΜΕΝΤΖΕΤΖΙΔΗΣ, *Συναξαριστής*, 657-663. *Συλλογὴ Καισαρίου Δαπόντε*, 214-218. *Συλλογὴ παπα-Ἰωνᾶ*, 304-317.

19. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 202: [...] ἐμαρτύρησεν ὁ Κυπριανὸς ὁ νέος εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Οὗτος εἶχε πατρίδα χωρίον τι τῶν Ἀγραφῶν, Κλητζὸς καλούμενον καὶ σ. 207: [...] καὶ φθάνοντας εἰς τὴν θύραν τοῦ Πατριαρχείου, ἐκεῖ κλίνας μόνος του τὰ γόνατα [...] Τότε ὁ δῆμιος μὲ ὀργὴν ἄρπαξε τὸ σπαθί καὶ ἔκοψε τὴν κεφαλὴν τοῦ μάρτυρος. Βλ. καὶ σημ. 168-170.

20. Βλ. ἐνδεικτικῶς ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ, *Ἀγιολόγιον*, 358. ΠΕΡΑΝΤΩΝΗΣ, *Λεξικὸν Νεομαρτύρων*, τ. Γ', 393-396. ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Νέον Μαρτυρολόγιον*, 93-99. ΚΕΜΕΝΤΖΕΤΖΙΔΗΣ, *Συναξαριστής*, 74-79. *Συλλογὴ Καισαρίου Δαπόντε*, 207-212. *Συλλογὴ παπα-Ἰωνᾶ*, 277-287.

21. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 193: [...] ἐμαρτύρησεν Νικόλαος ὁ Νέος ἐν Κωνσταντινουπόλει [...] Οὗτος ὁ ἐυλογημένος μεγαλομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Νικόλαος εἶναι γέννημα καὶ ἀνάθρεμμα μιᾶς χώρας μικρᾶς ὀνομαζομένης Καρπενήσι. Βλ. καὶ σημ. 74, 117, 163-165.

Ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος (†1670)²² καταγόταν ἀπὸ τὴν Κίο²³. Εἶχε ἐπιβληθεῖ στὴν περιοχὴ ὑψηλὴ φορολογία, τόσο ποὺ οἱ Χριστιανοὶ δὲν μποροῦσαν νὰ ἀνταποκριθοῦν. Ὁ ἅγιος, λόγῳ τῆς θέσης του, κατέθεσε ἀγωγὴ ἐναντίον τῶν Τούρκων κατοίκων τῆς πόλης του στὴν Κωνσταντινούπολη, ὥστε νὰ συνεισφέρουν καὶ αὐτοί. Οἱ Τοῦρκοι φοβήθηκαν μήπως πραγματοποιηθεῖ τὸ αἷτημά του, διότι ἦταν μέγας ἄρχοντας, λόγιος καὶ μὲ ἐπιρροὴ στὴν περιοχὴ του, γι' αὐτὸ ἀποφάσισαν νὰ τὸν συκοφαντήσουν στὸν βεζίρη ὅτι δῆθεν εἶπε πὼς θὰ γίνει Τοῦρκος. Ὁ ἅγιος τὸ ἀρνήθηκε καὶ αὐτὸ ἐγένεο ἡ αἰτία τοῦ μαρτυρίου του μὲ ἀποκεφαλισμὸ στὸ Παρμιὰν Καπί [ὁ κιγκλιδωτὸς πυλὼν] στὴν Κωνσταντινούπολη²⁴.

Ὁ ὁσιομάρτυρας Δαμιανὸς (†1568)²⁵ καταγόταν ἀπὸ τὸ Ρίχοβο Καρδίτσας ἀλλὰ μαρτύρησε στὴν Λάρισα²⁶ καὶ ὁ ἅγιος Δούκας ὁ ράπτης (†1564)²⁷ εἶχε γεννηθεῖ στὴν Μυτιλήνη ἀλλὰ ἐμαρτύρησεν

22. Βλ. ἐνδεικτικῶς ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ, *Ἀγιολόγιον*, 15. ΠΕΡΑΝΤΩΝΗΣ, *Λεξικὸν Νεομαρτύρων*, τ. Α', Ἀθήνα 1972, 50. ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Νέον Μαρτυρολόγιον*, 92-93. ΚΕΜΕΝΤΖΕΤΖΙΑΔΗΣ, *Συναξαριστής*, 686. *Συλλογὴ Καισαρίου Δαπόντε*, 206-207. *Συλλογὴ παπα-Ἰωνᾶ*, 275-276.

23. Γιὰ τὴν Κίο βλ. προσφάτως Κ. BELKE, *Bithynien und Hellespontos* [TIB 13], Wien 2019, 671-674.

24. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 192: [...] ἐμαρτύρησεν ὁ Ἀθανάσιος ἀπὸ τὴν Γκίον, τῆς Νικαίας ἐπαρχίας [...] Ὁ δὲ δῆμιος φέρονωντάς τον εἰς τὸ λεγόμενον Παρμιὰ καπί, ἔκοψε τὴν ἱεράν του κεφαλὴν [...]. Γιὰ τὸ Παρμιὰν καπί, τὸν «καγκλωτὸ» ἢ «κιγκλιδωτὸ πυλῶνα», βλ. Δ. ΣΚΑΡΛΑΤΟΣ, *Ἡ Κωνσταντινούπολις*, τ. Α', ἐν Ἀθήναις 1851, 543. Βλ. καὶ σημ. 80, 107, 179-181.

25. Βλ. ἐνδεικτικῶς ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ, *Ἀγιολόγιον*, 106. ΧΡΥΣ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, *Οἱ νεομάρτυρες*, 51. ΜΑΤΘΑΙΟΥ, *Ὁ Μέγας Συναξαριστής τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας*, τ. Β' (Φεβρουάριος), Ἀθήναι 1955², 256-257. ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Νέον Μαρτυρολόγιον*, 54-56. F. HALKIN, *BHG*, 20. MEINARDUS, *Saints*, 51. ΠΕΡΑΝΤΩΝΗΣ, *Λεξικὸν Νεομαρτύρων*, τ. Α', 149-151. ΚΕΜΕΝΤΖΕΤΖΙΑΔΗΣ, *Συναξαριστής*, 300-301.

26. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 152: *Οὗτος ἐμαρτύρησεν ἐν τῇ πόλει Λαρίσση, ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ σουλτάνου Σελήμ, ὅς τις ὑπῆρχεν ἐκ τῆς δευτέρας τῶν Θετταλῶν ἐπαρχίας, ἔκ τινος κόμης Ρίχοβον κατ' ἐγχωρίους καλουμένης*. Βλ. καὶ σημ. 182.

27. Βλ. ἐνδεικτικῶς ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ, *Ἀγιολόγιον*, 120. ΠΕΡΑΝΤΩΝΗΣ, *Λεξικὸν Νεομαρτύρων*, τ. Α', 176-177. ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Νέον Μαρτυρολόγιον*, 53-54. ΚΕΜΕΝΤΖΕΤΖΙΑΔΗΣ, *Συναξαριστής*, 488-489. *Συλλογὴ Καισαρίου Δαπόντε*, 191-192. *Συλλογὴ παπα-Ἰωνᾶ*, 261-262.

στήν Κωνσταντινούπολη²⁸, ὅπως καὶ ὁ ἅγιος Θεοφάνης (†1559)²⁹, ποὺ καταγόταν ἀπὸ τὴν Καλαμάτα³⁰.

Ὁ ἅγιος Ἰορδάνης (†1650)³¹ ἦτον ἀπὸ τὴν *Τραπεζοῦντα*, τὴν τέχνην καζαντζής, ὑπανδρεμένος εἰς τὸν *Γαλατᾶ* τῆς Κωνσταντινούπολης, ὅπου καὶ μαρτύρησε³².

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ νεομάρτυρας (†1652)³³ καταγόταν ἀπὸ τὴν Θάσο. Ὅμως, ὅταν οὖν ἦλθεν εἰς ἡλικίαν ἰδ' χρόνων, ἔμεινε ἀπὸ γονεῖς ὀρφανόν, καὶ λαβόντες αὐτὸ τινές συγγενεῖς τὸ ὑπῆγαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τὸ ἔδωσαν ἐνδὸς Χριστιανοῦ εἰς τὸν *Γαλατᾶν* διὰ νὰ τὸ μάθῃ ῥαπτικήν³⁴. Ἐκεῖ ἔμελλε νὰ γίνῃ μάρτυς Χριστοῦ.

Στὴν «Βλαχία» πέρα ἀπὸ τὸν Δούναβη γεννήθηκε ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Βλάχος (†1662)³⁵. Ἐπὶ σουλτάνου Μωάμεθ Δ' (1648-1679) καὶ σὲ ἡλικία μόλις 15 ἐτῶν τὸν ἄρπαξαν οἱ Τάταροι ποὺ εἶχαν ἀποσταλεῖ ἀπὸ τὸν σουλτάνο στὴν περιοχὴ γιὰ νὰ καταπνίξουν τὴν ἐπανάστασι τοῦ τότε ἄρχοντα βοεβόδα Mihnea III (1658-1660), ποὺ ἀναφέρεται ὡς Μίχ(ν)α Τζιβᾶν Μπέης. Ὁ ἅγιος προσπάθησε νὰ ἀποδράσῃ σκοτώνοντας ἕναν

28. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 152. Βλ. καὶ σημ. 95 καὶ σημ. 184.

29. Βλ. ἐνδεικτικῶς ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ, *Ἀγιολόγιον*, 199. ΠΕΡΑΝΤΩΝΗΣ, *Λεξικὸν Νεομαρτύρων*, τ. Β', 204-205. ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Νέον Μαρτυρολόγιον*, 51-52. ΚΕΜΕΝΤΖΕΤΖΙΑΔΗΣ, *Συναξαριστής*, 618-619. *Συλλογὴ Kaisarίου Δαπόντε*, 190. *Συλλογὴ παπα-Ἰωνᾶ*, 260.

30. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 168. Βλ. καὶ σημ. 149.

31. Βλ. ἐνδεικτικῶς ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ, *Ἀγιολόγιον*, 217. ΠΕΡΑΝΤΩΝΗΣ, *Λεξικὸν Νεομαρτύρων*, τ. Β', 224-226. ΚΕΜΕΝΤΖΕΤΖΙΑΔΗΣ, *Συναξαριστής*, 272-273. ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Νέον Μαρτυρολόγιον*, 72-73. *Συλλογὴ Kaisarίου Δαπόντε*, 196-197. *Συλλογὴ παπα-Ἰωνᾶ*, 266-268.

32. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 176. Βλ. καὶ σημ. 81 καὶ 187-188.

33. Βλ. ἐνδεικτικῶς ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ, *Ἀγιολόγιον*, 238. ΠΕΡΑΝΤΩΝΗΣ, *Λεξικὸν Νεομαρτύρων*, τ. Β', 242-243. ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Νέον Μαρτυρολόγιον*, 74-75. ΚΕΜΕΝΤΖΕΤΖΙΑΔΗΣ, *Συναξαριστής*, 466-474. *Συλλογὴ Kaisarίου Δαπόντε*, 197-198. *Συλλογὴ παπα-Ἰωνᾶ*, 268-269.

34. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σσ. 177-178. Βλ. καὶ σημ. 96 καὶ 192.

35. Βλ. ἐνδεικτικῶς ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ, *Ἀγιολόγιον*, 239. ΠΕΡΑΝΤΩΝΗΣ, *Λεξικὸν Νεομαρτύρων*, τ. Β', 244-245. ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Νέον Μαρτυρολόγιον*, 89-91. ΚΕΜΕΝΤΖΕΤΖΙΑΔΗΣ, *Συναξαριστής*, 524-525. *Συλλογὴ Kaisarίου Δαπόντε*, 203-204. *Συλλογὴ παπα-Ἰωνᾶ*, 273-274.

στρατιώτη. Ὅμως συνελήφθη καὶ παραδόθηκε στὴ σύζυγο τοῦ σκοτωμένου στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου στὴ συνέχεια μαρτύρησε³⁶.

Ἀπὸ τὴν Γρανίτσα τῶν Ἀγρᾶφων καταγόταν ὁ ἅγιος Μιχαὴλ ὁ Μαυρουδῆς (†1544)³⁷. Ἀφοῦ νυμφεύθηκε μετέβη γιὰ νὰ ἐργαστεῖ στὴν Θεσσαλονίκη, ὅπου λόγω τοῦ φανατισμοῦ τῶν Τούρκων τῆς πόλης ὁδηγήθηκε στὸ μαρτύριο³⁸.

Ὁ ἅγιος Ζαχαρίας (†1782)³⁹ γεννήθηκε στὴν Ἄρτα, ὅμως μαρτύρησε

36. Κώδ. Ξενοφῶντος 25, σσ. 189-190: [...] ἐμαρτύρησεν ὁ Ἰωάννης Βλάχος οὗτος ἦτον ἀπὸ τὴν λεγομένην Βλαχίαν, πέραν τοῦ ποταμοῦ Δούναβην [...] Οἱ Τοῦρκοι ἐξήτουν ἀπὸ τὸν τότε μπέην τῆς Βλαχίας, Τζιβάμπειν, δοσίματα βαρέα [...] Τοῦτο ἀκούσας ὁ σουλτάν Μαχεμέτης, ἔστειλε τοὺς Τατάρους καὶ ἄλλο ἐδικόν του στράτευμα εἰς τὴν Βλαχίαν, οἱ ὅποιοι ἔκαμαν, πηγαίνοντες μέσα, μέγαν ἀφανισμόν εἰς τοὺς Χριστιανούς, καὶ πολλοὺς ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας ἐσκλάβωσαν, ὁμοῦ μὲ τοὺς ὁποίους ἐσκλάβώθη καὶ οὗτος ὁ νέος, χρονῶν ὄντας ιε' ἀπὸ γένος ἀρχοντικόν [...] Ὅθεν μὴν ἔχοντας ἄλλον τρόπον νὰ γλιτώσῃ ἀπὸ τὸν μολυσμὸν τοῦ ἀσεβοῦς, παρατηρήσας καιρὸν ἀρμόδιον, τὸν ἐθανάτωσεν. Οἱ δὲ συνοδοιπόροι ἀσεβεῖς, μαθόντες τοῦτο, ἐκράτησαν τὸν ἅγιον καὶ φέροντές τον εἰς Βασιλεῦσαν, παρέδωκαν εἰς τὰς χεῖρας τῆς γυναικὸς τοῦ φονευθέντος. Βλ. καὶ σημ. 79, 97, 194.

37. Βλ. ἐνδεικτικῶς ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ, *Βίος τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος Μιχαὴλ τοῦ Μαυρουδῆ, Ἀγιορειτικὴ βιβλιοθήκη Β'* (1937-1938), 346-355. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ, *Ἀγιολόγιον*, 338-339. Δ. ΣΟΦΙΑΝΟΣ, Ὁ νεομάρτυς Μιχαὴλ ὁ ἐξ Ἀγρᾶφων († 1544, Θεσσαλονίκη) καὶ ὁ συντάκτης τοῦ Βίου του, *BNJ* 21 (1971/6), 233-247. Ο ΙΔΙΟΣ, Ἡ ἀρχικὴ Ἀκολουθία καὶ ὁ ἀρχικὸς ἀνέκδοτος Βίος τοῦ νεομάρτυρος Μιχαὴλ τοῦ ἐξ Ἀγρᾶφων († 1544, Θεσσαλονίκη), *ΕΕΒΣ* 44 (1979-1980), 231-281. Ο ΙΔΙΟΣ, Ὁ νεομάρτυρας Μιχαὴλ Μαυροειδῆς ὁ Ἀδριανουπολίτης († ca. 1490, Ἀδριανούπολη). Ἀνέκδοτα ἀγιολογικὰ κείμενα τοῦ Μεγάλου Ρήτορος Μανουὴλ Κορινθίου κ.ἄ., *Θεολογία* 54 (1983), 780-783. ΠΕΡΑΝΤΩΝΗΣ, *Λεξικὸν Νεομαρτύρων*, τ. Γ', 349-353. ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Νέον Μαρτυρολόγιον*, 41-50. ΚΕΜΕΝΤΖΕΤΖΙΑΔΗΣ, *Συναξαριστής*, 347-355. *Συλλογὴ Καισαρίου Δαπόντε*, 179-189.

38. Κώδ. Ξενοφῶντος 25, σ. 155: Οὗτος ὁ νεοφάνης καὶ ἐννομώτατος μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Μιχαὴλ ὑπῆρχεν ἔκ τινος μικρᾶς χώρας, Γρανίτσα ὀνομαζομένης, ἀναμεταξὺν εἰς τὰ σύνορα τῆς δευτέρας Θετταλίας, τὰ νῦν λεγόμενα Ἀγραφα. [...] Ἐπειτα πῆγεν εἰς Θεσσαλονίκην γνώριμος ὢντας εἰς τοὺς πολίτας, ὥσάν ὁποῦ ἐσύχναζεν εἰς αὐτούς. Βλ. καὶ σημ. 82 καὶ 171-173.

39. Βλ. ἐνδεικτικῶς ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ, *Ἀγιολόγιον*, 161. ΠΕΡΑΝΤΩΝΗΣ, *Λεξικὸν Νεομαρτύρων*, τ. Β', 187-189. ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Νέον Μαρτυρολόγιον*, 240-244. ΚΕΜΕΝΤΖΕΤΖΙΑΔΗΣ, *Συναξαριστής*, 242-246. Δ. ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ, Τὸ μαρτύριο τοῦ νεομάρτυρα Ζαχαρία στὴν Πάτρα. Ἀπὸ τὸ χειρόγραφο στὸ ἔντυπο, στό: *Ἀναπαραστάσεις καὶ ἀποχωρισμοί. Τιμητικὸς τόμος στὴ μνήμῃ τῆς Μάρθας Πύλια*, Κομοτηνὴ 2015, 361-382.

στήν Πάτρα⁴⁰, καὶ στὰ Σφακιά τῆς Κρήτης γεννήθηκε ὁ ἅγιος Μανουὴλ ὁ Κρής (†1792)⁴¹ ἀλλὰ τόπος μαρτυρίου του ὑπῆρξε ἡ Χίος⁴².

Στὴν Ρωσία γεννήθηκε ὁ ἅγιος Παῦλος ὁ Ρώσος (†1683)⁴³ ἀλλὰ μαρτύρησε στὴν Κωνσταντινούπολη⁴⁴.

Τόπος γέννησης τοῦ ἁγίου Σταματίου (†1680)⁴⁵ ὑπῆρξε ὁ Βόλος. Κάποτε ἦρθε στὴν περιοχή του ἕνας ἀγὰς νὰ μαζέψει τοὺς φόρους.

---

40. ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ, *Μαρτύριο Ζαχαρία*, 372, 1-5: Κατὰ τὸ χιλιοστὸν ἑπτακοσιοστὸν ὀγδοηκοστὸν δεῦτερον ἔτος σωτήριον, ἐμαρτύρησεν εἰς τὰς Παλαιὰς Πάτρας ἕνας ἄνθρωπος τοῦτος ὠνομάζετο Ζαχαρίας, καταγόμενος ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν τοῦ ἁγίου Ἄρτης. Βλ. καὶ σημ. 98 καὶ 156-157.

41. Βλ. ἐνδεικτικῶς ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, 93-157, 42-43. Θ. ΤΖΕΛΑΚΗΣ, *Ὁ νεομάρτυς Μανουὴλ ὁ Κρής*, Ἡράκλειο Κρήτης 1959. ΠΕΡΑΝΤΩΝΗΣ, *Λεξικὸν Νεομαρτύρων*, τ. Γ', 331-333. ΜΑΤΘΑΙΟΥ, *Μέγας Συναξαριστής*, τ. 3, 257. Ν. Μ. VAPORIS, *Witnesses for Christ: Orthodox Christian Neomartyrs of the Ottoman Period, 1437-1860*, St. Vladimir's Seminary Press 2000, 213-215. Π. Κ. ΜΑΡΑΓΚΟΣ, *Ὁ ἅγιος νεομάρτυς Μανουὴλ ὁ Κρής καὶ ἡ Μύκονος*, Μύκονος 2002. Π. Σ. ΧΑΛΚΙΑ, *Οἱ ἅγιοι τῆς Χίου*, Ἀθήνα 2008. ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Νέον Μαρτυρολόγιον*, 250-252. ΚΕΜΕΝΤΖΕΤΖΙΑΗΣ, *Συναξαριστής*, 341-343.

42. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 300: Οὗτος ὁ γενναῖος ἀθλητής, καὶ νέος τοῦ Χριστοῦ μάρτυς Μανουὴλ ἦτον ἀπὸ τὰ Σφακία τῆς Κρήτης καὶ σ. 303: [...] οἱ ὅποιοι λαβόντες αὐτόν, μὲ μεγάλην ἀσπλαγχνίαν ἐπαίδευνον, διὰ πολλὰς ἡμέρας, ἕως ὅπου ὑπῆγαν εἰς τὴν Χίον. Βλ. καὶ σημ. 84, 101.

43. Βλ. ἐνδεικτικῶς ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ, *Ἀγιολόγιον*, 382. ΠΕΡΑΝΤΩΝΗΣ, *Λεξικὸν Νεομαρτύρων*, τ. Γ', 421-422. ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Νέον Μαρτυρολόγιον*, 121-123. ΚΕΜΕΝΤΖΕΤΖΙΑΗΣ, *Συναξαριστής*, 414-417. *Συλλογὴ Kaisaríou Daπόντε*, 232-235. *Συλλογὴ παπα-Ἰωνᾶ*, 343-346. Ἀπὸ τὴν Ρωσία καταγόταν καὶ ὁ νεομάρτυς Παχώμιος (†1730), ὁ ὁποῖος μαρτύρησε στὸ Οὐσάκι τῆς Φιλαδελφείας. Βλ. κώδ. Ξενοφώντος 25, σσ. 261-262. Βλ. καὶ ἐνδεικτικῶς ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ, *Ἀγιολόγιον*, 384. ΠΕΡΑΝΤΩΝΗΣ, *Λεξικὸν Νεομαρτύρων*, τ. Γ', 428-431. ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Νέον Μαρτυρολόγιον*, 143-147. ΚΕΜΕΝΤΖΕΤΖΙΑΗΣ, *Συναξαριστής*, 535-538. *Συλλογὴ Kaisaríou Daπόντε*, 251. *Συλλογὴ παπα-Ἰωνᾶ*, 377-378.

44. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 218: [...] ἐμαρτύρησεν ὁ Παῦλος ὁ Ρώσος ἀπελεύθερος οὗτος ὁ μακάριος ὑπῆρχε τὸ γένος Ρώσος. Βλ. καὶ σημ. 85.

45. Βλ. ἐνδεικτικῶς ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ, *Ἀγιολόγιον*, 429. ΑΠ. ΖΑΧΑΡΟΣ, *Ὁ ἅγιος νεομάρτυρας Σταμάτιος ὁ ἐξ Ἁγίου Γεωργίου Νηλείας Βόλου*, Βόλος 1991. Ο ΙΔΙΟΣ, *Ἐνα ἀνέκδοτο χειρόγραφο γιὰ τὸν πληροεῖτη νεομάρτυρα Σταμάτιο*, *Θεσσαλικὸ Ἡμερολόγιον* 23 (1993), 18-23. ΠΕΡΑΝΤΩΝΗΣ, *Λεξικὸν Νεομαρτύρων*, τ. Γ', 455-456. ΑΠ. ΖΑΧΑΡΟΣ, *Ἡ πρώτη ἀπὸ τὸν 17ο αἰ. χειρόγραφη πηγὴ γιὰ τὸν Ἀγιωργίτη νεομάρτυρα Σταμάτιο*, *Βίβλα* 19 (2005), 4-7. ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Νέον Μαρτυρολόγιον*, 109-111. ΚΕΜΕΝΤΖΕΤΖΙΑΗΣ, *Συναξαριστής Νεομαρτύρων*, 726-727. *Συλλογὴ Kaisaríou Daπόντε*, 218-220. *Συλλογὴ παπα-Ἰωνᾶ*, 334-336.

Ἦταν πολὺν καταπιεστικὸς καὶ ἄδικος μὲ τοὺς συγχωριανοὺς του καὶ μία ἀντιπροσωπεΐα μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ἅγιος Σταμάτιος πῆγαν στὴν Κωνσταντινούπολη νὰ ἐκφράσουν τὴ δυσαρέσκειά τους στὸν Σουλτάνο. Ὁ ἅγιος διαμαρτυρήθηκε γιὰ τὴν ἀδικία καὶ αὐτὸ ἐγένεε ἡ αἰτία νὰ ὀδηγηθεῖ στὸ μαρτύριο. Τόπος μαρτυρίου του λοιπόν, ἦταν ἡ Κωνσταντινούπολη⁴⁶.

Ὁ ὁσιομάρτυρας Ἰάκωβος ὁ Ἰβηροσκητιώτης (†1519/20)⁴⁷, ὁ *θεῖος ἀνὴρ ὁ σῶμα καὶ ψυχὴν καθηγιασμένος ἦτον μὲν ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν τῆς περιφήμου τῶν πόλεων Καστορίας* ἀλλὰ μαρτύρησε στὴν Ἀδριανούπολη, καὶ τὰ τίμια λείψανά του μεταφέρθηκαν εἰς *τινα χώραν ἔξω τῆς πόλεως τρία μίλια, ὀνομαζόμενην Ἀρβανιτοχώρι*⁴⁸, ὁ ἅγιος Γαβριὴλ (†1676)⁴⁹ καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀλώνη τῆς Προικονήσου⁵⁰, καὶ μαρτύρησε στὴν Κωνσταντινούπολη⁵¹.

46. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 208: [...] *ἐμαρτύρησεν ὁ Σταμάτης· οὗτος ἦτον ἀπὸ τὸν Βόλον, ἀπὸ ἐν χωρίον λεγόμενον ἅγιος Γεώργιος, τῆς τοῦ Δημητριάδος ἐπαρχίας [...]* ὑπῆγαν εἰς Βασιλεύουσαν διὰ νὰ ἀναφέρουν τὸ κακὸν καὶ νὰ εὔρουν δικαιοσύνην [...] ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἦτον ἓνας καὶ τοῦτος ὁ Σταμάτης. Βλ. καὶ σημ. 160.

47. Βλ. ἐνδεικτικῶς ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ, *Ἀγιολόγιον*, 208-209. ΠΕΡΑΝΤΩΝΗΣ, *Λεξικὸν Νεομαρτύρων*, τ. Β', 210-215. ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Νέον Μαρτυρολόγιον*, 19-28. ΚΕΜΕΝΤΖΕΤΖΙΑΔΗΣ, *Συναξαριστής*, 123-131. *Συλλογὴ Kaisarίου Δαπόντε*, 175-178. *Συλλογὴ παπα-Ἰωάν*, 159-210.

48. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 95. Βλ. καὶ σημ. 198.

49. Βλ. ἐνδεικτικῶς ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ, *Ἀγιολόγιον*, 86. ΠΕΡΑΝΤΩΝΗΣ, *Λεξικὸν Νεομαρτύρων*, τ. Α', 91. ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Νέον Μαρτυρολόγιον*, 100-102. ΚΕΜΕΝΤΖΕΤΖΙΑΔΗΣ, *Συναξαριστής*, 270-272. *Συλλογὴ Kaisarίου Δαπόντε*, 212-214. *Συλλογὴ παπα-Ἰωάν*, 302-304.

50. Στὴν Ἀλώνη μέχρι τὸ 2ο μισὸ τοῦ 17ου αἰ. βρισκόταν ἡ ἔδρα τοῦ ἀρχιεπισκόπου Προικονήσου. Μόλις τὸ 1823 ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Προικονήσου προήχθη σὲ Μητροπόλη, ἐνῶ στὴ δικαιοδοσία της ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Προικονήσο ὑπάρχουν καὶ ἡ Ἀλώνη, ἡ Ὀφιούσα καὶ ἡ Κούταλη. Ἔως τὸ 1900 ἡ ἔδρα τοῦ μητροπολίτη βρισκόταν στὴν Ἀλώνη. Περισσότερα στοιχεῖα βλ. BELKE, *Bithynien und Hellespontos*, 589.

51. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 200: [...] *ἐμαρτύρησεν ὁ ὁσιος Γαβριήλ· οὗτος ἦτον ἀπὸ τὴν χώραν Ἀλώνην, τῆς ἐπαρχίας Προικονήσου [...]* ὅθεν ἐλθὼν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐγένεε κρᾶχτης τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας. Βλ. καὶ σημ. 174-175.

Ἀπὸ τὴν Νίγδη τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καταγόταν ὁ ἅγιος Σάββας ὁ Νίγδελης (†1726)⁵², ὅμως τὸ πὸς τοῦ μαρτυρίου του ὑπῆρξε ἡ Κωνσταντινούπολη⁵³, ὅπως καὶ τοῦ μαρτυρίου τοῦ ἁγίου Ρωμανοῦ (†1694)⁵⁴ – ποὺ εἶχε γεννηθεῖ στὸ Καρπενήσι⁵⁵ – ἀλλὰ καὶ τοῦ ἁγίου Συμεῶν⁵⁶ τοῦ Τραπεζουντίου (†1653)⁵⁷.

Ὑπάρχουν βέβαια καὶ ὀρισμένες περιπτώσεις νεομαρτύρων ποὺ μαρτύρησαν στὸν τόπο ποὺ γεννήθηκαν:

Ἡ ἁγία Κυράννα (†1751)⁵⁸ ἐμαρτύρησεν [...] εἰς Θεσσαλονίκην [...].

52. Βλ. ἐνδεικτικῶς ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ, *Ἀγιολόγιον*, 413. ΠΕΡΑΝΤΩΝΗΣ, *Λεξικὸν Νεομαρτύρων*, τ. Γ', 449. ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Νέον Μαρτυρολόγιον*, 143. ΚΕΜΕΝΤΖΕΤΖΙΑΔΗΣ, *Συναξαριστής*, 140. *Συλλογὴ Kaisarίου Δαπόντε*, 250. *Συλλογὴ παπα-Ἰωνᾶ*, 348-349.

53. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 223: Ἀπεκεφάλισαν τὸν ἅγιον μάρτυρα Σάββαν Νίγδελην τὸν σαμοιαδὰν εἰς Κωνσταντινούπολιν, εἰς τὸπον λεγόμενον Κουτζοῦκ Καραμάνι. Ὁ τόπος καταγωγῆς δὲν ἀναφέρεται στὸν Ξενοφωντινὸ κώδικα. Τὸ Büyük καὶ τὸ Küçük Karaman εἶναι ὡς γνωστὸν περιοχὲς τῆς Κωνσταντινούπολης ὅπου ὁ Μωάμεθ Β' ἐγκατέστησε ἐποίκους ἀπὸ τὴν Καππαδοκίαν· ἀναφέρεται καὶ ὡς Καραμανία. Βλ. καὶ σημ. 199.

54. Βλ. ἐνδεικτικῶς ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ, *Ἀγιολόγιον*, 411. ΠΕΡΑΝΤΩΝΗΣ, *Λεξικὸν Νεομαρτύρων*, τ. Γ', 443-447. ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Νέον Μαρτυρολόγιον*, 129-132. ΚΕΜΕΝΤΖΕΤΖΙΑΔΗΣ, *Συναξαριστής*, 228-231. *Συλλογὴ Kaisarίου Δαπόντε*, 238-243, *Συλλογὴ παπα-Ἰωνᾶ*, 360-365.

55. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σσ. 241 καὶ 243-244. Βλ. καὶ σημ. 177.

56. Βλ. ἐνδεικτικῶς ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ, *Ἀγιολόγιον*, 439. ΠΕΡΑΝΤΩΝΗΣ, *Λεξικὸν Νεομαρτύρων*, τ. Γ', 458-459. ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Νέον Μαρτυρολόγιον*, 75-76. ΚΕΜΕΝΤΖΕΤΖΙΑΔΗΣ, *Συναξαριστής*, 716-717. *Συλλογὴ Kaisarίου Δαπόντε*, 199-200. *Συλλογὴ παπα-Ἰωνᾶ*, 269-270.

57. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σσ. 184-186. Βλ. καὶ σημ. 200.

58. Βλ. ἐνδεικτικῶς ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ, *Ἀγιολόγιον*, 261. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΠΡΟΔΡΟΜΙΤΗΣ, *Ἀκολουθία τῆς Ἁγ. Μεγαλομάρτυρος καὶ Ἀθλοφόρου Κυράννης*, Θεσσαλονίκη 1922. ΧΡΥΣ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, *Οἱ νεομάρτυρες*, 80. ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΙΚΡΑΓΙΑΝΝΑΝΙΤΗΣ, *Ἀσματικὴ Ἀκολουθία καὶ Παρακλητικὸς Κανὼν τῆς Ἁγ. Ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Κυράννης*, Θεσσαλονίκη 1967. Μ. ΛΑΙΤΗΣ, *Ὁ Μέγας Συναξαριστής τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας*, τ. Β' (Φεβρουάριος), Ἀθήνα 1980⁵, 559-563. Ι. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ, *Οἱ νεομάρτυρες τῆς Θεσσαλονίκης, Ἡ Θεσσαλονίκη* 1(1985), 496-497. Ι. Μ. ΠΕΡΑΝΤΩΝΗΣ, *Κατάλογος νεομαρτύρων τῶν ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως μέχρι τοῦ ἔτους 1867 μαρτυρησάντων*, *Θεολογία* 60 (1989), 163. ΑΠ. ΓΛΑΒΙΝΑΣ – ΣΤ. ΠΑΠΑΘΕΜΕΛΗΣ, *Ἁγία νεομάρτυς Κυράννα ἀπὸ τὴν Ὀσσα. Βίος καὶ ἀσματικὲς ἀκολουθίαι*, Θεσσαλονίκη 1989. ΠΕΡΑΝΤΩΝΗΣ, *Λεξικὸν Νεομαρτύρων*, τ. Β', 292-293. Γ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ, *Οἱ ἅγιοι τῆς Θεσσαλονίκης, στό: Χαριστήριον τῷ Παναγιωτάτῳ μητροπολίτῃ Θεσσαλονίκης κ.κ. Παντελεήμονι τῷ δευτέρῳ ἐπὶ τῇ συμπληρώσει εἰκοσα-*

Αὕτη τοίνυν ἡ πάγκαλος νύμφη τοῦ Χριστοῦ τοῦ οὐράνιου βασιλέως καὶ Θεοῦ ἡμῶν ὑπῆρχεν ἀπὸ ἓν χωρίον τῆς Θεσσαλονίκης, Ἀβυσσώκα καλούμενον [...] ⁵⁹ ὁ ἅγιος Ἀναστάσιος (†1655) ⁶⁰ γεννήθηκε στὸ Ναύπλιο, ὅπου καὶ μαρτύρησε ⁶¹.

Ὁ ἅγιος Δαμασκηνὸς (†1681) ⁶² γεννήθηκε στὸν Γαλατᾶ, καὶ ἀργότερα μαρτύρησε στὸ Φανάρι, ἀφοῦ οἱ δήμιοι τὸν ὀδήγησαν μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ Πατριαρχείου ὅπου τὸν ἀποκεφάλισαν ⁶³. τὸ ἴδιο καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Κάλφας ⁶⁴ (†1575) ⁶⁵.

ετοῦς ἐν Θεσσαλονίκῃ ποιμαντορίας (1974-1994), Θεσσαλονίκη 1994, 931. ΜΑΚΑΡΙΟΣ ΣΙΜΩΝΟΠΕΤΡΙΤΗΣ, *Νέος Συναξαριστὴς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας*, τ. 6, Ἀθήνα 2006, 311-312. ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Νέον Μαρτυρολόγιον*, 133-135. ΚΕΜΕΝΤΖΕΤΖΙΑΔΗΣ, *Συναξαριστὴς*, 335-338.

59. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 223. Ἡ περιοχὴ Ἀβυσσώκα ἢ Βυσώκα ταυτίζεται μὲ τὴν σημερινὴ Ὑσσα, περιοχὴς Λαγκαδᾶ. Βλ. Π. ΑΔΑΜ-ΒΕΛΕΝΗ, Ἀνασκαφικὲς ἐρευνες στὴν Ὑσσα, *Τὸ Ἀρχαιολογικὸ Ἔργο στὴν Μακεδονία καὶ στὴν Θράκη* 1,1 (1987), 269-278. Βλ. καὶ σημ. 201.

60. Βλ. ἐνδεικτικῶς ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ, *Ἀγιολόγιον*, 37. ΠΕΡΑΝΤΩΝΗΣ, *Λεξικὸν Νεομαρτύρων*, τ. Α', 60-61. ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Νέον Μαρτυρολόγιον*, 77-78. ΚΕΜΕΝΤΖΕΤΖΙΑΔΗΣ, *Συναξαριστὴς*, 269-270. *Συλλογὴ Kaisarίου Δαπόντε*, 200-201, *Συλλογὴ παπα-Ἰωάν*, 270-271.

61. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 186: Ἐμαρτύρησεν ὁ Ἀναστάσιος εἰς τὸ Ναύπλιον οὗτος ὁ εὐλογημένος ἦτον γέννημα καὶ ἀνάθρεμμα τῆς αὐτῆς πόλεως τοῦ Ναυπλίου τοῦ Μωρέα. Βλ. καὶ σημ. 162.

62. Βλ. ἐνδεικτικῶς ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ, *Ἀγιολόγιον*, 105-106. ΠΕΡΑΝΤΩΝΗΣ, *Λεξικὸν Νεομαρτύρων*, τ. Α', 144-146. ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Νέον Μαρτυρολόγιον*, 116-120. ΚΕΜΕΝΤΖΕΤΖΙΑΔΗΣ, *Συναξαριστὴς*, 140-144. *Συλλογὴ Kaisarίου Δαπόντε*, 223-228. *Συλλογὴ παπα-Ἰωάν*, 339-343.

63. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 213: Οὗτος ὁ μακάριος ἦτον γέννημα τοῦ Γαλατᾶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀπὸ τὴν ἐνορίαν τῆς Ἐλεούσης καὶ σ. 217: λαβὼν οὖν αὐτὸν ὁ ἀρχιδίημος, καὶ δένοντας τὸν ἔφερεν εἰς τὸ Φανάρι μετὰ τῆς αὐτοῦ κονστωδίας καὶ γονατίζων αὐτὸν ἐμπρὸς τῆς πόρτας τοῦ Πατριαρχείου, ἀπέτεμε τὴν ἀγίαν του κεφαλὴν [...]. Βλ. καὶ σημ. 148.

64. Βλ. ἐνδεικτικῶς ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ, *Ἀγιολόγιον*, 238. ΠΕΡΑΝΤΩΝΗΣ, *Λεξικὸν Νεομαρτύρων*, τ. Β', 240-241. ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Νέον Μαρτυρολόγιον*, 56-58. ΚΕΜΕΝΤΖΕΤΖΙΑΔΗΣ, *Συναξαριστὴς*, 333-334. *Συλλογὴ Kaisarίου Δαπόντε*, 192-194, *Συλλογὴ παπα-Ἰωάν*, 262-264.

65. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σσ. 171-174. Βλ. καὶ σημ. 189-191.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ναύκληρος (†1669)⁶⁶ γεννήθηκε στὴν Κῶ καὶ ἐπίσης μαρτύρησε ἐκεῖ⁶⁷· ὁ ἅγιος Νικόδημος (†1722)⁶⁸ καταγόταν ἀπὸ τὸ Ἑλμπασάν [τῆς σημερινῆς Ἀλβανίας], ὅπου καὶ ἀργότερα μαρτύρησε⁶⁹. Τέλος, ὁ ἅγιος Ἀγγελῆς (†1680)⁷⁰ γεννήθηκε καὶ μαρτύρησε στὴν Κωνσταντινούπολη⁷¹.

Ἀπὸ τὰ στοιχεῖα ποὺ παρατέθηκαν παρατηρεῖται ὅτι ἡ πλειονότητα τῶν νεομαρτύρων ἔχει μαρτυρήσει στὴν Κωνσταντινούπολη ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ ποῦ γεννήθηκαν. Ἡ παρουσία τόσων θανάτων νεομαρτύρων στὴν Κωνσταντινούπολη δείχνει ὅτι ἦταν ὁ κύριος τόπος ποὺ οἱ νεομάρτυρες ὑπεστήριζαν τὴν πίστη τους καὶ ὁδηγοῦνταν στὸ μαρτύριο. Οἱ τόσο πολλοὶ θάνατοι Ὁρθοδόξων ποὺ ἀρνοῦνταν νὰ ἀσπαστοῦν τὴ μουσουλμανικὴ θρησκεία ἴσως νὰ ἀποτελοῦσε ἓνα μέσο τῶν Τούρκων στὴν πιὸ σπουδαία καὶ κεντρικὴ τους πόλη γιὰ παραδειγματισμὸ τῶν ὑποδοῦλων. Ἐπίσης, τὸ γεγονὸς ὅτι ἀρκετοὶ νεομάρτυρες μαρτύρησαν στὸν τόπο καταγωγῆς τους ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἀρνήθηκαν νὰ ἀλλαξοπιστήσουν δείχνει τὴν καθολικότητα τοῦ μέτρου τῆς θανατώσεως τῶν Χριστιανῶν ποὺ δὲν ἀπαρνοῦνταν τὴν πίστη τους.

66. Βλ. ἐνδεικτικῶς Ε. ΚΑΡΠΑΘΙΟΣ, *Ἰωάννης ὁ Ναύκληρος ὁ ἐν Κῶ μαρτυρήσας: βιογραφικὴ ὑπόμνησις, ἱερὰ ἀκολουθία*, Ἐν Ἀθήναις 1951. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ, *Ἀγιολόγιον*, 239. ΠΕΡΑΝΤΩΝΗΣ, *Λεξικὸν Νεομαρτύρων*, τ. Β', 246-248. ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Νέον Μαρτυρολόγιον*, 91-92. ΚΕΜΕΝΤΖΕΤΖΙΔΗΣ, *Συναξαριστής*, 431. *Συλλογὴ Καισαρίου Δαπόντε*, 205-206. *Συλλογὴ παπα-Ἰωνᾶ*, 274-275.

67. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σσ. 191-192. Βλ. καὶ σημ. 150-152.

68. Βλ. ἐνδεικτικῶς ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ, *Ἀγιολόγιον*, 356. ΠΕΡΑΝΤΩΝΗΣ, *Λεξικὸν Νεομαρτύρων*, τ. Γ', 380-382. ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Νέον Μαρτυρολόγιον*, 139-141. ΚΕΜΕΝΤΖΕΤΖΙΔΗΣ, *Συναξαριστής*, 683-685. *Συλλογὴ Καισαρίου Δαπόντε*, 243-246. *Συλλογὴ παπα-Ἰωνᾶ*, 367-370.

69. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 252. Βλ. καὶ σημ. 153.

70. Βλ. ἐνδεικτικῶς ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ, *Ἀγιολόγιον*, 8-9. ΠΕΡΑΝΤΩΝΗΣ, *Λεξικὸν Νεομαρτύρων*, τ. Α', 42-43. ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Νέον Μαρτυρολόγιον*, 111-115. ΚΕΜΕΝΤΖΕΤΖΙΔΗΣ, *Συναξαριστής*, 47-51. *Συλλογὴ Καισαρίου Δαπόντε*, 220-223. *Συλλογὴ παπα-Ἰωνᾶ*, 336-339. Βλ. καὶ σημ. 71, 83, 154-155.

71. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 210: [...] ἐμαρτύρησεν ὁ Ἀγγελῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει· οὗτος ὁ εὐλογημένος ἦτον ἀπὸ τὴν ἐνορίαν τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου, τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Καραμανίας. Γιὰ τὴ συνοικία βλ. Κ. ΑΝΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ, λ. Ψαμαθιά, *Ἐγκυκλοπαίδεια Μειζονος Ἑλληνισμοῦ, Κωνσταντινούπολη* URL: <<http://www.ehw.gr/l.aspx?id=11071>> [τελευταία πρόσβαση 26-3-2021].

2. ΗΛΙΚΙΑ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΩΝ

Ἐξετάζοντας τὸν παράγοντα τῆς ἡλικίας κατὰ τὴν ὁποία μαρτυροῦν οἱ νεομάρτυρες τῆς ἐξεταζόμενης συλλογῆς, οἱ περισσότεροι μαρτυροῦν σὲ νεαρὴ ἡλικία, γεγονὸς ποὺ ἀποδεικνύει τὴν ἀκράδαντη πίστη τους, ἢ ὁποία τοὺς ὁδηγοῦσε τόσο νωρὶς στὸ μαρτύριο.

Σὲ νεαρὴ ἡλικία μαρτύρησε καὶ ἡ ἁγία Κυράννα (†1751). Ὁ κώδικας δὲν ἀναφέρει τὴν ἡλικία της ἀλλὰ μόνο ὅτι *ἦτον δὲ πάνυ ὠραία ὑπὲρ πάσας τοῦ καιροῦ ἐκείνου νεάνιδας, διάγουσα σεμνῶς καὶ σωφρόνως*⁷².

Οὕτε τοῦ νεομάρτυρος Μάρκου τοῦ Κρητὸς (†1643) ἀναφέρεται ἡ ἀκριβὴς ἡλικία στὸν κώδικα 25, ὁ ὁποῖος ἀπλῶς μᾶς πληροφορεῖ ὅτι *ἦταν νέος καὶ πολὺ ὁμορφος*⁷³.

Σὲ πολὺ νεαρὴ ἡλικία μαρτύρησε καὶ ὁ ἅγιος Νικόλαος ὁ Νέος (†1672)⁷⁴. Καθοριστικὸ γεγονὸς ποὺ ὁδήγησε στὸ μαρτύριο τὸν ἅγιο ἦταν ἡ ἐπιθυμία τοῦ πατέρα του νὰ μάθει τὴν τουρκικὴ γλῶσσα. Ἔτσι, τὸν ἔβαλε σὲ ἓνα φίλο του Τοῦρκο κουρέα γιὰ νὰ μάθει τὸ ἐπάγγελμα καὶ τὴν τουρκικὴ γλῶσσα. Ἐκεῖνος φθόνησε τὸν νεαρὸ Νικόλαο, προσπάθησε νὰ τὸν τουρκεύσει μὲ τὴ βία, ἀλλὰ ὁ ἅγιος ἀντιστάθηκε καὶ ὁδηγήθηκε στὸν κριτὴ, ὅπου ὁμολόγησε ἐνώπιόν του μὲ θάρρος παρὰ τὸ νεαρὸ τῆς ἡλικίας του τὴν πίστη του στὸν Χριστό⁷⁵.

Καὶ ἐνὸς ἄλλου νεομάρτυρος τονίζεται τὸ νεαρὸ τῆς ἡλικίας. Πρόκειται γιὰ τὸν ἅγιο Δούκα τὸν Ράπτη (†1564), ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι *ἦταν νέος καὶ πολὺ εὐπαρουσίαστος*⁷⁶, καὶ προκάλεσε τὸν ἔρωτα μίας τουρκίδας ἀρχόντισσας, στὸν ὁποῖο ὁ ἅγιος δὲν ἀνταποκρίθηκε καὶ αὐτὸ ἐγένεε ἡ αἰτία νὰ ὁδηγηθεῖ στὸ μαρτύριο.

Σὲ νεαρὴ ἡλικία φαίνεται ὅτι μαρτύρησε καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Νέος (†1652), καθὼς ὅπως μᾶς παραδίδει τὸ χειρόγραφο τῆ μαρτυρία

72. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 223. Βλ. καὶ σημ. 58-59.

73. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 174. Βλ. καὶ σημ. 14-17.

74. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 193: *Ἐγεννήθη δὲ ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς καὶ φιλόθεους, οἱ ὁποῖοι καὶ ἀπὸ παιδίον τὸν ἔβαλαν καὶ ἔμαθε τὰ ἱερὰ γράμματα. Ὄταν δὲ ἔγινε χρονὸν ἰε΄, τὸν ἐπῆρεν ὁ πατέρας του εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τὸν εἶχεν εἰς τὸ ἐργαστήρι του τὸ μακαλικὸν ὅπου εἶχεν εἰς τόπον λεγόμενον Ταχτὰ Καλά (ἀπόδοση τοῦ That al Kala, ξύλινος πύργος). Βλ. καὶ σημ. 21 καὶ 117 καὶ ΣΚΑΡΛΑΤΟΣ, Κωνσταντινούπολις, τ. Α΄, 530.*

75. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σσ. 193-207.

76. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 169: *Τοῦτος ὁ εὐλογημένος ἦτον νέος καὶ κατὰ πολλὰ εὐμορφος, ἦτον δὲ σῶφρων καὶ καθαρὸς ἀπὸ σαρκικῆν ἐπιθυμίαν.*

του ἐκρότησαν ἄγγελοι, ἐθαύμασαν ἄνθρωποι, Ἀγαρηνοὶ καὶ Ἑβραῖοι κατησχύνθησαν καὶ οἱ δαίμονες ἔφριξαν⁷⁷.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Βλάχος (†1662), ὅπως προαναφέρθηκε σκλαβώθηκε στὴν ἡλικία τῶν 15 ἐτῶν⁷⁸. Ἐνας στρατιώτης βλέποντάς τον νέο καὶ ὁμορφο θέλησε νὰ τὸν ἀγοράσει γιὰ πονηροὺς σκοποὺς, στοὺς ὁποίους δὲν ἐνέδωσε ὁ ἅγιος ἀλλὰ ἀναγκάστηκε νὰ τὸν σκοτώσει γιὰ νὰ σωθεῖ ἀπὸ τὸν μiasμό. Οἱ συνοδοιπόροι τοῦ ἀποθανόντος μόλις τὸ ἔμαθαν τὸν ὁδήγησαν στὴν Βασιλεύουσα καὶ τὸν παρέδωσαν στὰ χέρια τῆς γυναίκας τοῦ νεκροῦ, ἡ ὁποία ἐντυπωσιάστηκε ἀπὸ τὴν ὁμορφιά του καὶ θέλησε νὰ τὸν κάνει νὰ ἀρνηθεῖ τὴν πίστη του καὶ νὰ τὸν παντρευτεῖ, πρᾶγμα ποὺ δὲν συνέβη λόγω τῆς ἄρνησης τοῦ ἁγίου νὰ ἀλλαξοπιστήσῃ καὶ ἔτσι ὁδηγήθηκε στὸ μαρτύριο⁷⁹.

Ὡστόσο, στὸν Ξενοφωντινὸ κώδικα 25 παρατηρεῖται καὶ ἡ παρουσία νεομαρτύρων ποὺ ἐνῶ εἶχαν οἰκογένεια καὶ βρισκόνταν σὲ μέση ἡλικία, δὲν δίστασαν νὰ δώσουν τὸ αἷμα τους γιὰ τὴν πίστη τους στὸν Χριστό: Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα ἀποτελεῖ ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος (†1670) ἀπὸ τὴν Κίο, ὁ ὁποῖος ἦτον ὁ πλέον ἐπίσημος τῆς χώρας ἐκείνης, ὑπανδρεμένος μὲ γυναῖκα καὶ τέκνα, καὶ μετ' ἱκανὸν πλοῦτον⁸⁰, νυμφευμένος ἦταν καὶ ὁ ἅγιος Ἰορδάνης (†1650) ἀπὸ τὴν Τραπεζοῦντα, σαράντα ἐτῶν ὅταν μαρτύρησε⁸¹, νυμφευμένος καὶ ὁ ἅγιος Μιχαὴλ (†1544) ποὺ μαρτύρησε στὴν Θεσσαλονίκη, ὁ ὁποῖος ἐκτὸς τοῦ ὅτι πόθησε τὸ μαρτύριο, ἤθελε νὰ γίνῃ καὶ μοναχός⁸².

Ἄλλος ἕνας νεομάρτυρας ποὺ συγκαταλέγεται στοὺς οἰκογενειάρχες μάρτυρες εἶναι ὁ νεομάρτυρας Ἀγγελῆς (†1680), ὁ ὁποῖος ἦταν νυμφευ-

77. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 178.

78. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 189: [...] ὁμοῦ μὲ τοὺς ὁποίους ἐσκλαβώθη καὶ οὗτος ὁ νέος, χρόνων ὄντας ἰε' ἀπὸ γένος ἀρχοντικόν.

79. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σσ. 189-190. Βλ. καὶ σημ. 36, ὅπου καὶ τὸ πλήρες χωρίο. Βλ. καὶ σημ. 97.

80. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 192. Βλ. καὶ σημ. 24, 181.

81. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 176. Βλ. καὶ σημ. 31-32.

82. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σσ. 155-156: Ἀφ' οὗ δὲ ὁ παῖς ἦλθεν εἰς νόμιμον ἡλικίαν, τὸν ἔξευξε μὲ νόμιμον γυναῖκα [...] θέλοντας δὲ νὰ γίνῃ μοναχός, τὸν ἐμπόδιζαν πολλοὶ λέγοντές του, ὅτι ἂν μονάσῃ παρὰ τῆς γνώμης τῆς μητρὸς καὶ τῆς γυναικὸς του, δὲν εἶναι δεκτὸν εἰς τὸν θεὸν τοῦτο τὸ ἔργον. Βλ. καὶ σημ. 37, 38.

μένος και είχε έξι παιδιά⁸³, όπως και ο νεομάρτυρας Μανουήλ (†1792) από την Κρήτη, ο οποίος μάλιστα, έπειδή η γυναίκα του μοίχευσε, πήρε τα παιδιά του και έφυγε, γεγονός που προκάλεσε την μήνιν του συγγαμβροῦ του με αποτέλεσμα ο άγιος, λόγω των ανυπόστατων κατηγοριών του τελευταίου, να οδηγηθεί στο μαρτύριο⁸⁴. Τέλος ο άγιος Παῦλος ο Ρώσος (†1683) ένθαρρύνθηκε από την ίδια τη συμβία του στο μαρτύριο και μάλιστα τιμωρήθηκε και η ίδια με ραβδισμό⁸⁵.

Σύμφωνα λοιπόν, με τα στοιχεία που προαναφέρθηκαν έξι από τους νεομάρτυρες μαρτύρησαν σε νεαρή ηλικία, ενώ άλλοι έξι σε μέση ηλικία και μάλιστα ήταν οικογενειάρχες. Για τους μὲν έξι νεαρούς μπορεί να παρατηρηθεί ότι συνετέλεσε στην απόφασή τους να θανατωθούν ο ένθουσιασμός που προέρχεται από τὸ νεαρὸ τῆς ηλικίας τους και ἡ μαχητικότητα τους καθώς και ὁ ζῆλος που πολλές φορές ἀναπτύσσεται σὲ αὐτὴν τὴν ηλικία. Ὅμως δὲν μπορεί να εἰπωθεῖ τὸ ἴδιο γιὰ ἐκείνους που ἐνὼ ἦταν ἔγγαμοι και εἶχαν και παιδιά ἀπεφάσιζαν να ὀδηγηθοῦν στο μαρτύριο ἀψηφώντας τὴν οἰκογένειά τους. Προκύπτει λοιπόν, ἴσως ἄβιαστα, ἡ διαπίστωση ὅτι οἱ νεομάρτυρες ἀνεξάρτητα ἀπὸ ἡλικία, οἰκογενειακὴ κατάσταση κλπ. ὀδηγοῦνταν στο μαρτύριο. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ πίστη τους ξεπερνοῦσε τὴ συμβατικότητα και τοὺς ὀδηγοῦσε σὲ πράξεις μεγάλου ἡρωισμού, που δύσκολα θὰ μπορούσε να ἐξηγήσει κάποιος, ἐὰν δὲν λάμβανε ὑπ' ὄψιν του τὴν κεφαλαιώδη σημασία που εἶχαν γιὰ αὐτοὺς οἱ χριστιανικὲς τους καταβολές.

83. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 210: *ἔχων γυναῖκα και ἕξ παιδιά*. Βλ. και σημ. 70, 71, 90.

84. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 301: [...] *μετὰ χρόνον δὲ ἱκανόν, ἔλαβε και νόμιμον γυναῖκα, ἐκ τῶν γυναικῶν τῆς αὐτῆς νήσου, εὐσεβῶς και ἐναρέτως πολιτευόμενος ἔκαμε δὲ και ἕξ τέκνα μετ' αὐτῆς. Κατανοήσας δὲ αὐτὴν προδίδουσαν τὴν τιμὴν τῆς, και μετὰ ἄλλου τινὸς μοιχενόμενῃν, φοβηθεὶς τὸν θεόν, δὲν ἐκακοποίησεν αὐτήν, οὐδὲ ἐθεάτρισεν, ἀλλὰ παραλαβὼν τὰ παιδιά του, ἔφυγεν ἀπὸ τὸν οἶκον αὐτῆς, και ἐνοικιάσας ἄλλον ὀσπίτιον...* Βλ. και σημ. 41-42, 101.

85. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 220: *Ὅπισθεν δὲ τοῦ μάρτυρος ἴστατο ἡ γυνὴ του ἀκολουθήσασα ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία τοῦ ἔλεγε με τὴν ἐδικήν τους ῥωσικὴν γλῶσσαν «Μὴ φοβηθῆς ἄνδρα μου οὔτε να δειλιάσης τὸν θάνατον [...] ἡ ἀγαλλίασις δὲ ὁποῦ θέλεις λάβῃ εἰς τὸν χορὸν τῶν μαρτύρων εἶναι αἰώνιος» [...] Τότε ὁ βεζίρης ἐπρόσταξε και τὴν ἔδεσαν εἰς μίαν κολώναν και τὴν ἐρράβδιζον εἰς τὰ ὀπίσω μέρη ἀσπλαγχνα*. Βλ. και σημ. 43-44 και 91.

3. ΕΙΓΑΜΟΙ – ΑΓΑΜΟΙ

Οἱ νεομάρτυρες ἐπίσης μποροῦν νὰ διακριθοῦν ἀνάλογα μὲ τὴν οἰκογενειακὴ τους κατάσταση, ἂν ἦταν ἑγγαμοὶ⁸⁶ ἢ ἄγαμοι.

Στὴν κατηγορία τῶν ἐγγάμων ἀνήκει ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος (†1670)⁸⁷, ὁ ἅγιος Ἰορδάνης (†1650)⁸⁸, ὁ ἅγιος Μιχαὴλ ὁ Μαυρουδῆς (†1544)⁸⁹, ὁ ἅγιος Ἀγγελῆς (†1680) ἐπίσης, ἦταν νυμφευμένοι καὶ εἶχε ἑξὶ παιδιά⁹⁰.

Ὁ ἅγιος Παῦλος ὁ Ρῶσος (†1683) εἶχε σκλαβωθεῖ ἀπὸ τοὺς Τατάρους ἀλλὰ ἐλευθερωθεὶς οὖν ὁ Παῦλος ἔλαβε γυναῖκα νομίμως, σκλάβαν οὖσαν καὶ αὐτὴν ἐκ τῆς Ρωσσίας⁹¹.

Στὴν κατηγορία τῶν ἀγάμων ἀνήκει ἡ ἁγία Κυράννα (†1751), ἡ ὁποία προτίμησε νὰ μαρτυρήσει γιὰ τὴν πίστιν της στον Χριστὸ παρὰ νὰ ὑποκύψει στὶς ὁρέξεις τοῦ Ἀγαρηνοῦ ποὺ τὴν διεκδικοῦσε καὶ ἔτσι νὰ μολύνει τὴν παρθενία της⁹².

Ἄγαμος ἦταν καὶ ὁ ἅγιος Μάρκος ὁ Κρής (†1643)⁹³, ὅπως καὶ ὁ ἅγιος Νικόλαος ὁ Νέος (†1672)⁹⁴. Ὁ ἅγιος Δούκας ὁ Ράπτης (†1564) ἐπίσης, ἀνήκει στὴν κατηγορία τῶν ἀγάμων παρὰ τὴ νεότητά καὶ τὴν ὁμορφιά του ἀλλὰ καὶ τὸν ἔρωτα μιᾶς τουρκίδας ἀρχοντοπούλας γιὰ ἐκεῖνον, προτίμησε νὰ μαρτυρήσει χωρὶς νὰ ἀπαρνηθεῖ τὴν πίστιν του⁹⁵.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θάσιος (†1652) ἐπίσης ἦταν ἄγαμος καὶ μαρτύρησε σὲ νεαρὴ ἡλικία⁹⁶. ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Βλάχος (†1662) ἐπίσης, παρὰ τὶς προσπάθειες μίας γυναίκας νὰ τὸν κάνει νὰ ἀλλαξοπιστήσῃ καὶ νὰ τὴν νυμφευθεῖ, προτίμησε τὸν στέφανο τοῦ μαρτυρίου⁹⁷.

86. Βλ. σχετικῶς Κ. ΠΙΤΣΑΚΗΣ, Νομικὰ ζητήματα ἀπὸ τὸν βίο καὶ τὴν ἀθλήσιν τῶν Νεομαρτύρων, σὺν: ΠΣ Ὁ Νεομάρτυς Θεόδωρος, 110-118.

87. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 192. Βλ. καὶ σημ. 80.

88. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 176. Βλ. καὶ σημ. 31-32, 81.

89. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 155: Ἀφ' οὗ δὲ ὁ παῖς ἦλθεν εἰς νόμιμον ἡλικίαν, τὸν ἔξευξε μὲ νόμιμον γυναῖκα. Βλ. καὶ σημ. 37-38, 82.

90. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 210. Βλ. καὶ σημ. 70, 71, 83.

91. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 218. Βλ. καὶ σημ. 43-44, 85.

92. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σσ. 223-230. Βλ. καὶ σημ. 58-59.

93. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σσ. 174-176. Βλ. καὶ σημ. 14-17.

94. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σσ. 193-207. Βλ. καὶ σημ. 20-21.

95. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σσ. 169-171. Βλ. καὶ σημ. 28.

96. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σσ. 177-184. Βλ. καὶ σημ. 34, 192.

97. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σσ. 189-190. Βλ. καὶ σημ. 36.

Ἄγαμοι ἦταν καὶ ὁ ἅγιος Ζαχαρίας (†1782)⁹⁸ καὶ ὁ ἅγιος Ρωμανὸς (†1694)⁹⁹.

Ὑπάρχει καὶ ἡ περίπτωση τοῦ ἁγίου Ἀναστασίου (†1655): ἀναφέρεται ὅτι ἦταν ἀρραβωνιασμένος, ἀλλὰ μόλις ἄκουσε κάποια σφάλματα τῆς κοπέλας τὴν ἄφησε καὶ οἱ δικοὶ της του ἔκαναν μάγια γιὰ νὰ τὴν ἀγαπήσει καὶ νὰ τὴν νυμφευθεῖ¹⁰⁰.

Ξεχωριστὴ περίπτωση εἶναι καὶ ἐκείνη τοῦ ἁγίου Μανουὴλ τοῦ Κρητὸς (†1792) ποὺ ἦταν νυμφευμένος μὲ ἕξι παιδιά, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ σύζυγός του μοίχευσε, πῆρε τὰ παιδιά του καὶ μεταφέρθηκε σὲ ἄλλο σπίτι¹⁰¹.

Ἄξια ἀναφορᾶς εἶναι καὶ ἡ περίπτωση τοῦ ἁγίου Νικοδήμου (†1722) ποὺ ἐνῶ εἶχε νυμφευθεῖ, εἶχε παιδιά καὶ εἶχε ἀλλαξοπιστήσει, μετέβη στὸ Ἅγιον Ὅρος γιὰ νὰ παραλάβει τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ παιδιά του ποὺ κατέφυγε ἐκεῖ, ἀποφεύγοντας τὸν πατέρα του ποὺ ἤθελε νὰ τὸ τουρκεύσει καὶ στὸ τέλος παρέμεινε καὶ ὁ ἅγιος ἐκεῖ καὶ ἐκάρη μοναχός¹⁰².

Γιὰ τοὺς ἁγίους Ἰωάννη Κάλφα (†1575), Ἰωάννη Ναύκληρο (†1669), Ἰωάννη Κουλικᾶ (1564)¹⁰³, Ἰωσήφ Χαλεπλῆ (†1686)¹⁰⁴, Σταμάτιο (†1680), Νικόλαο Καραμάνο (†1657)¹⁰⁵, Σάββα Νίγδελη (†1726) καὶ Συμεὼν Τραπεζούντιο (†1653) παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἦταν λαϊκοί, δὲν ἔχουμε πληροφορία γιὰ τὸ ἂν ἦταν ἑγγαμοὶ ἢ ἄγαμοι.

98. ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ, *Μαρτύριο Ζαχαρία*, 372-376. Βλ. καὶ σημ. 40.

99. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σσ. 241-246.

100. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 186.

101. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 301. Βλ. τὸ παράθεμα στὴν σημ. 84.

102. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 250.

103. Βλ. ἐνδεικτικῶς ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ, *Ἀγιολόγιον*, 239. ΠΕΡΑΝΤΩΝΗΣ, *Λεξικὸν Νεομαρτύρων*, τ. Β', 238-239. ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Νέον Μαρτυρολόγιον*, 52. ΚΕΜΕΝΤΖΕΤΖΙΑΔΗΣ, *Συναξαριστής*, 430. *Συλλογὴ Kaisarίου Δαπόντε*, 190-191. Βλ. καὶ σημ. 195-196. *Συλλογὴ παπα-Ἰωνᾶ*, 260-261.

104. Βλ. ἐνδεικτικῶς ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ, *Ἀγιολόγιον*, 243. ΠΕΡΑΝΤΩΝΗΣ, *Λεξικὸν Νεομαρτύρων*, τ. Β', 271-272. ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Νέον Μαρτυρολόγιον*, 125-126. ΚΕΜΕΝΤΖΕΤΖΙΑΔΗΣ, *Συναξαριστής*, 279. *Συλλογὴ Kaisarίου Δαπόντε*, 236-238. *Συλλογὴ παπα-Ἰωνᾶ*, 347-348.

105. Βλ. ἐνδεικτικῶς ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ, *Ἀγιολόγιον*, 359. ΠΕΡΑΝΤΩΝΗΣ, *Λεξικὸν Νεομαρτύρων*, τ. Γ', 390-392. ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Νέον Μαρτυρολόγιον*, 78-79. ΚΕΜΕΝΤΖΕΤΖΙΑΔΗΣ, *Συναξαριστής*, 344-345. *Συλλογὴ Kaisarίου Δαπόντε*, 201-203. *Συλλογὴ παπα-Ἰωνᾶ*, 271-273.

Τὸ κριτήριο ἔγγαμος ἢ ἄγαμος τοποθετεῖται ἐδῶ, διότι τὴν περίοδο ποὺ μαρτυροῦν οἱ νεομάρτυρες οἱ παραδόσεις ποὺ ἐπικρατοῦσαν, καὶ ἐν πολλοῖς ἐπικρατοῦν καὶ μέχρι τὶς ἡμέρες μας εἶχαν ἄμεση σχέση μετὰ τὸν ἔγγαμο ἢ ἄγαμο βίο ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθήσει ἓνας νέος ἢ μία νέα. Ἔτσι, ἡ ἐπικρατοῦσα ἀντίληψη ἦταν ὅτι ὅπωςδήποτε προορισμὸς τοῦ νέου ἀνθρώπου ἦταν νὰ δημιουργήσει οἰκογένεια. Μὲ αὐτὸν τὸν σκοπὸ ἀνατρέφονταν οἱ νέοι καὶ οἱ νέες. Ὅποτε, ὅπως γίνεται ἀντιληπτό, ἦταν πολὺ μεγάλη ἡ ἀπόφαση κάποιος νὰ ἀποφασίσαι νὰ πεθάνει σὲ νεαρὴ ἡλικία χωρὶς νὰ ἔχει γευθεῖ τὴ χαρὰ τῆς δημιουργίας οἰκογένειας. Εἶναι ἐμφανὲς λοιπόν, ἀπὸ αὐτὸ πόση ἐπίδραση εἶχε ἡ πίστη τῶν νεομαρτύρων ὥστε νὰ ἀψηφοῦν τὰ πάντα, ἀκόμη καὶ αὐτὸν τὸν τόσο σημαντικὸ σκοπὸ προκειμένου νὰ ὁμολογήσουν τὴν πίστη τους. Ἡ παρουσία στὸν κατάλογο τῶν νεομαρτύρων καὶ τῆς ἁγίας Κυράννας δείχνει ἀκριβῶς ὅτι οὔτε ἡ λεπτὴ καὶ πιδ εὐαίσθητη γυναικεία φύση καὶ μάλιστα σὲ τρυφερὴ ἡλικία ἐμπόδισαν τὴν ἁγία νὰ ὀδηγηθεῖ στὸ μαρτύριο.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ οἱ ἔγγαμοι νεομάρτυρες, μάλιστα καὶ κάποιοι ἀπὸ αὐτοὺς πολύτεκνοι, ὀδηγοῦνταν στὸ μαρτύριο ἀφήνοντας τὴν οἰκογενειακὴ θαλπωρὴ, τὴν ἀγάπη τῶν τέκνων τους καὶ τὴ χαρὰ γιὰ τὴν ἀνατροφή τους. Ἐπιπλέον, ἡ ἀγωνία ποὺ ὑπῆρχε γιὰ τὸ μέλλον αὐτῆς τῆς οἰκογένειας, ἡ ὁποία θὰ βρισκόταν χωρὶς προστάτη, ἂν αὐτοὶ ἔλειπαν, θὰ μπορούσε νὰ ἀποτελέσει σημαντικὸ ἀνασταλτικὸ παράγοντα γιὰ νὰ μὴν προχωρήσουν στὴ θυσία τους. Ὅμως, καὶ στὴν περίπτωση τόσο τῶν ἐγγάμων ὅσο καὶ τῶν ἀγάμων, φαίνεται ὅτι ἡ χριστιανικὴ τους πίστη καὶ ἡ ἀπόφασή τους νὰ θυσιαστοῦν γιὰ αὐτὴν τοὺς ὀδηγεῖ σὲ μία πράξη ποὺ ὑπερβαίνει καὶ τὴν κοινὴ λογικὴ. Ἐπίσης, τὸ γεγονὸς ὅτι αὐτοῦ τοῦ εἶδους οἱ ἀποφάσεις δὲν ἦταν μεμονωμένα περιστατικὰ ἀλλὰ συνέβαιναν καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς Τουρκοκρατίας καὶ σὲ ὅλα τὰ τουρκοκρατούμενα ἐδάφη ἀποδεικνύει τὴν ἀταλάντευτη πίστη τῶν νεομαρτύρων.

4. ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Ἄνας παράγοντας ποὺ παρέχει ἐνδιαφέροντα στοιχεῖα εἶναι ἡ οἰκονομικὴ κατάσταση τῶν νεομαρτύρων: Μία κατηγορία ἀνήκει σὲ εὐπορες οἰκογένειες.

Ἡ ἁγία Κυράννα (†1751) καταγόταν ἀπὸ εὐκατάστατη οἰκογένεια: *γονέων χριστιανῶν καὶ ἐν αὐταρκείᾳ ζώντων*¹⁰⁶, ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος (†1670) ἦταν ἀπὸ τοὺς πιδὲ ἐπίσημους τῆς περιοχῆς του καὶ εἶχε πολὺ πλοῦτο¹⁰⁷.

Σὲ καλὴ οἰκονομικὴ κατάσταση πρέπει νὰ βρισκόταν καὶ ὁ ἅγιος Ἀγγελῆς (†1680), καθὼς ἦταν χρυσοχόος: *χρυσικὸς τὴν τέχνην*¹⁰⁸ ἀλλὰ καὶ ὁ νεομάρτυρας Ζαχαρίας (†1782) καθὼς ἀσκοῦσε τὴν τέχνη τοῦ γουνναρᾶ στὴν Πάτρα¹⁰⁹.

Ὁ ὁσιομάρτυρας Ἰάκωβος ὁ Ἰβηροσκητιώτης (†1519/20) δὲν καταγόταν ἀπὸ πλούσια οἰκογένεια ἀλλὰ καὶ ὁ μὲν *θεῖος ποιμὴν προβάτων ὄντας [...]* ἐπλουτίσθη Θεοῦ *εὐδοκίᾳ [...]* ἐγράφη διὰ νὰ φέρῃ προβάτα νὰ πωλῇ κρέας τῶν Ἰσσημιτῶν τῷ βασιλεῖ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν πραγματείαν ἐσύναξε πλοῦτον πολὺν¹¹⁰.

Ὁ ἅγιος Σάββας ὁ Νίγδελης (†1726) ὑπῆρξε πλούσιος. Λόγος μάλιστα τῆς συλλήψεώς του ὑπῆρξε ὁ φθόνος τῶν Τούρκων, διότι ὁ ἅγιος εἶχε μὲ τὴν τίμια ἐργασία του ἀποκτήσει πολὺ πλοῦτο καὶ ἤθελαν νὰ τοῦ ἀρπάξουν τὴν περιουσίαν¹¹¹.

Τέλος, σὲ καλὴ οἰκονομικὴ κατάσταση πρέπει νὰ βρισκόταν καὶ ὁ ἅγιος Συμεὼν (†1653) ὁ *Τραπεζούντιος, χρυσοχόος*¹¹².

Ἀρκετοὶ εἶναι καὶ οἱ νεομάρτυρες τῶν ὁποίων ἡ οἰκονομικὴ κατάσταση δὲν μᾶς εἶναι γνωστή, ὅπως λόγου χάρι τῶν ἁγίων Μάρκου τοῦ Κρητός (†1643), Ἀναστασίου (†1655), Δαμασκηνοῦ (†1681), Κυπριανοῦ τοῦ Νέου (†1679), Νικολάου τοῦ Νέου (†1672), Δαμιανοῦ τοῦ ὁσιομάρτυρος (†1568), Δημητρίου Τορναρᾶ (†1564)¹¹³, Δούκα τοῦ Ράπτη (†1564) κ.λπ.

Στὸν κώδικα 25 λοιπόν, ὑπάρχουν ἑξὶ νεομάρτυρες ποὺ εἶναι ἰδιαιτέρως εὐκατάστατοι. Αὐτὸ ἐπισημαίνεται, διότι ἡ οἰκονομικὴ τους

106. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 223.

107. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 192. Βλ. καὶ σημ. 22, 24.

108. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 210. Βλ. καὶ σημ. 71, 83, 90, 125, 154-155.

109. ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ, Μαρτύριο Ζαχαρία, 372,5-7. Βλ. καὶ σημ. 126.

110. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 95. Βλ. καὶ σημ. 47, 48, 127, 137, 198.

111. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 223.

112. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 184.

113. Βλ. ἐνδεικτικῶς ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ, *Ἀγιολόγιον*, 111. ΠΕΡΑΝΤΩΝΗΣ, *Λεξικὸν Νεομαρτύρων*, τ. Α', 152-153. ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ ΑΓΙΟΠΕΙΤΗΣ, *Νέον Μαρτυρολόγιον*, 52. ΚΕΜΕΝΤΖΕΤΖΙΑΔΗΣ, *Συναξαριστής*, 343. *Συλλογὴ Καίσαριου Δαπόντε*, 190. *Συλλογὴ παπα-Ἰωάννα*, 260.

άνεση καὶ τὸ ὅτι ζοῦσαν πλουσιοπάροχα θὰ μπορούσε νὰ ἀποτελέσει ἀνασταλτικὸ παράγοντα γιὰ νὰ ἀποχωριστοῦν τὰ πλούτη καὶ τὴν καλὴ τους ζωή. Ὅμως αὐτὸ δὲν συνέβη καὶ οἱ νεομάρτυρες αὐτοὶ περιφρονώντας τὰ πλούτη τους ὁδηγοῦνται στὸ μαρτύριο. Ἔτσι, μπορεῖ καὶ γιὰ αὐτὴ τὴν περίπτωση νὰ διατυπωθεῖ ἡ ἄποψη ὅτι ἡ πίστη τους ξεπέρασε καὶ τὴ δυνατότητα νὰ ζήσουν μία ὁμορφὴ καὶ καλὴ ζωή. Βεβαίως δὲν πρέπει νὰ παραγνωριστῇ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ μεγάλη περιουσία τους μπορούσε νὰ ἀποτελεῖ πρόκληση γιὰ τοὺς Τούρκους νὰ τὴν προσποριστοῦν, ἀφοῦ τοὺς θανατώσουν¹¹⁴.

5. ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ

Ἄξιο ἀναφορᾶς εἶναι καὶ τὸ ἐπάγγελμα ποὺ ἀσκοῦσαν οἱ νεομάρτυρες.

Ὁ ἅγιος Ἀναστάσιος (†1655) ὑπῆρξε ἀγιογράφος τὴν τέχνην ἀγιογράφος ἐπιτήδειος¹¹⁵.

Πρὶν γίνεи ἱερωμένος ὁ ἅγιος Δαμασκηνὸς (†1681) ἀσκοῦσε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ράπτη: ἦτον δὲ τὴν τέχνην ράπτῃς¹¹⁶ ὁ ἅγιος Νικόλαος ὁ Νέος (†1672) δούλευε ἀπὸ μικρὴ ἡλικία στὸ παντοπωλεῖο τοῦ πατέρα του στὴν Κωνσταντινούπολη¹¹⁷, καὶ ὁ ἅγιος Δούκας ὁ Ράπτης (†1564) ἔραβε τὰ ροῦχα πλουσίων καὶ ἀρχόντων στὴν Κωνσταντινούπολη¹¹⁸.

Ὁ ἅγιος Θεοφάνης (†1599) πρὶν γίνεи μοναχὸς μάθαινε τὴ ραπτικὴ τέχνη¹¹⁹ καὶ ὁ ἅγιος Ἰορδάνης (†1650) ἀπὸ τὴν Τραπεζοῦντα ὑπῆρξε καζαντζής, δηλαδὴ κατασκευαστὴς καζανιών στὴν Κωνσταντινούπολη¹²⁰.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Κάλφας (†1575) ἦτον λεπτοουργὸς κάλφας εἰς τὸ σεράγι τοῦ βασιλέως, ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ ἀγάδες τὸν ἔπαιρναν καὶ

114. Βλ. λόγου χάρι γιὰ τὸν Ἰωάννη τὸν Σερραῖο τὸ ἄρθρο τοῦ Τ. ΚΑΡΑΝΑΣΤΑΣΗ, Ἕνας νεομάρτυρας στὶς Σέρρες τοῦ β' μισοῦ τοῦ 15ου αἰ. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Σερραῖος καὶ ἡ ἀκολουθία του, ἔργο τοῦ Μεγάλου Ρήτορος Μανουὴλ Κορινθίου, *Βυζαντινὰ* 16 (1991), 197-262.

115. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 186.

116. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 212.

117. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 193. Βλ. σημ. 74, ὅπου καὶ τὸ χωρίο.

118. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 169: [...] καὶ ἦτον ἡ τέχνη του ράπτῃς καὶ οἱ ἀρχοντες τὸν ἔπαιρναν καὶ ὅλοι οἱ μεγιστάνοι, καὶ ἔρραβαν τὰ ροῦχα τους. Βλ. καὶ σημ. 27, 76, 95, 184.

119. Ξενοφώντος 25, σ. 168. Βλ. καὶ τὸ χωρίο στὴν σημ. 136.

120. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 176. Βλ. τὸ χωρίο στὴν σ. 317.

ἔκτιξε τὰ παλάτια τους¹²¹, καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης (†1669) ἀπὸ τὴν Κῶ ἦταν ναύκληρος¹²².

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης (†1652) ἀπὸ τὴν Θάσο ἔμεινε ὀρφανός, καὶ λαβόντες αὐτὸ τινὲς συγγενεῖς τὸ ὑπῆγαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ τὸ ἔδωσαν ἐνὸς χριστιανοῦ εἰς τὸν Γαλατᾶν γιὰ νὰ μάθῃ ῥαπτικήν¹²³.

Ὁ ἅγιος Μιχαὴλ (†1544) ὑπῆρξε ἀρτοπώλης στὴν Θεσσαλονίκη¹²⁴, χρυσοχόος στὴν Κωνσταντινούπολιν ὁ ἅγιος Ἀγγελῆς (†1680)¹²⁵, καὶ ὁ ἅγιος Ζαχαρίας (†1782) ἀπὸ τὴν Ἄρτα γουναρᾶς στὸ ἐπάγγελμα, καθὼς εἶχε ἐργαστήρι γουναρικής στὴν Παλαιὰ Πάτρα¹²⁶.

Ὁ ὅσιος Ἰάκωβος ὁ Ἰβηροσκητιώτης (†1519/20) ὅσο ἦταν κοσμηκὸς ποίμινε πρόβατα καὶ πουλοῦσε τὸ κρέας τοὺς στὴν Ὀθωμανικὴ αὐλή¹²⁷. σαμολαδᾶς, δηλαδὴ ἔμπορος σησαμέλαιου ἦταν ὁ ἅγιος Σάββας ὁ Νίγδελης (†1726)¹²⁸, καί, ὅπως προαναφέρθηκε, χρυσοχόος ὁ ἅγιος Συμεὼν (†1653)¹²⁹.

Ἡ καταγραφὴ λοιπόν, τῶν ἐπαγγελμάτων τῶν νεομαρτύρων φανερώνει ὅτι τὸ φάσμα τῶν ἐπαγγελμάτων τοὺς καλύπτει ὅλη τὴν κοινωνικὴ ζωὴ τῆς ἐποχῆς τοὺς. Ἐκαναν ἀπὸ τὰ πιὸ ἀποδοτικὰ ἕως καὶ τὰ πιὸ ἀπλὰ ἐπαγγέλματα. Συνεπῶς, τὸ ἐπάγγελμα δὲν διαδραμάτιζε κάποιον ἰδιαίτερο ρόλο στὴν ἀπόφασή τοὺς νὰ θυσιαστοῦν γιὰ τὴν πίστιν τοὺς. Μπορεῖ νὰ εἰπωθεῖ ὅτι ἓνα πολὺ καλὸ ἐπάγγελμα δὲν ἀποτελοῦσε τροχοπέδη γιὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς θυσίας τοὺς. Αὐτὸ ἀποτελεῖ ἄλλον ἓναν λόγο γιὰ νὰ ὑποστηριχθεῖ ὅτι ἡ θυσία τῶν νεομαρτύρων ἦταν καθαρὰ ἐσωτερικὴ τοὺς ἀνάγκη ποὺ εἶχε ἀποκλειστικὸ σκοπὸ τὴ μαρτυρία τοὺς.

121. Κώδ. Ξενοφῶντος 25, σ. 171.

122. Κώδ. Ξενοφῶντος 25, σ. 191.

123. Κώδ. Ξενοφῶντος 25, σ. 178.

124. Κώδ. Ξενοφῶντος 25, σ. 155: *Ποτὲ μὲν συντροφιαζόμενος μὲ τοὺς ψωμοπόλους, ποτὲ δὲ καθήμενος εἰς χωριστὸν ἐργαστήρι ἐψωμοπόλει, ἐσθίων τὸν ἄρτον τοῦ μὲ τὸν ἰδιὸν τοῦ κόπον.*

125. Κώδ. Ξενοφῶντος 25, σ. 210. Βλ. καὶ σημ. 70-71, 83, 90, 108, 154-155, 211.

126. ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ, Μαρτύριο Ζαχαρία, 372,5-7: *ἦλθε γοῦν εἰς τὴν Παλαιὰν Πάτραν καὶ ἄνοιξεν ἐργαστήριον καὶ ἐδοῦλεν τὴν τέχνην του, ἥτις ἦτον γουναρική.* Βλ. καὶ σημ. 109.

127. Κώδ. Ξενοφῶντος 25, σ. 95. Βλ. τὸ χωρίο στὴ σ. 330.

128. Κώδ. Ξενοφῶντος 25, σ. 223.

129. Κώδ. Ξενοφῶντος 25, σ. 184. Βλ. καὶ σημ. 112.

6. ΛΑΙΚΟΙ – ΜΟΝΑΧΟΙ

Οἱ περισσότεροι ἐκ τῶν νεομαρτύρων ποὺ ἐμπεριέχονται στὸν κώδικα 25 τῆς μονῆς Ξενοφώντος ἦταν λαϊκοί. Συγκεκριμένα οἱ 23 ἀπὸ τοὺς 34.

Ὡστόσο, ὑπάρχουν καὶ οἱ περιπτώσεις νεομαρτύρων ποὺ ἐκάρησαν μοναχοί, καὶ ἓνας χειροτονήθηκε ἐπίσκοπος.

Ὁ ἅγιος Δαμασκηνὸς (†1681) ἀφοῦ ἀλλαξοπίστησε γιὰ νὰ γλυτώσει τὴν αἰχμαλωσία, μόλις ἔφθασε σὲ ἀνδρική ἡλικία συνῆλθε καὶ συνειδητοποίησε τὶ εἶχε κάνει, πῆγε στὸ Ἅγιον Ὅρος στὴ Λαύρα τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου γιὰ νὰ μετανοήσει¹³⁰.

Ὁ ἅγιος Κυπριανὸς ὁ Νέος (†1679) ἀφ’ οὗ γοῦν ἔμαθε τὰ γράμματα, ἔγινε μοναχός, καὶ ὕστερον ἐχειροτονήθη καὶ ἱερεὺς· μετὰ δὲ ταῦτα ὑπῆγεν εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος τοῦ Ἀθωνος, καὶ ἀγοράσας ἐν κελλίον ὑποκείμενον τῇ μονῇ τοῦ Κουτλουμουσίου, καὶ ἐπ’ ὀνόματι τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ἔμενεν ἐν αὐτῷ μὲ ἄλλους δύο μοναχοὺς, ἐργαζόμενος τὸ μέλι τῆς ἀρετῆς¹³¹.

Τὸν μοναχικὸ βίον, ἀπὸ νεαρῇ ἡλικίᾳ καὶ πρὶν ἀπὸ τὸ μαρτύριό του, ἀκολούθησε καὶ ὁ ὁσιομάρτυρας Δαμιανὸς (†1568)¹³², καὶ ὁ ἅγιος ἱερομάρτυρας Ζαχαρίας (†1684)¹³³ ὑπηρέτησε στὸν ἐπισκοπικὸ θρόνον τῆς Κορίνθου μέχρι καὶ τὴν ἡμέρα τοῦ μαρτυρίου του¹³⁴.

130. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 213: [...] ἡρνήθη, ἀλλοίμονον, τὴν πίστιν του ἵνα ἐλευθερωθῇ. Ἀφ’ οὗ δὲ ἦλθεν εἰς ἡλικίαν ἀνδρικήν, ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του, καὶ συλλογίζόμενος τὸ κακὸν ὅποῦ ἔπαθεν, ὑπῆγεν εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος, εἰς τὴν Λαύραν τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου, διὰ νὰ κλαύσῃ ἐκεῖ τὸ ἀμάρτημα τῆς ἀρνήσεως, καὶ νὰ διορθωθῇ ἐκεῖ λοιπὸν ἀπελθὼν, ἐδόθη εἰς συχνὰς ἀγρυπνίας, νηστείας, χαμαικοιτείας, δάκρυα καὶ λαβὼν τὸ σχῆμα τὸ μέγα καὶ ἀγγελικόν, ἔκαμε χρόνους δώδεκα ὑποτασσόμενος τῷ αὐτοῦ γέροντι μὲ ἄκραν ὑπακοήν.

131. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 202.

132. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 153: Ἐτι νέος ὢν, ἐπόθησε τὴν μοναδικὴν ζωὴν, κόσμῳ καὶ τοῖς ἐν κόσμῳ [...] ἀπῆλθεν εἰς τὸ περιώνυμον ὄρος τοῦ Ἀθῶ, καὶ ἔλαβε τὸ σχῆμα ἐν τῇ σεβασμίᾳ μονῇ τοῦ Φιλοθέου.

133. Βλ. ἐνδεικτικῶς ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ, Ἀγιολόγιον, 161. ΠΕΡΑΝΤΩΝΗΣ, Λεξικὸν Νεομαρτύρων, τ. Β’, 185-186. ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, Νέον Μαρτυρολόγιον, 124-125. ΚΕΜΕΝΤΖΕΤΖΙΑΔΗΣ, Συναξαριστής, 414. Συλλογὴ Kaisarίου Δαπόντε, 235-236. Συλλογὴ παπα-Ἰωνᾶ, 346-347.

134. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 221: [...] ἐμαρτύρησεν ὁ ἀρχιερεὺς Ζαχαρίας εἰς τὴν Κόρινθον.

Μεγαλόσχημος μοναχὸς ἐκάρη καὶ ὁ ἅγιος Ρωμανὸς (†1694) ἀπὸ τὸν ὅσιο Ἀκάκιο τὸν Καυσοκαλυβίτη¹³⁵ πρὶν ὀδηγηθεῖ στὸ μαρτύριο μοναχὸς ἐκάρη καὶ ὁ ἅγιος Θεοφάνης (†1559) ἀπὸ τὴν Καλαμάτα¹³⁶.

Ὁ ὅσιος Ἰάκωβος ὁ Ἰβηροσκητιώτης (†1519/20) ἐξομολογήθηκε στὸν πατριάρχη Νήφωνα Β΄ καὶ ὠφελημένος ψυχικὰ ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ πατριάρχη κατανόησε τὴ ματαιότητα τοῦ κόσμου αὐτοῦ. Ἔτσι, μοίρασε τὰ ὑπάρχοντά του στοὺς πτωχοὺς καὶ ἔγινε μοναχός¹³⁷.

Ἀπὸ μικρὴ ἡλικία θέλησε νὰ καρεῖ μοναχὸς καὶ ὁ ὅσιος Γαβριὴλ (†1676) ποὺ μαρτύρησε στὴν Κωνσταντινούπολη¹³⁸. τέλος, μοναχοὶ ἐκάρησαν ὁ ἅγιος Παχώμιος (†1730) ἀλλὰ καὶ ὁ ἅγιος Νικόδημος (†1722), παρόλο ποὺ ὑπῆρξε προηγουμένως νυμφευμένος¹³⁹.

Συνεπῶς, 23 λαϊκοί, 9 μοναχοί, ἕνας ἐπίσκοπος καὶ ἕνας μοναχός, ὁ ὁποῖος δὲν μαρτύρησε (πρόκειται γιὰ τὸν ἅγιο Ἰωακείμ)¹⁴⁰, συνθέτουν τὸ πάνθεον τῆς νεομαρτυρικῆς συλλογῆς τοῦ Ξενοφωντινοῦ κώδικα 25. Μπορεῖ νὰ εἰπωθεῖ ὅτι ἡ ἀναλογία εἶναι δυσανάλογη ὑπὲρ τῶν λαϊκῶν, ἀφοῦ ἡ διαφορὰ μεταξὺ λαϊκῶν καὶ μοναχῶν εἶναι πολλὴ μεγάλη. Ὅμως ἐδῶ καταφαίνεται ἕνα ἄλλο στοιχεῖο, ὅτι δηλαδὴ δὲν χρειαζόταν κάποιος νὰ εἶναι μοναχὸς γιὰ νὰ πεθάνει γιὰ τὴν πίστι του. Ἐφθανε ἡ διάθεσή του. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τὸ ὅτι ἐμφανίζονται 9 μοναχοὶ ποὺ

135. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 243.

136. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 168: [...] ἐμαρτύρησεν ὁ Θεοφάνης, ὅστις ἦτον ἀτζαμόγλανον, καὶ ὕστερον μετενόησε καὶ ἔγινε καλόγηρος. Βλ. καὶ σημ. 116. Ὁ τύπος ἀτζαμόγλανον ὡς μεταγραφή τοῦ *acem oglan*, γενίτσαρος στὸ πρῶτο στάδιο τῆς ἐκπαίδευσης, ὑποψήφιοι γενίτσαροι κατὰ τὸν Ἀπ. Βακαλόπουλο. *Ιστορία τοῦ Νέου Ἑλληνισμοῦ*, τομ. Β΄, *Τουρκοκρατία 1453-1669*, Θεσσαλονίκη 1964, 257.

137. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 98: [...] ἀλλὰ καθὼς εἶχε πόθον διὰ νὰ συνάξῃ τὰ χρήματα, ἔτξι πάλιν ἐβιάζετο νὰ τὰ σκοπίσῃ εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ προφητικῶς εἰπεῖν, ἐσκόρπισεν, ἔδωκε τοῖς πένησιν, ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ διεσκόρπισεν ὅλον τὸν πλοῦτον του, χιλιάδας οὔσας τριακοσίας· εἶτα ἠβουλήθη νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ὄρος τοῦ Ἄθω, νὰ εἰδῇ τὰ ἐκεῖσε μοναστήρια καὶ ἀσκητάς, ὅπερ καὶ ἐτελείωσεν. Ἀπελθὼν οὖν καὶ προσκυνήσας τὰ μοναστήρια, ἐκ τῆς θεωρίας τὴν ὠφέλειαν ἐκαρπώσατο· ὕστερον πρὸς τὴν τοῦ Δοχειαρίου μονὴν ἔμεινε, καὶ ἐνεδύθη τὸ τῶν μοναχῶν σχῆμα. Βλ. καὶ σημ. 110.

138. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 200: [...] ἔγινε δὲ μοναχὸς ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας, καὶ διάγων σωφρόνως καὶ ἐναρέτως, ἔφθασεν εἰς ἔφεσιν μαρτυρικοῦ στεφάνου.

139. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σσ. 261, 250. Βλ. καὶ σημ. 68, 153.

140. Βλ. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σσ. 264-272.

θυσιάζονται δείχνει τὸν μεγάλο ἀριθμὸ τῶν μοναχῶν ποὺ ὑπέστη τὴ μαρτυρικὴ θυσία ὄχι ἀπλὰ γιὰ τὴν πίστη τους ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ σχῆμα τους. Εἶναι ἀξιοσημείωτο τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν διστάζει νὰ δεχθεῖ στοὺς κόλπους της καὶ ἀρνησίχριστους¹⁴¹ ποὺ μετανοοῦν πραγματικὰ καὶ μάλιστα νὰ τοὺς ἐντάξει στὴν τάξη τῶν μοναχῶν ἀποδεχόμενη τὴν πλήρη καὶ εἰλικρινή τους μετάνοια.

7. MARTYRIO

Ἐνας παράγοντας στὸν ὁποῖο ἀξίζει νὰ γίνῃ ἀναφορὰ εἶναι τὸ πῶς ὁδηγήθηκαν στὸ μαρτύριο οἱ νεομάρτυρες ποὺ ἀναφέρονται στὴν ἐξεταζόμενη συλλογή.

Ὑπάρχουν οἱ νεομάρτυρες ποὺ ἐξώμοσαν καὶ στὴ συνέχεια μετάνοήσαν καὶ ὁδηγήθηκαν στὸ μαρτύριο οἰκειοθελῶς.

Στὴν κατηγορία τῶν ἀρνησιχρίστων ἀνήκει ὁ ἅγιος Δαμασκηνός (†1681), ὁ ὁποῖος καταγόταν ἀπὸ εὐσεβῆ οἰκογένεια, ὅμως ὅταν ἔμεινε ὀρφανὸς ἔκανε ἄστατο βίο¹⁴². Γι' αὐτὸν τὸν λόγο συνελήφθη ἀπὸ τοὺς δυνάστες γιὰ κάποιο παράπτωμα καὶ ἡρνήθη, ἀλλοίμονον, τὴν πίστιν του ἵνα ἐλευθερωθῇ¹⁴³. Ὅταν ὅμως ἔφθασε σὲ ἀνδρική ἡλικία συνειδητοποίησε τὸ λάθος του καὶ μετανοιώνοντας, πῆγε στὸ Ἅγιον Ὄρος, στὴ Λαύρα τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου, γιὰ νὰ ἐξιλεωθεῖ¹⁴⁴. Ἐκάρη μοναχός, μὲ 12 χρόνια ἄκρα ὑπακοή ὡς ὑποτακτικὸς στὸν γέροντά του, καὶ ξεπέρασε πολλοὺς ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς τῆς ἐποχῆς του στὴν ἀρετή. Ὡστόσο, δὲν εἶχε ἀνάπαυση θεωρῶντας ὡς τίποτα ὅλους τοὺς ἀσκητικὸς πόνους καὶ ἰδρώτες μπροστὰ στὸ ἀμάρτημα τῆς ἀρνήσεώς του¹⁴⁵. Ἔτσι, δὲν ἀνέπαυε τὸν λογισμὸν του μὲ ἄλλο, παρὰ νὰ κάμῃ τρόπον νὰ ὁμολογήσῃ ἐπὶ κριτηρίου αὐτὸν ποὺ ἡρνήθη, καὶ νὰ θανατωθῇ¹⁴⁶. Φανέρωσε τὸν πόθο του στὸν πατριάρχη, ποὺ τοῦ εἶπε νὰ κάνει ὅ,τι τὸν φωτίσει ὁ Θεός, ἀλλὰ καὶ σὲ ἓνα μοναχὸ τῆς Λαύρας, ποὺ τὸν ἐνδυνάμωσε λέγοντάς του νὰ κάνει τὸν πόθο του πράξη καὶ ἔτσι νὰ συγκαταλεχθεῖ ἀνάμεσα στοὺς πολλοὺς μάρτυρες¹⁴⁷.

141. Βλ. παραπάνω σημ. 13.

142. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 213.

143. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 213.

144. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 213.

145. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 214.

146. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 214.

147. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 214.

Τότε ὁ Δαμασκηνὸς πῆγε στὸν Γαλατᾶ, ὅπου ὁμολόγησε τὴν πίστι του μπροστὰ στοὺς Τούρκους, ἀφοῦ τοὺς προκάλεσε, καὶ ἔτσι ὁδηγήθηκε στὸ μαρτύριο¹⁴⁸.

Ἄλλη περίπτωση ἐξωμότη: πρόκειται γιὰ τὸν ἅγιο Θεοφάνη (†1559) ἀπὸ τὴν Καλαμάτα. Ὁ ἅγιος ἦταν «ἀτζαμόγλανον» ἀλλὰ ὕστερα μετανόησε καὶ ἔγινε καλόγηρος. Οἱ Τοῦρκοι μόλις τὸ ἔμαθαν τὸν ἔδειραν ἄσπλαγχνα καὶ τοῦ ἔβγαλαν λωρίδες ἀπὸ τὸ σῶμα του. Ἐπειτα, τὸν σταύρωσαν, τοῦ ἔκοψαν τὰ αὐτιά καὶ τὴ μύτη, τὸν ἔβαλαν στὰ τσιγγέλια καὶ ἔτσι παρέδωσε τὴν ψυχὴ του στὸν Θεό¹⁴⁹.

Σὲ αὐτὴ τὴν κατηγορία ἀνήκει καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ναύκληρος (†1669). *Οἱ Ἀγαρηνοὶ τὸν ἐμάγευσαν, καὶ ἔγινεν ἔξω ἀπὸ τὸν νοῦν του, καὶ ἔτξι τὸν ἔκαμαν Τοῦρκον*¹⁵⁰. Σὲ λίγες μέρες ὁμως *θεῖω ἐλέει, ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν του. Βλέπων οὖν, τὸν ἑαυτὸν του εἰς σχῆμα τούρκικον καὶ περιτιμμένον, ἐλυπήθη ἐννοήσας τὸ κακὸν ὁποῦ ἔπαθε· ὅθεν ῥίπτει τὸ ἄσπρο σαρίκι ὁποῦ ἐφόρει εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐνδύεται τὰ πρῶτα του χριστιανικὰ φορέματα*¹⁵¹. Οἱ Τοῦρκοι βλέποντάς τον ἔτρεξαν σὰν θηρία ἀνήμερα καταπάνω του καὶ ἀφοῦ τὸν ἔδειραν ἄσπλαγχνα, τὸν ἔβαλαν στὴ φυλακὴ καὶ προσπαθοῦσαν μὲ διάφορους τρόπους νὰ τὸν γυρίσουν πάλι στὴν πίστι τους πότε μὲ φοβέρες καὶ πότε μὲ ταξίματα. Ὁ ἅγιος ὁμως ἔμεινε σταθερὸς στὴν πίστι του καὶ ἔτσι ὁδηγήθηκε στὸ μαρτύριο¹⁵².

Ἄξια ἀναφορᾶς εἶναι καὶ ἡ περίπτωση τοῦ ἁγίου Νικοδήμου (†1722) ποὺ γιὰ ἄγνωστους λόγους δελεάσθηκε καὶ ἀρνήθηκε τὴν πίστι του στὸν Χριστό. Στὴ συνέχεια ὁμως μετέβη στὸ Ἅγιον Ὅρος νὰ παραλάβει τὸν χριστιανὸ γιγιό του καὶ ἐκεῖ μετανόησε, ἐκάρῃ μοναχὸς καὶ στὴ συνέχεια ἐπέστρεψε στὴν πατρίδα του τὸ Ἑλμπασάν, ὅπου ὁμολόγησε τὴν πίστι του στὸν Χριστὸ καὶ μαρτύρησε¹⁵³.

Ἡ περίπτωση τοῦ ἁγίου Ἀγγελῆ (†1680) εἶναι ἀξιομνημόνευτη, διότι ὁ ἅγιος κατηγορήθηκε ὅτι τούρκευσε, *Ἐπῆγεν οὖν ὁ εὐλογημένος Ἀγγελῆς ὁμοῦ μὲ ἄλλους χριστιανοὺς ἐκεῖ εἰς τὴν πανήγυριν· ἐκεῖ εὐρέθησαν καὶ*

148. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σσ. 215-218. Βλ. καὶ σημ. 62-63.

149. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 168. Βλ. καὶ σημ. 30.

150. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 191.

151. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 191.

152. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σσ. 191-192. Βλ. καὶ σημ. 66-67.

153. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σσ. 249-253. Βλ. καὶ σημ. 68-69, 139.

μερικοί Τοῦρκοι γυρισμένοι ἀπὸ τὴν χριστιανικὴν πίστιν, οἱ ὅποιοι τρώγοντες καὶ πίνοντες ἄρχισαν νὰ παίζουν μὲ τοὺς Χριστιανούς, παίρνοντας δηλαδὴ τὰς σκούφιάς τους καὶ φορῶντας αὐτάς, καὶ δίδοντες τὰ φακιόλιά τους, διὰ νὰ φοροῦν οἱ Χριστιανοί, καὶ ὄντες μεθυσμένοι ἐσηκώθησαν καὶ ἐχόρευον καὶ ἐκτύπουν τὰς χεῖρας¹⁵⁴. Τότε οἱ Τοῦρκοι θεώρησαν ὅτι μὲ αὐτὴ τοῦ τὴν πράξι ἀρνήθηκε τὸν Χριστὸ καὶ ἀποδέχθηκε τὸν μουσουλμανισμό. Γι' αὐτὸν τὸν λόγο τοῦ ἀσχοῦσαν πίεση νὰ ἐξισλαμιστεῖ. Ὁ μάρτυρας δὲν ἐνέδωσε σὺς πιέσεις τῶν Τούρκων, ἐπέμεινε ὅτι εἶναι χριστιανὸς καὶ ἔτσι ὁδηγήθηκε στὸ μαρτύριο¹⁵⁵.

Στὴν κατηγορία τῶν ἀρνησιχρίστων συγκαταλέγεται καὶ ὁ νεομάρτυρας Ζαχαρίας (†1782) ἀπὸ τὴν Ἄρτα. [...] ὁ ὅποιος διὰ κάποιον συμβεβηκός, ἠρνήσατο τὸν Χριστόν ἤλθε γοῦν εἰς τὴν Παλαιὰν Πάτραν, καὶ ἀνοιξεν ἐργαστήριον, καὶ ἐδούλευε τὴν τέχνην του, ἣτις ἦτον γουνναρική· εἶχε δὲ κρυφίως τὸ βιβλίον τὸ ὀνομαζόμενον Ἀμαρτωλῶν Σωτηρία, καὶ ἀνεγίνωσκε συνεχῶς, ἀπὸ τὸ ὅποιον ἐλάμβανε πολλὴν μετάνοιαν καὶ κλαίων ἐξήτα ἀπὸ τὸν Θεὸν χάριν διὰ νὰ ἐπιτύχη τῆς σωτηρίας του [...] Τοῦτος πηγαίνει ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν εἰς τὸν ἀρχιερέα τοῦ τόπου, Γρηγόριον τοῦνομα, διὰ νὰ ἐξομολογηθῇ τὴν ἁμαρτίαν του, καὶ νὰ τοῦ εἰπῇ, ὅτι ἀποφάσισε διὰ νὰ παρῶρσιασθῇ εἰς τὸν κριτὴν νὰ ὁμολογήσῃ τὸν Χριστόν¹⁵⁶. Ἀφοῦ ἐπέμεινε ἀρετὰ καὶ πῆρε τὴν εὐλογία τοῦ πνευματικοῦ του, πῆγε στὸ ἐργαστήριό του, πούλησε τὰ ὑπάρχοντά του, μοίρασε τὰ χρήματά του στοὺς φτωχοὺς, πῆγε στὸ σπίτι τοῦ κριτῆ πού ἦταν παλαιὸς γνῶριμος καὶ ὁμολόγησε ἐνώπιόν του τὴν πίστιν τοῦ στὸν Χριστό. Παρὰ τίς κολακεῖς, ἐκεῖνος ἐπέμενε σθεναρὰ στὴν ὁμολογία του. Ἔτσι τὸν ἔκλεισαν στὴ φυλακὴ καὶ τὸν βασάνισαν γιὰ πολλὰς ἡμέρας. Ὑστερὰ ἀπὸ φρικτὰ βασανιστήρια παρέδωσε τὸ πνεῦμα τοῦ στὸν Θεόν¹⁵⁷.

Τὸν Χριστὸ ἐνώπιον τῶν Τούρκων φαίνεται ὅτι ἀρνήθηκε καὶ ὁ ἅγιος Παῦλος ὁ Ρῶσος (†1683) σὲ μία στιγμὴ ἀδύναμη γι' αὐτόν. Μετὰ καιρὸν συνέβη αὐτῷ ἐπιληψία νοός· χρονίζοντος δὲ τοῦ πάθους, καὶ ὁσημέραι παραφρονοῦντος τοῦ Παύλου, ἐστοχάσθη ἡ σύζυγός του, μὲ

154. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 210.

155. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σσ. 211-213. Βλ. καὶ σημ. 70-71.

156. ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ, Μαρτύριο Ζαχαρία, 372, 5-15.

157. ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΣ, Μαρτύριο Ζαχαρία, 372-376. Βλ. καὶ σημ. 39-40.

συμβουλή τῶν γειτόνων, νὰ τὸν ὑπάγουν εἰς τὸν ναὸν τῆς Θεοτόκου, ἐπονομαζόμενον τοῦ Μουγλουνίου [...] ὅθεν οἱ βαστάζοντες, ἐνίστε τὸν ὑπήγαιναν καὶ βαστακτόν· εἰς τὸν δρόμον δὲ τοὺς ὑπήντησαν Ἀγαρηνοὶ καὶ τοὺς ἠρώτησαν, τί ἔχει ὁ ἄνθρωπος αὐτός; Ὁ δὲ Παῦλος ὡς ἔξω νοός, καὶ τάχα ζητῶν βοήθειαν, ἄρχισε νὰ φωνάξῃ· «Τοῦρκος εἶμαι καὶ Τοῦρκος ἔγινα»¹⁵⁸. Οἱ Τοῦρκοι ἀνέφεραν τὰ ὅσα συνέβησαν στὸν βεζίρη καὶ ἐκεῖνος διέταξε τὴ σύλληψη τοῦ μάρτυρα καὶ τῶν ἱερέων τοῦ ναοῦ. Ὅταν ὁ Παῦλος συνῆλθε ἀπὸ τὴν κρίση ἐπιληψίας, τὸν ὁδήγησαν ἐνώπιον τοῦ ἄρχοντα, ποὺ τοῦ ζήτησε νὰ γίνεῖ μουσουλμάνος, ἀφοῦ τοῦ ὑποσχέθηκε πλοῦτο καὶ τιμὲς ἀλλὰ τὸν ἀπείλησε καὶ μὲ βασανιστήρια καὶ θάνατο σὲ περίπτωσι ποὺ δὲν δεχθεῖ τὴν πρότασι αὐτή. Ὁ μάρτυρας, τὸν ὁποῖο ἐνίσχυε καὶ ἡ γυναῖκα του, ὁμολόγησε τὴ χριστιανικὴ του πίστι. Ὑστερα ἀπὸ φυλάκιση καὶ φρικτὰ βασανιστήρια, ὁδηγήθηκε στὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου του, ὅπου τὸν καρατόμησαν¹⁵⁹.

Ὡς ἀρνησίχριστο κατηγοροῦν οἱ Τοῦρκοι τὸν ἅγιο Σταμάτιο (†1680) ἐνώπιον τοῦ βεζίρη. Ὁ μάρτυρας ἀρνεῖται τὴν κατηγορίαν καὶ ὁμολογεῖ τὴν πίστι του στὸν Χριστό. Ἔτσι ὁδηγεῖται στὸ μαρτύριο¹⁶⁰.

Ὑπάρχει καὶ ἡ κατηγορία τῶν νεομαρτύρων ποὺ ἐξιλαμίστηκαν μὲ τὴ βία.

Χαρακτηριστικὴ περίπτωσι ἀποτελεῖ ὁ ἅγιος Μάρκος ὁ Κρής (†1643). Σύμφωνα μὲ τὸν βιογράφο του ἦταν νέος καὶ ὁμορφος καὶ οἱ Τοῦρκοι τὸν τούρκευσαν μὲ τὴ βία. Ἐκεῖνος ὅμως ἐπιθυμοῦσε νὰ μαρτυρήσῃ γιὰ τὸν Χριστό, ὅπως καὶ ἔγινε στὶς 14 Μαΐου τοῦ 1643 στὴν Σμύρνη¹⁶¹.

Τὸν ἅγιο Ἀναστάσιο (†1655) ἐξιλάμισαν οἱ Τοῦρκοι ἐνῶ βρισκόταν σὲ σύγχυσι λόγω μαγείας. Συγκεκριμένα, ὁ μάρτυρας ἀρραβωνιάστηκε μία κοπέλα, τῆς ὁποίας ὅταν ἔμαθε τὰ σφάλματα, τὴν ἐγκατέλειψε. Οἱ

158. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σσ. 218-219. Γιὰ τὴν Παναγία τοῦ «Μουγλουνίου», ἢ Μουχλιώτισσα, βλ. Χ. ΜΠΟΥΡΑΣ, Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τῆς Παναγίας τοῦ Μουχλίου στὴν Κωνσταντινούπολι, ΔΧΑΕ 26 (2005), 35-50, ὅπου καὶ ἡ προηγούμενη βιβλιογραφία.

159. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σσ. 219-221. Βλ. καὶ σημ. 43, 85, 91, 158.

160. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 208: *Τινὲς δὲ Τοῦρκοι φίλοι ἐκείνου τοῦ ἀδικητοῦ, ἄρπαξαν τὸν Σταμάτιν, καὶ τὸν ὑπήγαν ἐμπρὸς εἰς τὸν βεζίρην, καὶ ἐμαρτύρησαν, ὅτι ὄντες μίαν φορὰν εἰς τὸν Βόλον, εἶδον αὐτὸν ὅπου ἔγινε Τοῦρκος, καὶ ἰδὼν τῶρα ὁποῦ παρόρσιάζεται χριστιανὸς πάλιν*. Βλ. καὶ σημ. 46.

161. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 174: *... καὶ μὲ τὸ νὰ ἦτον νέος πολλὰ εὖμορφος, τὸν ἐπήραν οἱ Τοῦρκοι καὶ τὸν ἐτούρκισαν δυναστικῶς*. Βλ. καὶ σημ. 14-17.

δὲ συγγενεῖς τῆς κόρης τοῦ ἔκαμαν μάγια διὰ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ καὶ νὰ τὴν πάρῃ. Εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐνήργησαν τὰ μαγικά, καὶ εὐγῆκεν ἀπὸ τὸν νοῦν του, καὶ ἐπεριπάτει ἔνθα κάκει· ἰδόντες δὲ αὐτὸν οἱ Ἀγαρηνοὶ ἔτξι τρελλὸν τὸν ἐτούρκισαν¹⁶². Ἐκεῖνος ὅμως ὅταν συνῆλθε, ὁμολόγησε τὴν πίστιν του στὸν Χριστὸ καὶ ἀκολούθησε τὸν δρόμο τοῦ μαρτυρίου.

Σὲ ἀκούσιο ἐξισλαμισμὸ ὁδηγήθηκε καὶ ὁ ἅγιος Νικόλαος ὁ Καρπενησιώτης (†1672). Σύμφωνα μὲ τὴ βιογραφία του μόλις ἔγινε 15 ἐτῶν ὁ πατέρας του τὸν πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ ἐκεῖ ἐργάστηκε στὸ παντοπωλεῖο τους¹⁶³. Εἶχε ἓναν Τοῦρκο κουρέα γείτονα καὶ θέλησε ὁ νεαρὸς Νικόλαος νὰ μάθει ἀπὸ αὐτὸν τὴν τουρκικὴ γλῶσσα. Ὁ Νικόλαος μάθαινε πολὺ γρήγορα τὴ γλῶσσα καὶ ὁ Τοῦρκος δάσκαλός του φθόνησε τὴν ἐξυπνάδα του καὶ θέλησε νὰ τὸν ἐξισλαμίσει μὲ δόλιο τρόπο¹⁶⁴. Πιάνει λοιπὸν ὁ κατάρατος χαρτὶ καὶ γράφει τὸ σαλαβάτι τους, ἥτοι τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεώς τους· ἐλθὼν δὲ ὁ νέος νὰ πάρῃ μάθημα, τοῦ δίδει ἐκεῖνο τὸ χαρτί, καὶ τοῦ λέγει: «Διάβασε τοῦτον τὸν τεσκερέν» λαβὼν οὖν ὁ νέος ἐδιάβασεν ἐνώπιον ἐκείνων τῶν Γιανιτζάρων τὸν τεσκερέν, χωρὶς νὰ ἡξεύρῃ ὅτι εἶναι τὸ σαλαβάτι τους. Τότε εὐθὺς ἐκείνοι οἱ Γιανιτζαροὶ, κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ μπαρμπέρη, ἄρπαξαν τὸν νέον, καὶ φωνάζοντες ἔλεγον: «Τοῦρκος ἔγινες Νικόλα. Τὸ σαλαβάτι μας ἐδιάβασες». Ὁ δὲ νέος ἐκπλαγεὶς εἰς τὸ τέχνασμά τους ἔλεγε: «Χριστιανὸς εἶμαι, καὶ ὅχι καθὼς ἐσεῖς λέγετε, διότι ἐγὼ ὅ,τι μάθημα μοῦ δώσει ὁ διδάσκαλός μου νὰ τὸ διαβάσω θέλω»¹⁶⁵. Ἔτσι, τὸν ὁδήγησαν στὸν καῖμακάμη, τοῦ ἔκαναν περιτομὴ μὲ τὴ βία ἀλλὰ ὁ ἅγιος ἐπέμενε ὅτι εἶναι χριστιανός. Ἐπειτα, μετὰ ἀπὸ διάφορα βασανιστήρια τὸν ὁδήγησαν σὲ μαρτυρικὸ θάνατο.

Τέλος, ὁ ἅγιος Νικόλαος ὁ Καραμάνος (†1657) πρὶν ὁδηγηθεῖ στὸ μαρτύριο περιετμήθη, ἐπειδὴ κάποτε οὗτος ὁ εὐλογημένος εὐρισκόμενος εἰς θυμὸν διὰ τινὰ ὑπόθεσιν, εἶπε νὰ γίνῃ Τοῦρκος¹⁶⁶. Μόλις τὸ ἄκουσαν οἱ Τοῦρκοι τὸν ἄρπαξαν καὶ τὸν πῆγαν στὸν κριτὴ ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ὁ ἅγιος ἐπέμενε ὅτι εἶναι χριστιανός καὶ ἔτσι ὁ κριτὴς διέταξε νὰ τοῦ κάνουν περιτομὴ μὲ τὴ βία¹⁶⁷.

162. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 186. Βλ. καὶ σημ. 61.

163. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 193.

164. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 194.

165. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 194. Βλ. καὶ σημ. 21.

166. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 187.

167. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 188. Βλ. καὶ σημ. 105, 166, 212.

Ὡστόσο, ὑπάρχει καὶ ἡ κατηγορία νεομαρτύρων ποὺ ὁμολόγησαν τὴν πίστι τους στὸν Χριστὸ ἐνώπιον τῶν Τούρκων καὶ προσήλθαν στὸ μαρτύριο αὐτοβούλως.

Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ περίπτωση τοῦ ἱερομάρτυρα Κυπριανοῦ τοῦ Νέου (†1679). Ὁ Κυπριανὸς γεννήθηκε ἀπὸ χριστιανοὺς γονεῖς καὶ ἔτσι μεγάλωσε μὲ χριστιανοπρέπεια, ἔγινε μοναχὸς καὶ ἀξιώθηκε τοῦ χαρίσματος τῆς ἱεροσύνης. Μετέβη στὸ Ἅγιον Ὅρος, ὅπου διέπρεψε στὴν ἀρετὴ¹⁶⁸. Ἄλλ’ ὁ θεῖος Κυπριανὸς ἐδοκίμαζεν ὑπερβολικὸν ἔρωτα εἰς τὴν καρδίαν του, καὶ σχεδὸν ἀπαυστον, ὅθεν εὐγαίνει ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὅρος, πηγαίνει εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, παρῶρσιάζεται εἰς τὸν κριτὴν τῶν Τούρκων, λεγόμενον παρ’ αὐτοῖς κατήν καὶ παρότρυνε καὶ τὸν ἴδιο τὸν κριτὴ νὰ ἀρνηθεῖ τὴν ψεύτικη θρησκεία του καὶ νὰ ἀκολουθήσει τὸν Χριστό, τὸν μόνον ἀληθινὸ Θεό¹⁶⁹. Οἱ Τοῦρκοι τὸν πέρασαν γιὰ τρελὸ καὶ τὸν ἐδιώξαν μὲ τὴ βία ἀπὸ τὸ κριτήριο. Ὅμως ὁ ἀένναος πόθος τοῦ μαρτυρίου τὸν ὁδήγησε στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἐκεῖ πῆγε στὸ παλάτι καὶ κήρυξε ἐνώπιον τοῦ βεζίρη μὲ τὴν ἴδια τόλμη τὸν Χριστό. Ὁ ἄρχοντας ἐπειδὴ δὲν μπόρεσε νὰ τὸν παρασύρει στὸν μουσουλμανισμό, τὸν παρέδωσε στὸν μουφτή, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ὁ Κυπριανὸς ὁμολόγησε καὶ πάλι τὴν ἀγάπη του στὸν Χριστὸ καὶ ἔψεξε τὴ μουσουλμανικὴ πίστι. Ἔτσι, ὁδηγήθηκε στὸ Φανάρι, ὅπου τὸν ἀποκεφάλισαν καὶ ἔτσι ἔλαβε τὸν στέφανο τοῦ μαρτυρίου¹⁷⁰.

Σὲ αὐτὴ τὴν κατηγορία μπορεῖ νὰ ἐνταχθεῖ καὶ ὁ ἅγιος Μιχαὴλ ὁ Μαυρουδῆς (†1544). Ὁ ἅγιος κάποια μέρα ἐπέπληξε ἓνα μουσουλμανόπαιδο, ποὺ εἶχε ἔρθει στὸ ἀρτοποιεῖο ποὺ ἐργαζόταν, γιὰ νὰ πάρει ψωμί. Ὁ Μιχαὴλ προσπάθηκε νὰ τὸν κατηχήσει, ἀλλὰ μάταια, ἀφοῦ ὁ μικρὸς κατέφυγε σὲ διερχόμενο νομοδιδάσκαλο¹⁷¹. Ἔτσι, ὁ ἅγιος ὁδηγήθηκε ἀπὸ τοὺς Ἀγαρηνοὺς στὸν κριτὴ, στὸν ὁποῖον ἀφοῦ μίλησε μὲ θάρρος, προσπάθηκε καὶ νὰ τὸν κατηχήσει παρουσιάζοντας μάλιστα μεγάλη θεολογικὴ δεινότητα. Ὁ κριτὴς τὸν ἀπειλῆσε μὲ θάνατο στὴν πυρά, ἀλλὰ ὁ Μιχαὴλ προσφέρθηκε νὰ δώσει ὁ ἴδιος τὰ χρήματα ποὺ ἀντιστοιχοῦσαν

168. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 202.

169. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 203.

170. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σσ. 204-207. Βλ. καὶ σημ. 19.

171. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σσ. 156-157.

στην ἀξία τῶν ξύλων γιὰ τὴν πυρά¹⁷². Ἐπιπροσθέτως, ἔφτυσε τόσο τὸν κριτὴ ὅσο καὶ τὸ πρακτικὸ τῆς ὁμολογίας του, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ὀδηγηθεῖ στὴ φυλακὴ, ὅπου βρῆκε συμπαραστάτες πολλοὺς ποὺ τὸν ἐπισκέπτονταν καὶ τὸν ἐνίσχυαν στὸ μαρτύριο. Ὁ Μιχαὴλ ὁμῶς τοὺς παρηγοροῦσε, ἀφοῦ διακατεχόταν ἀπὸ θεῖο ζῆλο. Ἐπειτα, μετὰ ἀπὸ πολλὰ βασανιστήρια, ὀδηγήθηκε πάλι στὸν κριτὴ, ποὺ μάταια προσπάθησε νὰ τὸν μεταπείσει. Ἔτσι, παρέδωσαν τὸν ἅγιο στὴν πυρὰ μπροστὰ στὰ μάτια μεγάλου πλήθους χριστιανῶν, ἀλλὰ καὶ μουσουλμάνων¹⁷³.

Στὸ μαρτύριο ὀδηγήθηκε αὐτοβούλως καὶ ὁ ὅσιος Γαβριὴλ (†1676). Συγκεκριμένα, Ἔγινε δὲ μοναχὸς ἐκ νεαρᾶς τοῦ ἡλικίας, καὶ διάγων σωφρόνως καὶ ἐναρέτως, ἔφθασεν εἰς ἔφεσιν μαρτυρικοῦ στεφάνου¹⁷⁴. Μόλις ἔφθασε στὴν Κωνσταντινούπολιν ἔγινε κράχτης τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας. Ἐνῶ πλησίαζε ἡ μεγάλη νηστεία τοῦ Πάσχα, σκεφτόταν μὲ ποιό τρόπο νὰ μαρτυρήσει. Ὅταν ἀπήντησε δὲ αὐτὸν ἓνας Ἀγαρηνός, καὶ κατὰ τὴν συνηθισμένην τοὺς βαρβαρότητα, ἔσπρωξε τὸν Γαβριὴλ μὲ ὀργήν, ὥς τάχα μὴ παραμερήσαντα διὰ νὰ ἀπεράσῃ εὐκόλως. Ὁ δὲ Γαβριὴλ ἀντέσπρωξεν αὐτόν, ὑβρίσας καὶ τὴν πίστιν του. Ταῦτα βλέποντες καὶ ἀκούοντες ἄλλοι Ἀγαρηνοί, ἔτρεξαν κατ' ἐπάνω τοῦ μάρτυρος, καὶ δέροντες καὶ σπρώχνοντες, τὸν ἔφεραν εἰς τὸν κριτὴν, εἰς τὸν ὁποῖον ἐδιηγήθησαν τὰ συμβάντα¹⁷⁵. Ἐπειτα παραπέμφθηκε στὸν καϊμακάμη, ὁ ὁποῖος τοῦ ζήτησε νὰ ἀλλαξοπιστήσῃ ἀλλὰ ὁ ἅγιος μὲ σθένος ἀρνήθηκε καὶ στὴ συνέχεια ὁμολόγησε τὴν πίστιν του στὸν Χριστό. Τότε ὁ καϊμακάμης ἐτράπη ἀπὸ τὸ ἰλαρὸν εἰς ὀργήν, καὶ εἶπε μὲ θυμὸν εἰς τὸν ἑπαρχον· «Ἐπαρέ τον καὶ δός του τὸν θάνατον διὰ ξίφους»¹⁷⁶.

Τέλος, στὸ μαρτύριο ὀδηγήθηκε μὲ τὴ θέλησή του καὶ ὁ ἅγιος Ρωμανὸς (†1694). Συγκεκριμένα, προκάλεσε τοὺς Τούρκους πιάνοντας ἓνα σκυλάκι, τὸ ὁποῖο ἔδεσε μὲ τὴ ζώνη του καὶ τό ἔσερνε μέσα στὸ

172. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 162: Ὁ δὲ μάρτυς ἔκραξε μεγαλοφώνως καὶ εἶπε· «Πιστεύω εἰς τὸν Κύριον μου Ἰησοῦν Χριστόν, ὅστις εἶναι Θεὸς ἀληθινός, καὶ ποιητὴς καὶ πλάστης μου, καὶ εἰμὶ ἐτοιμος, ἂν εἶναι δυνατόν, νὰ ὑπομείνω μυρίους βασάνους διὰ τὴν ἀγάπην του. Διὰ τοῦτο καὶ ἀπὸ τὰ δικά μου ἄσπρα ἀγοράσατε τὰ ξύλα εἰς τὸ νὰ μὲ καύσητε, ὅτι δὲν θέλω ἀπὸ τὰ ἐδικά σας νὰ προσφερθῶ θυσία εἰς τὸν Θεόν μου».

173. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 168. Βλ. καὶ σημ. 37-38.

174. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 200.

175. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 200.

176. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 201. Βλ. καὶ σημ. 49, 51.

παζάρι. Όταν οι Άγαρρηνοὶ ἀναρωτήθηκαν γιὰ ποιό λόγο σέρνει ἔτσι τὸ σκυλάκι ἐκεῖνος τοὺς ἀπάντησε: «Γιὰ νὰ τὸν τρέφω, καθὼς οἱ Χριστιανοὶ τρέφουν ἐσᾶς τοὺς ἀσεβεῖς». Τότε αὐτοὶ ἀμέσως τὸν ὁδήγησαν στὸν βεζίρη, ὁ ὁποῖος μὲ τὴ σειρά του τὸν παρέδωσε στοὺς βασανιστές. Αὐτοὶ τότε τὸν ἔριξαν ἀρχικὰ σ' ἓνα ξεροπήγαδο, ὅπου ἔμεινε ἄσιτος γιὰ σαράντα ὁλόκληρες ἡμέρες. Ἐπειτα τὸν ἔβγαλαν καὶ ἄρχιζαν νὰ τὸν βασανίζουν παντοιοτρόπως. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὁμως δὲν κατάφεραν τὸν σκοπὸ τους νὰ τὸν πείσουν δηλαδὴ νὰ ἐξωμώσει. Τέλος, ὁ βεζίρης, ἀποφάσισε τὴ θανάτωσή του. Συνέβη δέ, κατὰ τὸ μεσημέρι ποὺ περνοῦσε ἡ μαρτυρικὴ πομπὴ ἔξω ἀπὸ ἓνα τζαμί, ἓνας χότζας ποὺ βρισκόταν πάνω στὸ μιναρέ, νὰ ἀρχίζει νὰ ἐξιμνεῖ τὸν ψευδοπροφήτη του. Κοιτάζοντάς τον τότε ὁ ἅγιος τὸν ἔφτυσε. Καὶ ἀμέσως οἱ δῆμιοι τοῦ ἔκοψαν τὴ γλώσσα, τὴν ὁποία μάλιστα ἔβγαλε μὲ προθυμία ὁ ἴδιος. Στὴ συνέχεια, φθάνοντας στὸν τόπο τῆς καταδίκης, εὐχαρίστησε τὸν Θεὸ καὶ ὑπέστη τὸν μαρτυρικὸ θάνατο τὴν δεκάτη ἐνάτη Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 1694¹⁷⁷.

Ὑπάρχει καὶ ἡ ομάδα τῶν νεομαρτύρων ποὺ ἀντιστάθηκαν στὴ θέληση καὶ στὶς ὁρέξεις τῶν Τούρκων καὶ ἔτσι ὁδηγήθηκαν στὸ μαρτύριο: Τὴν ἁγία Κυράννα (†1751) τὴν ἐρωτεύτηκε ἓνας Ἀγαρρηνὸς ἀπὸ τὸ τάγμα τῶν Γιανιτζάρων, καὶ ἦτον εἰς τὸ χωρίον τῆς κόρης σοῦμπασης, ἥτοι συνάκτης τῶν αὐθεντικῶν εἰσοδημάτων· τοῦτος ἐτρώθη διὰ τὴν κόρην σατανικὸν ἔρωτα. Ἀρχισεν οὖν ὁ μιὰρὸς νὰ κολακεύῃ τὴν κόρην, μὰ δὲν ἔκαμε τὸν σκοπὸν του· ὕστερον τῆς ὑπέσχετο ἀργύρια ὅσα θέλει νὰ τῆς χαρίσῃ, καὶ ῥοῦχα πολὺτιμα νὰ τῆς κάμῃ, ἐὰν στέρξῃ νὰ τὴν μιάνῃ, ἐὰν δὲ οὐ, ἔλεγε νὰ τῆς κάμῃ παιδείας μεγάλας καὶ θάνατον. Ἡ δὲ κόρη ἔχουσα τὸν πόθον τῆς καὶ ἔρωτα εἰς Χριστόν, ὥς οὐδὲν ἐφρόντιζε τόσον τὰς ὑποσχέσεις καὶ τὰ δῶρα του, ὥσάν καὶ τοὺς φοβερισμοὺς του· ἰδὼν οὖν ὁ κατάρατος ὅτι δὲν κατορθώνει τὸν σκοπὸν του, εὐγάζει τινὰς Ἀγαρρηνοὺς τοῦ ἰδίου τάγματος ψευδομάρτυρας, ἀρπάζουν τὴν κόρην ἔξαφνα, τὴν ὑπάγουν εἰς τὸν κριτὴν τῆς Θεσσαλονίκης, λέγοντες ὅτι εἶπε νὰ τὸν πάρῃ ἄνδρα καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν πίστιν μας¹⁷⁸. Ἡ ἁγία ἀρνήθηκε ὅλα αὐτά, καὶ συνέχισε νὰ ὁμολογεῖ τὴν πίστιν της παρὰ τὰ φορικτὰ βασανιστήρια ποὺ τῆς ἔκαναν μέχρι τὸν μαρτυρικὸ θάνατό της.

177. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σσ. 243-246. Βλ. καὶ σημ. 54-55.

178. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 224. Βλ. καὶ σημ. 58-59.

Ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος (†1670) ἀπὸ τὴν Κίο ἀνῆκε στοὺς πλούσιους τῆς περιοχῆς του, μὲ σημαντικὴ κοινωνικὴ θέση, μορφωμένος καὶ ἐνάρετος χριστιανός. Στὰ χρόνια του ἐπιβλήθηκε στὴν περιοχὴ του ὑψηλὴ φορολογία, ποὺ δὲν ἄντεχε ὁ χριστιανικὸς λαός. Ὁ μάρτυρας ἔκανε ἀγωγὴ ἐναντίον τῶν Τούρκων κατοίκων τῆς Κίου, ὥστε νὰ συμβάλουν καὶ αὐτοὶ στὴν πληρωμὴ τοῦ φόρου¹⁷⁹. Οἱ δὲ Τούρκοι βλέποντες τὸν λόγιον καὶ τολμηρὸν καὶ πλούσιον, ἐφοβήθησαν μήπως καὶ τελειώσῃ τὸν σκοπὸν του, ἔκαμαν συμβούλιο, καὶ ὑπῆγαν πολλοὶ εἰς τὸν βεζίρην καὶ μὲ ὄρκον ἐμαρτύρησαν ὅτι εἶπε νὰ γίνῃ Τούρκος¹⁸⁰. Στὴν ἐρώτησιν τοῦ βεζίρη γιὰ τὸ ἂν ἰσχύει αὐτό, ὁ ἅγιος τὸ ἀρνήθηκε καὶ ὁμολόγησε τὴν πίστιν του στὸν Χριστό. Ἐπειδὴ ἔμενε σταθερὸς καὶ ἀκλόνητος στὴν πίστιν του, μετὰ ἀπὸ φυλάκισιν καὶ φοβερὰ βασανιστήρια, ὁ βεζίρης διέταξε τὸν ἀποκεφαλισμό του¹⁸¹.

Ὁ ὁσιομάρτυρας Δαμιανὸς (†1568) ἀντιστάθηκε στίς φοβέρες ἀλλὰ καὶ τίς κολακείας μὲ τίς ὁποῖες τὸν παρότρυναν εἰς τὸ ἐξομώσασθαι τὴν τῶν Χριστιανῶν πίστιν· μὴ δυνάμενος δὲ τοῦτον πείσαι, μᾶλλον δὲ ἰσχυρῶς τὴν τούτου θρησκείαν ὁρῶν ἀπελέγχοντα, καὶ τὸν τούτου προφήτην πλάνον καὶ ἄθεον καὶ ἀντίχριστον καὶ τέλειον κατοικητήριον τοῦ διαβόλου ἀποκαλοῦντα μεγάλη τῇ φωνῇ, ἐκέλευσε μετ' ὁργῆς ἀγχόνη τοῦτον θανατωθῆναι πρῶτον, εἶτα τῷ πυρὶ παραδωθῆναι¹⁸².

Ὁ ἅγιος Δημήτριος ὁ Τορναρᾶς (†1564) συνηυλίζετο συχνάκις μὲ Τούρκους καὶ ἐχοράτευον· καὶ μίαν ἡμέραν τὸν ἐβίασαν νὰ γίνῃ Τούρκος. Ἐκείνος δὲ μὴ θέλωντας, τὸν ὑπῆγαν εἰς τὸν κριτὴν, καὶ ἐψευδομαρτύρησαν ὅτι ὕβρισε τὴν πίστιν τους. Ὁ δὲ κριτὴς ὅρισε νὰ τὸν δείρουν καὶ νὰ τὸν βασανίσουν, ἕως νὰ γίνῃ Τούρκος, καὶ ἔτι τὸν ἐβασάνισαν πολλά, καὶ ὡς εἶδον τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης του, τὸν ἀπεκεφάλισαν διὰ προστάγματος τοῦ κριτοῦ, καὶ ἔλαβε τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον¹⁸³.

Στίς ὁρέξεις μίας τουρκίδας ἀρχόντισσας ἀρνήθηκε νὰ ὑποκύψει ὁ ἅγιος Δούκας ὁ Ράπτης (†1564) καὶ αὐτὸ ἐγίνε ἡ αἰτία νὰ ὀδηγηθεῖ

179. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 192.

180. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 192.

181. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 193. Βλ. καὶ σημ. 24, 80.

182. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 154. Βλ. καὶ σημ. 26.

183. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 169. Βλ. καὶ σημ. 113.

στο μαρτύριο. Συγκεκριμένα, ὁ ἅγιος ἦταν νέος καὶ ὁμορφος καὶ ὅλοι οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ μεγιστάνες τὸν ἔπαιρναν νὰ τοὺς ράβει τὰ ροῦχα. Πηγαίνοντας, λοιπόν, στὰ παλάτια τὸν ἀγάπησε μία ἀρχόντισσα ἀπὸ βασιλικὸ γένος, ἡ ὁποία προσπαθοῦσε πρῶτα μὲ χρηματισμὸ καὶ ὕστερα μὲ ἐρωτικὲς δολοπλοκίες νὰ τὸν προσελκύσει κοντά της. Ἐκεῖνος μὲν ἄκουσε τὰ ἄσεμνα λόγια της, ἔκανε τὸν σταυρὸ του, ἔφυγε ἀπὸ ἐκεῖ καὶ δὲν ξαναπῆγε. Ἐκείνη ὅμως τοῦ ἔστειλε μηνυτὲς ἀλλὰ ἐκεῖνος ἐξακολουθοῦσε νὰ μὴν πηγαίνει. Ἔτσι, πῆγε μόνη της στὸ ἐργαστήριό του καὶ τοῦ ὑποσχέθηκε νὰ τὸν κάνει ἄντρα της, ἐὰν ἀρνηόταν τὴ χριστιανικὴ του πίστη. Τοῦ εἶπε καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ στὸ τέλος ὅτι ἂν δὲν κάνει αὐτὸ ποὺ τοῦ λέει θὰ χάσει τὴ ζωὴ του. Ὁ Δούκας ἀγνόησε τοὺς φοβερισμοὺς ἀλλὰ καὶ τὰ ὁμορφα λόγια καὶ δὲν πῆγε ξανὰ στὸ παλάτι αὐτῆς τῆς γυναῖκας. Ἐκείνη ὀργισμένη πῆγε στὸν βεζῖρη καὶ εἶπε ψευδεῖς κατηγορίες γιὰ τὸν ἅγιο μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τὸν συλλάβουν καὶ νὰ τὸν βασανίσουν μέχρι θανάτου λόγῳ τοῦ ἀμετάθετου τῆς γνώμης του¹⁸⁴.

Ὁ ἅγιος Ζαχαρίας ἐπίσκοπος Κορίνθου (†1684) ἐσυκοφαντήθη ἀπὸ τοὺς Ἀγαρηνοὺς, πὼς στέλνει γράμματα εἰς τοὺς Βενετζάνους διὰ νὰ ἔλθουν νὰ πάρουν τὴν Κόρινθον· ὅθεν ἔδραμον εἰς τὴν μητρόπολιν του ὡς θηρία ἄγρια, τὸν ἄρπαξαν, καὶ σπρώχνοντες καὶ δέροντες αὐτόν, τὸν ὑπῆγαν εἰς τὸν κριτὴν δεδεμένον¹⁸⁵. Ζητήθηκε ἀπὸ τὸν ἅγιο νὰ ἀρνηθεῖ τὴν πίστη του καὶ νὰ γίνεи Τοῦρκος, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο δὲν δέχθηκε, ὁμολογῶντας τὴν πίστη του στὸν Χριστό, τὸν μόνον ἀληθινὸ Θεό. Ὑστερα ἀπὸ φρικτὰ βασανιστήρια, ὁ ἔπαρχος διέταξε νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν¹⁸⁶.

Ὁ ἅγιος Ἰορδάνης (†1650) ἐν μιᾷ οὖν ἡμέρᾳ, ἐν τῇ ἐορτῇ δηλαδὴ τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου, ἔπινεν ὁμοῦ μὲ κάποιους Ἀγαρηνοὺς συνηλικιώτας του, συντεχνίτας καὶ συμπατριώτας του, καὶ ἔπαιξαν καὶ τὰ λεγόμενα χαρτίᾳ εἰς τὸ ἐργαστήρι του, κείμενον εἰς τὸ Σουλτὰν Μπαγιαζήτ. Εἷς δὲ ἀπ' αὐτοὺς εἶπε ῥωμαῖστὶ περιγελαστικῶς «Ἄγιε Νικόλαε ψωριάρη βοήθησόν μοι νὰ νικήσω». Τοῦ ἀπεκρίθη ὁ Ἰορδάνης «Μεχμέτ κασιδιάρη προφήτα τῶν Τούρκων βοήθησόν μοι νὰ νικήσω»¹⁸⁷.

184. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σσ. 169-171. Βλ. καὶ σημ. 28.

185. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 221.

186. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σσ. 221-222. Βλ. καὶ σημ. 133-134.

187. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 176.

Τὴν ἐπόμενη μέρα κατηγορήθηκε ὡς ὑβριστῆς τῆς μουσουλμανικῆς θρησκείας καὶ ὁδηγήθηκε στὸν βεζίρη. Ἐκεῖνος τὸν πίεσε νὰ ἀλλαξοπιστήσῃ γιὰ νὰ μὴν τιμωρηθεῖ, ὁ ἅγιος ὁμως ἀρνήθηκε. Ἔτσι, θανατώθηκε μὲ ἀποκεφαλισμό¹⁸⁸.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Κάλφας (†1575) ἐπίσης ἀρνήθηκε στὶς πιέσεις τῶν Τούρκων νὰ ἀλλαξοπιστήσῃ καὶ ἔτσι ὁδηγήθηκε στὸ μαρτύριο. Ἡ ἱστορία του ἔχει ὡς ἐξῆς: Ἐνας ἀγὰς τοῦ ἔδωσε τὸν ἀνεψιό του γιὰ νὰ τοῦ μάθει τὴν τέχνη τοῦ σκαλίσματος. Πηγαινοερχόμενοι ὁμως στὸ βασιλικὸ σεράι, ὅπου ἐξασκοῦσε τὴν τέχνη τοῦ ὁ ἅγιος, τὸ παιδὶ εἶδε ἐκεῖ τὰ παιδιὰ, τὰ λεγόμενα ἱτζ ὀγλάνια, πὼς εἶναι σὲ μεγάλη ὑπόληψη καὶ θέλησε καὶ ἐκεῖνο νὰ γίνῃ ἓνα ἀπὸ αὐτά. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Ἰωάννη μπῆκε στὸ βασιλικὸ σεράι. Σὲ σύντομο χρονικὸ διάστημα τὸ παιδὶ ἔλαβε ἀξίωμα¹⁸⁹. Μετὰ ἀπὸ κάποια χρόνια τὸ παιδὶ ζήτησε ἀπὸ τὸν Ἰωάννη νὰ τοῦ πεῖ τὰ ὅσα λέγουν τὰ χριστιανικὰ βιβλία γιὰ τὸν προφήτη Μωάμεθ. Ὁ ἅγιος δίστασε, ἀλλὰ τὸ παιδὶ τὸν προέτρεψε νὰ μιλήσῃ χωρὶς νὰ φοβηθεῖ καθόλου. Ἔτσι, ὁ ἅγιος πῆρε θάρρος καὶ τοῦ εἶπε: Ἐπειδὴ μὲ ἐρωτᾷς νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ἓνας εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός, ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ὁ δὲ Μωάμεθ ὅπου ἐσεῖς πιστεύετε διὰ προφήτην Θεοῦ, ἦτον ἀγράμματος καὶ ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος καὶ προσέτι δαιμονισμένος, καὶ δὲν ἔδειξε παραμικρὸν σημεῖον διὰ προφήτης Θεοῦ, ἀλλὰ οὔτε θαῦμα κανένα ἔκαμεν εἰς τὴν ζωὴν του ὅλην. Ἐσεῖς δὲ τὸν ἐκάμετε μέγαν, καὶ τὸν θεοποιεῖτε καὶ τὸν κηρύττετε Θεοῦ προφήτην· πλάνος ὁμως εἶναι καὶ ἀντίθεος, ὡσὰν ὅπου ἐδέχθη μέσα του ὅλην τὴν ἐνέργειαν τοῦ σατανᾶ, Θεοῦ παραχωρήσει, καθὼς ἦτον προφητευόμενος, ὅτι θέλει ἔλθῃ νὰ πλανήσῃ τὸν κόσμον¹⁹⁰. Αὐτὰ μόλις ἄκουσε ὁ νέος, ὀργίστηκε καὶ μαζὶ μὲ ἄλλους, ἀφοῦ ἔδειραν τὸν ἅγιο, τὸν πῆγαν στὸν κριτὴ κατηγορῶντας τὸν ὅτι βλαστήμησε τὴν πίστιν τους. Ὁ ἅγιος παρέμεινε ἀκλόνητος στὴν πίστιν του παρὰ τὰ φρικτὰ βασανιστήρια ἕως τὸν ἀποκεφαλισμό του¹⁹¹.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης (†1652) ἀπὸ τὴν Θάσο ἐξασκοῦσε τὴν τέχνη τοῦ ράπτη. Κάποτε λοιπόν, πῆγε στὸ κατάστημα ἑνὸς Ἑβραίου ἐμπόρου γιὰ νὰ ἀγοράσῃ κλωστὲς καί, ἐπειδὴ ὁ Ἑβραῖος τὸν ἐξαπάτησε, φιλονίκησε

188. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σσ. 176-177. Βλ. καὶ σημ. 31-32.

189. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 172.

190. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σσ. 172-173.

191. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 173. Βλ. καὶ σημ. 64-65.

μαζί του. Φιλονεικοῦντος οὖν τοῦ νέου μετὰ τοῦ Ἑβραίου καὶ κρινομένου, συνέβη κατὰ ἐκείνην τὴν ὥραν νὰ φωνάξῃ ἓνας χότζας τῶν Τούρκων ἐπάνω εἰς τὸ μετζίτι τους, προσκαλῶντας κατὰ τὴν συνήθειαν τοὺς Τούρκους εἰς τὴν μιανὰν τους προσευχήν τοῦ χότζα δὲ φωνάζοντος, ἄρχισε νὰ φωνάξῃ κάτωθεν καὶ ἓνα σκυλὶ δυνατά. Ὁ δὲ Ἰωάννης ἐδιώξε τὸν σκύλον, λέγων κατὰ τὴν συνήθειαν, ὅστ. Ὁ δὲ μιὰρὸς Ἑβραῖος εὐρίσκωντας καιρὸν νὰ χύσῃ τὸ φαρμάκι του, ἄρχισε νὰ φωνάξῃ πρὸς τοὺς Τούρκους ὅπου ἐδιάβαιναν νὰ πηγαίνουν εἰς τὸ τζαμί λέγων «Δὲν ἀκούετε τὸ παιδὶ τοῦτο πῶς ὑβρίζει τὴν πίστιν σας καὶ τὸ προσκύνῃμά σας καὶ τὸν προφήτην σας;»¹⁹². Ἔτσι, ὁδηγήθηκε μπροστὰ στὸν βεζίρη ὅπου ἀρνήθηκε νὰ ἀπαρνηθεῖ τὴν πίστη του καὶ ὕστερα ἀπὸ φρικτὰ βασανιστήρια ὁδηγήθηκε στὸν θάνατο μὲ ἀποκεφαλισμό.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Βλάχος (†1662) εἶχε αἰχμαλωτισθεῖ καὶ στὴν προσπάθειά του νὰ ἀποδράσῃ ἐπειδὴ ἓνας στρατιώτης θέλησε νὰ τὸν μιάνει, τὸν σκότωσε. Συνελήφθη ὅμως ἀπὸ τοὺς ἄλλους στρατιῶτες καὶ παραδόθηκε στὴ σύζυγο τοῦ στρατιώτη ποὺ σκότωσε στὴν Κωνσταντινούπολη¹⁹³. Λαβοῦσα οὖν ἡ γυνὴ αὐτόν, καὶ ὀρεχθεῖσα τὴν νεότητά αὐτοῦ καὶ τὴν εὐμορφίαν, ἔπασχε μὲ πολλὰς κολακείας νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἀρνηθῇ τὴν πίστην του, καὶ νὰ τὸν πάρῃ ἄνδρα [...] Βλέπουσα οὖν ἡ τοῦ διαβόλου θυγάτηρ τὸ ἀμετάθετόν του, τὸν παρέδωκε εἰς χεῖρας τοῦ ἐπάρχου¹⁹⁴, ποὺ ἐπίσης ἀπέτυχε νὰ τὸν πείσει νὰ ἀλλαξοπιστήσῃ, καὶ τὸν ἀπαγχόνισαν.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Κουλικᾶς (†1564) ἦταν φρόνιμος ἄνθρωπος. Ὡστόσο, ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν ἔτυχε νὰ εἶναι μεθυσμένος, καὶ ἐδικάζετο μὲ τοὺς Ἀγαρηνοὺς· αὐτοὶ δὲ ὡς φθονεροὶ ὅπου ἦτον εἰς αὐτόν, τὸν ἔδειραν, καὶ τὸν ὑπῆγαν εἰς τὸν κριτὴν, καὶ καταψευδόμενοι ἔμαρτύρουν πῶς ὕβρισε τὴν πίστην τους καὶ τὸν Μωάμεθ¹⁹⁵. Ὁ κριτὴς τοῦ εἶπε νὰ ἀρνηθῇ τὴν πίστην του, καὶ νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ· ὁ δὲ μάρτυς ἀπεκρίθη μὲ μεγάλην εὐτολμίαν καὶ εἶπε· «Νὰ μὴ τὸ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ ἀρνηθῶ ἐγὼ ποτὲ τὸν Κύριόν μου Ἰησοῦν Χριστόν, κἂν καὶ μυρίους θανάτους μοῦ

192. Κώδ. Ξενοφῶντος 25, σ. 179. Βλ. καὶ σημ. 34, 96.

193. Κώδ. Ξενοφῶντος 25, σ. 189-190. Βλ. σημ. 35 καὶ τὸ χωρίο στὴ σημ. 36.

194. Κώδ. Ξενοφῶντος 25, σ. 190. Βλ. καὶ σημ. 36.

195. Κώδ. Ξενοφῶντος 25, σ. 169.

δώσετε»¹⁹⁶. Τότε ὁ κριτὴς διέταξε νὰ τὸν ρίξουν στὰ τοιγγέλια καὶ ἔτσι παρέδωσε τὸ πνεῦμα του καὶ ἔλαβε τὸν στέφανο τοῦ μαρτυρίου.

Τὸν ἅγιο Ἰωσήφ τὸν Χαλεπλῇ (†1686) τὸν ἐσυκοφάντησαν τινὲς Ἀγαρηνοὶ ὅτι εἶπε νὰ γίνῃ Τοῦρκος, καὶ αὐτὸς μὴ θέλοντας νὰ τουρκίσῃ, τὸν ἄρπαξαν ὡς ἄγριοι κύνες, καὶ δέρονοντας τὸν ὑπῆγαν εἰς τὸν κριτὴν. Ἡ συκοφαντία δὲν εὐσταθοῦσε, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὴ στάση ποὺ κρατᾷ ὁ μάρτυρας, ἡ ὁποία ἔχει ὡς τραγικὴ συνέπεια τὸ μαρτύριό του¹⁹⁷.

Τὴν πίστη του δὲν ἀπαρνήθηκε καὶ ὁ ὅσιος Ἰάκωβος ὁ Ἰβηροσκητιώτης (†1519/20) καὶ ἔτσι μαζὶ μὲ τοὺς δύο μαθητές του, τὸν διάκονο Ἰάκωβο καὶ τὸν μοναχὸ Διονύσιο, ὁδηγήθηκαν σὲ φρικτὰ βασανιστήρια: Ὁ δὲ βασιλεὺς εἶπεν, ὅτι καὶ νεκρὸν τὸ σῶμα νὰ τὸ κρεμάσουν τοὺς δὲ μαθητάς του, τὸν ἕναν ἐκ δεξιῶν του, τὸν δὲ ἄλλον ἐξ ἀριστερῶν. Καὶ οὕτως ἐτελειώθησαν οἱ καλλίνικοι μάρτυρες¹⁹⁸.

Μὲ ἀποκεφαλισμὸ μαρτύρησε καὶ ὁ ἅγιος Σάββας ὁ Νίγδελης (†1726), ἀφοῦ ἀρνήθηκε νὰ προδώσῃ τὴν πίστη του στὸν Χριστό¹⁹⁹.

Τέλος, ὁ ἅγιος Συμεὼν ὁ Τραπεζούντιος (†1653) κατηγορήθηκε ἄδικα, δηλαδὴ ὅτι προκάλεσε τὸν θάνατο ἐνὸς Ἑβραίου. Ὁ κριτὴς τοῦ ζήτησε νὰ ἀπαρνηθεῖ τὴν πίστη του γιὰ νὰ μὴν τὸν τιμωρήσῃ μὲ θάνατο, ἀλλὰ ὁ ἅγιος ἀρνήθηκε. Ὅθεν δίδοντες οἱ κριταὶ τὴν ἀπόφασιν τοῦ θανάτου του, τὸν παρέδωκαν εἰς τὸν ἑπαρχον. Ἐκεῖνος δὲ τὸν ἔφερεν ἐνδοθεν τοῦ λεγομένου Μπαξὲ Καπί, καὶ ἐκεῖ τὸν ἐκρέμασεν εἰς ἕναν πλάτανον²⁰⁰.

8. ΠΑΡΑΛΑΒΗ ΛΕΙΨΑΝΩΝ - ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΩΝ ΜΕ ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΩΝ

Ἐνα σημαντικὸ φαινόμενο ποὺ παρατηρεῖται σχετικῶς μὲ τοὺς νεομάρτυρες εἶναι ἡ προσπάθεια τῶν χριστιανῶν νὰ μπορέσουν νὰ παραλάβουν τὰ λείψανά τους, εἴτε κομμάτια ἀπὸ τὰ ἐνδύματά τους γιὰ νὰ ἐνισχυθοῦν στὴν πίστη καὶ στὸν ἀγώνα τους κατὰ τῶν Ἀγαρηνῶν ἀλλὰ καὶ στὴν περίπτωσι τῶν λειψάνων νὰ τὰ κηδεύσουν μὲ τιμὲς καὶ σεβασμό.

196. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 169. Βλ. καὶ σημ. 103.

197. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 222. Βλ. καὶ σημ. 104.

198. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 146. Βλ. καὶ σημ. 47-48, 110, 137.

199. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 223. Βλ. καὶ σημ. 52-53.

200. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σσ. 185-186. Βλ. καὶ σημ. 56-57. Ἡ πύλη Bahce Kapı ταυτίζεται μὲ τὴν πύλη τοῦ Νεωρίου ἢ Ὠραία, βλ. ΣΚΑΡΛΑΤΟΣ, Κωνσταντινούπολις, τ. Α', 109, 120. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ Α' πατριάρχης, *Κωνσταντινῆς Παλαιὰ τε καὶ Νεωτέρα ἥτοι περιγραφὴ Κωνσταντινουπόλεως*, Βενετία 1824, 14.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η άγία Κυράννα (†1751). Τὴν αὐγή, μόλις διαδόθηκε ἡ φήμη τοῦ θανάτου τῆς ἁγίας, οἱ Ἀγαρηνοὶ ντροπιασμένοι σιωποῦσαν καὶ ἔδωσαν ἅδεια στοὺς Χριστιανοὺς νὰ πάρουν τὸ λείψανο τῆς μάρτυρος. Οἱ χριστιανοὶ πῆγαν στὴ φυλακή, ἀπὸ ὅπου παρέλαβαν τὸ ἅγιο λείψανο καὶ μὲ εὐλάβεια τὸ ἐνταφίασαν, καὶ διεμοίρασαν τὰ ἐνδύματά της²⁰¹.

Τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸν ἅγιο Μάρκο ἀπὸ τὴν Κρήτη (†1643)²⁰², δηλαδὴ τὸ δὲ τίμιόν του λείψانون μὲ πολλὰ ἔξοδα καὶ κόπους, τὸ ἔλαβον οἱ χριστιανοὶ καὶ τὸ ἔθαψαν εἰς τὴν μητροπόλιν εἰς τὴν ἁγίαν Φωτεινήν, τὸ ὅποιον ἔδειξεν ὁ θεὸς πηγὴν ἱαμάτων εἰς τοὺς μετὰ πίστεως προστρέχοντας²⁰³.

Ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον παρουσιάζει ἡ περίπτωση τοῦ ἁγίου Δαμασκηνοῦ (†1681) καθὼς ὅταν ἀποκεφαλίστηκε ὁ ἅγιος τὸ αἷμα του ὡς πίδακας κατέβαψε τὰ σανίδια τῆς πόρτας τοῦ ἀπέναντι ἐργαστηρίου. Ἔτσι, κάποιος ἡγούμενος τῆς μονῆς τοῦ Μαύρου Μόλου²⁰⁴, στὸ ὄνομα Μακάριος, ἀγόρασε ἐκείνη τὴν πόρτα καὶ τὴν μετέφερε στὸ μοναστήρι του χάριν εὐλαβείας καὶ ἁγιασμοῦ. Τὸ δὲ ἅγιο λείψανο τοῦ μάρτυρα κειτόταν μὲ προσταγὴ τρεῖς ὁλόκληρες μέρες μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ πατριαρχείου καὶ κάποιοι χριστιανοὶ δίνοντας πολλὰ ἀργύρια τὸ πῆραν ἀπὸ τοὺς φύλακες καὶ τὸ μετέφεραν στὴ μονὴ τῆς Ἁγίας Τριάδος στὴν Χάλκη. Οἱ πατέρες τῆς μονῆς τῆς Θεοτόκου ποὺ βρίσκεται ἐπίσης στὴ νῆσο Χάλκη τὸ πῆραν καὶ τὸ ἔφεραν στὴ δική τους μονὴ καὶ τὸ ἐνταφίασαν μὲ τιμὲς πίσω ἀπὸ τὸ ἱερὸ βῆμα²⁰⁵.

Ἐξίσου σημαντικὸ εἶναι καὶ τὸ τέλος τοῦ ἁγίου Νικολάου τοῦ Καρπενησιώτη (†1672), καθὼς μετὰ ἀπὸ τὸ μαρτύριό του στὸ ἱερό του σῶμα ἔμεινε θεία χάρις, γιατί τὶς νύκτες φαινόταν ὑπερβολικὸ φῶς στὸ ἅγιο λείψανό του. Οἱ χριστιανοὶ χαίρονταν πολὺ γι' αὐτὸ καὶ κάποιοι εὐλαβεῖς πῆγαν στὸν κριτὴ καὶ δίνοντάς του ἀργύρια ἀρκετὰ ἀγόρασαν τὸ ἅγιο λείψανο καὶ τὸ ἐνταφίασαν μὲ τιμὲς στὸ μοναστήρι τῆς Παναγίας στὴν νῆσο Χάλκη. Καὶ μετὰ ὅποιος ἤθελε ἔδινε ἓνα φλουρὶ καὶ ἔβαφε

201. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 229. Βλ. καὶ σημ. 59.

202. Βλ. ΔΕΤΟΡΑΚΗΣ, Ὁ Κρητικὸς νεομάρτυς Μάρκος Κυριακόπουλος (σημ. 14), 67-87.

203. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σσ. 175-176. Βλ. καὶ σημ. 14-17, 73, 93, 161.

204. Βλ. ΣΚΑΡΛΑΤΟΣ, *Κωνσταντινούπολις*, τ. Β', 176-177.

205. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σσ. 217-218. Βλ. καὶ σημ. 62-63, 116, 130, 148. Γιὰ τὶς μονὲς Ἀγ. Τριάδος καὶ Καμαριώτισσας βλ. BELKE, *Bithynien und Hellespontos*, 879-880.

τὸ μαντήλι του στὸ αἷμα ἐκεῖ ποὺ ἀποκεφάλισαν τὸν ἅγιο, μὲ τὸ ὁποῖο γιαιτρευόταν κάθε ἀσθένεια. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς πῆρε τὸ μαντήλι ποὺ εἶχαν δεμένα τὰ μάτια τοῦ μάρτυρα καὶ βάζοντάς το ἐπάνω σὲ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε πολυκαιρινὴ θέρμη ἀμέσως τὸν γιάτρευσε. Σὲ λίγο καιρὸ ἔκαναν ἀνακομιδὴ τοῦ ἁγίου λειψάνου καὶ πῆραν τὴν ἁγία κάρα στὸν ναὸ τῆς Παναγίας ποὺ ὀνομάζεται Κοντοσκάλι²⁰⁶. Ἦταν ἐκεῖ στὴν ἐκκλησίᾳ ὁ σύγκελλος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας ὀνόματι Γρηγόριος, ἀπὸ τῆ μονῇ Ξηροποτάμου τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἄνθρωπος πολὺ σοφὸς καὶ ἐνάρετος καὶ πολὺ ἀγαπημένος τοῦ πατριάρχου, ὁ ὁποῖος ζήτησε τὴν ἁγία κάρα τοῦ ἁγίου ἀπὸ τοὺς Χριστιανοὺς γιὰ νὰ τὴν πάει στὸ μοναστήρι του καὶ τοῦ τὴν ἔδωσαν. Τὴν εἶχε ἐκεῖ στὴν ἐκκλησίᾳ. Μετὰ ἀπὸ λίγο καιρὸ ὁ σύγκελλος πέθανε καὶ τὴν ἁγία κάρα τὴν πῆραν οἱ ἐπίτροποι τῆς ἐκκλησίας, ἐνῶ ἄλλα δύο κομμάτια τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου τὰ πῆρε ὁ πατριάρχης. Ὑστερα πῆγαν κάποιοι πατέρες καὶ μὲ πολὺ κόπο πῆραν ἀπὸ τὸν πατριάρχου τὰ λείψανα. Τὴν ἁγία κάρα συμφώνησαν οἱ χριστιανοὶ τῆς ἐκκλησίας νὰ τὴν δώσουν, ἕνας ὅμως ἄρχοντας καὶ ἐπίτροπος τῆς ἐκκλησίας πρῶτος δὲν ἄφησε νὰ τὴν πάρουν λέγοντας ὅτι οἱ πατέρες ἔχουν στὸ μοναστήρι πολλὰ ἄλλα λείψανα καὶ ἐμεῖς μεγαλύτερη ἀνάγκη ἔχουμε ἀπὸ αὐτοὺς γιὰ τὴν ἁγία κάρα. Ἐμειναν λοιπὸν οἱ πατέρες πικραμένοι ἀλλὰ εἶχαν πάλι τὴν ἐλπίδα τοὺς στὸν Θεὸ καὶ στὸν ἅγιο. Γρήγορα χτύπησε ἡ πανούκλα τὸν ἄρχοντα καὶ στέλνει καὶ φωνάζουν τοὺς πατέρες καὶ τοῦ ψάλλουν ἁγιασμὸ καὶ ἀμέσως ἔγινε καλὰ. Τοῦ ζητοῦν τὴν ἁγία κάρα καὶ δὲν τὴν δίνει. Τότε ἡ πανούκλα χτύπησε καὶ τὴ γυναῖκα του. Τὴ νύχτα ἐκεῖνη ποὺ χτυπήθηκαν ἀπὸ τὴν πανούκλα ἐμφανίστηκε ὁ ἅγιος στὸν ὕπνο τοῦ προηγουμένου παπᾶ κὺρ Μακαρίου ὡς νέο παιδὶ καὶ λίγο ξανθὸ καὶ τοῦ λέει: «Αὔριο πάτερ παίρνεις ἐκεῖνο ποὺ ποθεῖς». Ἀμέσως ἔστειλε ὁ ἄρχοντας καὶ εἶπε στὸν προηγούμενο καὶ τὸν σταύρωσε μαζί καὶ τὴ γυναῖκα του καὶ ἀμέσως ἔγιναν καλὰ. Τότε τοὺς ἔδωσε καὶ τὴν ἁγία κάρα καὶ ἄλλα διάφορα ἀφιερώματα στὸ μοναστήρι, τὰ ὁποῖα ἀφοῦ πῆραν οἱ πατέρες γύρισαν στὸ μοναστήρι, ἔτσι καὶ τὰ ἔχουν μέχρι σήμερα στὴ δόξα τοῦ ἁγίου²⁰⁷.

Τὸ τίμιο λείψανο τοῦ ἁγίου Ἰορδάνη ἀπὸ τὴν Τραπεζοῦντα (†1650) πῆγαν καὶ πῆραν οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι του, ἀφοῦ ἔδωσαν χρήματα

206. Γιὰ τὸν ναὸ βλ. ΣΚΑΡΛΑΤΟΣ, *Κωνσταντινούπολις*, τ. Α', 276.

207. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σσ. 198-199. Βλ. καὶ σημ. 20, 74, 94, 117, 163-164.

στὸν ἑπαρχο καὶ τὸ ἐνταφίασαν ἐντίμως εἰς τὸν τόπον, τὸν λεγόμενον Μπέιογλου²⁰⁸.

Στὴν ἴδια περιοχὴ ἐνταφίασαν καὶ τὸ ἅγιο λείψανο τοῦ νεομάρτυρος Ἰωάννη (†1652)²⁰⁹, ὅπως καὶ τοῦ νεομάρτυρα Συμεὼν τοῦ Τραπεζοῦντιου (†1653)²¹⁰.

Στὴ νῆσο Χάλκη ἐνταφίασαν οἱ Χριστιανοὶ τὸ πάντιμο ἅγιο λείψανο τοῦ μάρτυρος Ἀγγελῆ (†1680): Τὸ δὲ πάντιμον αὐτοῦ καὶ ἅγιον λείψانون ἠγόρασαν τινὲς χριστιανοὶ ἀπὸ τοὺς δημίους καὶ λαβόντες νύκτα, ὑπῆγαν εἰς τὸ μοναστήρι τῆς Παναγίας, τὸ κατὰ τὴν νῆσον Χάλκη, κακεὶ ἐντίμως τὸ ἐνταφίασαν²¹¹.

Στὴν περίπτωση τοῦ ἁγίου Νικολάου τοῦ Καραμάνου (†1657) οἱ Τοῦρκοι τὸ δὲ μαρτυρικὸν αὐτοῦ καὶ σεβάσμιον λείψانون ἄφησαν τρεῖς ἡμέρας κρεμώμενον. Εἷτα κατεβάζοντες τὸ ἔρῳσαν εἰς τὴν θάλασσαν. Οἱ δὲ Φράγκοι δίδοντες ἱκανὰ ἀργύρια τῶν πρώτων Ἀγαρηνῶν, τὸν εὐγαλαν ἀπὸ τὴν θάλασσαν με γρῦπον, καὶ τὸν ἔστειλαν εἰς τὴν Φραγκίαν, καὶ πολὺν τὸν ἐτίμησαν²¹².

Ἄξια ἀναφορᾶς εἶναι καὶ ἡ περίπτωση τοῦ ὁσιομάρτυρος Ἰακώβου τοῦ Ἰβηροσκητιώτου (†1519/20) καὶ τῶν μαθητῶν του Ἰακώβου καὶ Διονυσίου ποὺ συμμαρτύρησαν. Τὰ δὲ τίμια αὐτῶν λείψανα ἠγόρασαν τινὲς Χριστιανοί, καὶ φέροντές τα εἷς τινα χώραν ἔξω τῆς πόλεως τρία μίλια, ὀνομαζομένην Ἀρβανιτοχώρι, κατέθεντο ἐκεῖ χωριστὰ ἕν καθένα, [...] τοῦτο τὸ φῶς ἔβλεπον ὅλοι ὅσοι κατοικοῦν τὴν χώραν ἐκείνην, ἔως οὗ ἐπάρθησαν ἐκεῖθεν τὰ ἅγια λείψανα ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τοῦ ὁσίου²¹³.

Ἀξιομνημόνευτη εἶναι καὶ ἡ περίπτωση τοῦ ὁσιομάρτυρος Γαβριὴλ (†1676): Τὸ δὲ μαρτυρικόν του ἅγιον λείψانون τὸ ἔρῳσαν οἱ Ἀγαρηνοὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας εἰς τὴν θάλασσαν, διότι οἱ Χριστιανοὶ ἐπάσχισαν νὰ τὸ ἐξαγοράσουν με ἄσπρα, μὰ δὲν ἐδυνήθησαν²¹⁴.

208. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 177. Βλ. καὶ σημ. 31, 81, 88, 120, 188. Γιὰ τὸ τοπωνύμιο Beyoglu (Συντριβάνι), βλ. *Κωνσταντινιάς*, 126.

209. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 184. Βλ. καὶ σημ. 33, 77, 96, 123, 192.

210. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 186. Βλ. καὶ σημ. 57, 112, 129, 200.

211. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 213. Βλ. καὶ σημ. 70-71, 83, 90, 108, 125, 154-155.

212. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σσ. 188-189. Βλ. καὶ σημ. 105, 166-167.

213. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σσ. 146-147. Βλ. καὶ σημ. 47, 48, 110, 127, 137, 198.

214. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σ. 201. Βλ. καὶ σημ. 49, 51, 138, 174-176.

Τὸ μαρτυρικὸ λείψανο τοῦ ἁγίου Ρωμανοῦ (†1694) τὸ ἐξαγόρασε ἀπὸ τοὺς Τούρκους ὁ πλοίαρχος καὶ οἱ ναῦτες ἑνὸς ἐγγλέζικου καραβιοῦ ἔναντι πεντακοσίων ἀργυρίων καὶ τὸ μετέφεραν στὸν τόπο του²¹⁵. Τέλος, τὸ λείψανο τοῦ ἁγίου Νικοδήμου (†1722), ἔμεινε σὼον μέχρι τῆς σήμερον *ιαμάτων πηγὰς ἀναπέμπων καὶ εὐωδίαν ἄμετρον τοῖς μετὰ πίστεως προσερχομένοις*²¹⁶.

Ἀπὸ ὅσα προαναφέρθηκαν φαίνεται ὅτι τὰ λείψανα τῶν νεομαρτύρων εἶχαν πολὺ μεγάλη ἀξία γιὰ τοὺς χριστιανοὺς καὶ ἐθεωρεῖτο πολὺ μεγάλη τιμὴ νὰ βρίσκονται αὐτὰ εἴτε σὲ μοναστήρια εἴτε σὲ ἱεροὺς ναοὺς, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ κάποια μικρὰ τεμάχια σὲ οἰκίες. Καὶ αὐτὸ διότι πιστευόταν ὅτι τὰ λείψανα ἔχουν ἁγιαστικὴ χάρη καὶ συνεπῶς θαυματουργεῖς ιδιότητες. Ἔτσι, εἴτε μὲ τὴν ἐξαγορὰ εἴτε καὶ μὲ ριψοκίνδυνες πράξεις ἔσπευδαν ὅπωςδῆποτε νὰ ἀποκτήσουν τὰ ἅγια λείψανα τῶν νεομαρτύρων τὰ ὁποῖα φύλαγαν μὲ ἰδιαίτερη εὐλάβεια. Συνεπῶς, μπορεῖ νὰ εἰπωθεῖ, ὅτι οἱ νεομάρτυρες στὴ συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας εἶχαν ἀγιάσει ἀπὸ τὴ στιγμὴ τοῦ μαρτυρίου τους. Σὲ αὐτὸ βέβαια συντελοῦσε πολλὲς φορὲς καὶ ἡ θέση τῆς οἰκογένειας τοῦ νεομάρτυρα, διότι ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τὸν θεωροῦσε ὡς ἅγιο τῆς Ἐκκλησίας καὶ μετεῖχε ἐνεργᾶ στὴ διάδοση τῆς τιμῆς του²¹⁷.

*

Σὲ αὐτὴν τὴ μελέτῃ ἐπιχειρήθηκε νὰ καταδειχθοῦν οἱ συνθήκες κάτω ἀπὸ τίς ὁποῖες μαρτύρησαν οἱ νεομάρτυρες τοῦ κώδικα 25 τῆς μονῆς Ξενοφώντος. Ἡ περιγραφὴ τῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν, τοῦ τρόπου ζωῆς τους, τοῦ περιβάλλοντός τους, τῆς οἰκονομικῆς κατάστασής τους κλπ. ἀποβλέπει στὸ νὰ φανεῖ ἡ σταθερότητα, ἡ ἀποφασιστικότητά, ἡ τόλμη καὶ ἡ αὐτοθυσία τῶν νεομαρτύρων μέσα σὲ πολυποικίλες συνθήκες ποὺ ἔλαβε χώρα τὸ μαρτύριό τους. Ἡ προσέγγιση αὐτὴ μπορεῖ νὰ ἀποτελέσει ἀφορμὴ γιὰ μεγαλύτερη ἐμβάθυνση στὶς κοινωνιολογικὲς καὶ πολιτιστικὲς καταστάσεις ποὺ χαρακτήριζαν τὴν ἐποχή.

215. Κώδ. Ξενοφώντος 25, σσ. 244-245. Βλ. καὶ σημ. 54-55, 99, 135, 177.

216. Κώδ. Ξενοφώντος 25, 253. Βλ. καὶ σημ. 68, 69, 102, 139, 153.

217. Βλ. σχετικῶς Κ. ΠΙΤΣΑΚΗΣ, Νομικά ζητήματα (σημ. 86), 111-112.

LIFES OF NEOMARTYRS IN COD. XENOPHONTOS 25.
CULTURAL AND SOCIAL FRAMEWORK

Research on the neomartyrs of the Orthodox Church has admittedly made significant progress in recent years, with books, studies and articles by older and newer researchers as well as with special conferences that have been organized during the last decades in Greece.

The neomartyrs in the hitherto unpublished collection of the codex Xenophontos 25 are a category of saints of our Church dating from the 16th to the 18th century. The purpose of this study is to highlight the social and cultural elements that emerge from the study of their life and martyrdom.